

หนึ่งฤดูร้อนของ
ร้านซ่อมไม้ เด็กชาย
และภูตภูเขา

หลง ฤดู ง

© childrenlitswu2020

หลงฤดู

เรื่อง : สุกัลยา เหล่าธีรพานิช

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็ก ๑๔ ขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒ ผลงานสร้างสรรค์วิชา

วาด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แต่เราทุกคนที่กำลังเริ่มต้นและผลิบัน

บทนำ

บางสิ่งสูญหายและฝันร้ายเริ่มก็บคลาน

วันแล้ววันเล่าที่โลกของอาร์นกลายเป็นสีเทา
ครึ้มราวกับมีเมฆก้อนใหญ่ลอยมาลอยไปอยู่ในห้อง
บางวันมันส่งเสียงคำรามกึกก้อง ภูรี้องราวกับเกลียวคลื่น
ซัดสาดโขดหินริมชายฝั่ง อึกทึก โครมคราม ส่วนบางวัน
เช่นวันนี้มีเพียงเสียงหวีดหวิวคล้ายสายลมพัดผ่านมา ทว่า
เยือกเย็นและชวนให้หม่นหมอง

อาร์นเคยเป็นนักวาดรูปที่สดใสที่สุดในเมือง
ภาพวาดของเขาโดดเด่นและมีชีวิตชีวา ทุกครั้งที่อาร์น
เริ่มต้นลงมือผสมสี มันเหมือนมีคนตรีคอยบรรเลงเพลง
ไกล่ ๆ หู ทั้งกระจ่างชัดและก้องกังวาล ยามเขาลากเส้น
ผ่านพื้นที่ว่าง ฝีแปรงนั้นนุ่มนวลและอ่อนหวานมากพอ ๆ
กับลูกกวาดและน้ำตาลก้อนในร้านของป้ารามิ (ซึ่งผนัง
หลากสีตรงนั้นก็เป็นฝีมือของอาร์น)

ขณะเดียวกันหลายคนว่ามันบางเบา คล้ายการ
เคลื่อนไหวของดวงดาวและลมฝน บางคนบอกว่าอาร์น
สามารถสร้างราตรีนับพัน แม้กระทั่งภาพฝันนับหมื่นก็ทำ
ได้ เพียงแค่เขาสะบัดปลายพู่กัน ไม่กี่ที คำกล่าวเช่นนี้เล่า
ขานไปไกล บ้างว่าเขามีเวทมนตร์ บ้างก็ว่ามันเรียกพรจาก

สวรรค์ แน่นอน เด็กชายกลายเป็นเป่าสายตาอย่างไม่ต้อง
สงสัย แต่อารันไม่ได้สนใจ สิ่งเดียวที่เขาทำคือวาด วาด
และวาดต่อไป ยิ่งผู้คนชื่นชมเขามากเท่าไร อารันยิ่งสุขใจ
มากขึ้นเท่านั้น

ช่างแต่งแต้มสีสันทำเช่นนั้นอยู่นานหลายปี เขา
รับหน้าที่เป็นนักระบายสีตามสั่งทั่วทั้งเมือง ร้านขายผัก
ร้านซักรีด พื้นถนน รถยนต์ แม้กระทั่งสีดอกไม้บนเสื้อ
ตุ๊กตาคาถมิของลินดา สีเขียว สีเหลือง สีฟ้า หรืออะไรก็ตามที่
ลูกค้ารำคริเกินทนและลงสีได้ อารันจะใช้เวทมนตร์(ที่ใคร
ต่อใครเชื่อว่ามี)ทำให้มันกลับมาเหมือนใหม่อีกครั้ง

จนถึงวันหนึ่งเมื่อชายแปลกหน้าเดินเข้ามา อา
รันมองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าบางอย่างกำลังจะเปลี่ยนแปลง
ไปอย่างถาวร ชายแปลกหน้าคนนั้นเลือกที่ว่างใจกลาง
จัตุรัส นั่งลงจุ่มพู่กันแล้วป้ายสีโดยไม่รีรอ เขาเริ่มค้นวาด
ภาพแรกตรงนั้น ก่อนจะขยับขยายไปยังบ้านเรือนจนถึง
ถ้วยชามเก่า ๆ เช่นเดียวกับที่อารันเคยทำที่ละเล็กที่ละน้อย
ชั่วขณะเดียวก็กระจายไปทั่วทุกแห่งหน

ถาดสีของเขามีสีสันมากกว่าสีเหลืองที่อารัน
เคยผสม มีสีแดงกำที่เขาไม่เคยเห็น สีฟ้าของท้องทะเลที่เขา
ไม่เคยรู้จัก สีเขียวจากต้นไม้บนยอดเขา ไกลลิบตา ดังนั้น
แล้วภาพวาดของชายแปลกหน้าจึงโดดเด่นยิ่งกว่า มี

ชีวิตชีวายิ่งกว่า ไม่นานนักชายแปลกหน้าก็แย่งตำแหน่งนัก
วาดรูปที่สถานีรถไฟในเมืองไปจากอาร์นอย่างง่ายดาย

มือของอาร์นผอมแห้งและซีดขาวแทบจะเป็นสี
เดียวกันกับผืนผ้าใบ ก่อนหน้านี้นี้ใคร ๆ ต่างบอกว่าเป็นมือ
ของคนทุ่มเทและทำงานหนัก เหมือนช่างทำน้ำตาลมีแผล
พุพองทั่วฝ่ามือเพราะไม่หยุดพัก แต่หลังจากที่ทุกอย่าง
กลับตาลปัตร มือของอาร์นกลายเป็นเพียงมือไร้สีสัน
เช่นเดียวกับภาพวาดของตัวเอง

อาร์นใช้เวลาสามวันแรกที่พ้นจากตำแหน่งนัก
ระบายสีตามสั่ง กับการพยายามดำเนินชีวิตตามปกติ เขา
คิดในแง่ดีว่ามีเวลาว่างหลังจากตื่นนอนมากขึ้นประมาณ
สองชั่วโมง เนื่องด้วยไม่มีใครในเมืองมาเคาะประตูและ
ขอให้เขาลงสีบนกระถางต้นไม้ใบเก่า หรือตกแต่งจดหมาย
อวยพรสำหรับงานรื่นเริงอีกต่อไป อาร์นนอนกลิ้งอยู่บน
เตียงสีเบlediอกไข่ ขนาดเท่าโต๊ะสองตัววางต่อกัน ซุกอยู่ใน
ผ้าห่มอุ่น ๆ กลับตาลลงและแสร้งทำที่เป็นไม่สนใจกลุ่ม
ก้อนขมุกขมัวที่เริ่มกระจุกกระจายอยู่รอบตัว

ชีวิตประจำวันดำเนินไปอย่างเรียบง่ายและสงบ
สุขเล็กน้อยเหมือนเมื่อหลายปีก่อน กระทั่งย่างเข้าวันที่เจ็ด อาร์น
สะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะหมอกประหลาดเริ่มปกคลุมไปทั่ว

ทันใดนั้นเขาก็ชนลูกเกรียว เมื่อตระหนักได้ว่า มีบางอย่างก่อตัวชัดเจนเป็นรูปเป็นร่าง มองดูคล้ายปีศาจ ร้ายแรงแฝงตัวได้เงามืด คอยขยับเขยื้อนเคลื่อนกาย เกาะกินทุกสิ่งอย่างตะกตะกตะกลามยามค่ำคืน มันดูคลิ่น เกรียวกราด ออกอาละวาดและช่วงชิงหัวงูฝืนดีจากเขาจนหมดสิ้น

อาร์นไม่ฝันอีกเลยหลังจากนั้น ไม่แม้กระทั่ง ฝันกลางวันอย่างที่เคยชอบทำ และดูเหมือนว่า ความสามารถเรื่องการลากเส้น ไปมาอย่างอิสระบนผืนผ้าใบก็หายไปด้วย เขาเซื่องซึม หงอยเหงา และรู้สึกเศร้า อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

กลิ่นของน้ำมันสนล้างฟูกันยิ่งทำให้อาร์นรู้สึก เวียนหัว เขาจ้องหน้ากระดาษขาวซ้ำแล้วซ้ำเล่า พยายามจินตนาการถึงทิวทัศน์ที่สวยงามที่สุดในเวลานั้น แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออกเสียที อาร์นอยากจะลุกขึ้นและวิ่งหนีไปเรื่อย ๆ จนกว่าความอึดอัดเช่นนี้จะหายไป ทว่าสุดท้าย เขาทำได้เพียงนั่งมองผืนผ้าใบว่างเปล่าโดยไม่ทำอะไร

เขารุ่นคิด คิดแล้วคิดอีกถึงวิธีใดก็ตามที่จะทำ ให้ทุกอย่างกลับมาเป็นเหมือนเดิม เขาเคยแต่งเติมสีสันได้ง่ายดายเหมือนนักปลูกต้นไม้ไปรยปรายเมล็ดพันธุ์หนึ่งลงบนพื้นดินและปล่อยให้มันงอกงาม เขาเคยทำมันได้โดยไม่ต้องคิดเหมือนหีบของโปรดเข้าปากในยามหิวโหย

แต่เวลานี้เพียงหีบดินสอขึ้นมาลากเส้นครึ่งหนึ่ง อารัน
ต้องใช้เวลามากกว่าครึ่งของปกติ หลายครั้งที่เขาเริ่มต้นจึ้ม
ปลายดินสอลงไป จุด และหยุดลงเท่านั้น

นานวันเข้าหมอกประหลาดในห้องของเขาเริ่ม
หนาขึ้น และหนาขึ้นเรื่อย ๆ จนทุกอย่างแทบกลายเป็นสี
เทาฝ้าใบบ่ือนฝุ่น ถาดสีแห้งกรัง พู่กันแข็งกระด้าง ใน
ขณะเดียวกันที่นอกหน้าต่างนั้นนักวาดรูปคนใหม่ส่งเสียง
ดังและช่างสดใส

อารันยื่นมองชายแปลกหน้าคนเดิมจรดฝีแปรง
แต่งแต้มผืนฟ้า ทาสีทับหลังคาสีไวน์บ่มที่เขาเป็นคนทำ
วาดลวดลายลงบนนั้นอย่างคูดั้น จัดจ้าน และเป็นอิสระเสีย
จนเขาอยากร้องให้ออกมา

นอกเหนือจากงานศิลปะและการลงสีตามสั่ง
แล้ว อารันคิดว่าตัวเขาไม่เก่งเรื่องใดอีกเลย แม้แต่การ
พูดคุยกับผู้คนธรรมดายังเป็นเรื่องยาก และการพยายาม
สนทนากับคนที่ไม่สนใจเขาเป็นเรื่องยากยิ่งกว่า อารัน
กลายเป็นจุดเล็ก ๆ ที่เกือบจะกลืนหายไปกับอากาศ ไม่มี
ใครสังเกตว่าอารันยืนอยู่ตรงนี้

เขาคิดได้ว่าคงมีบางอย่างในตัวหล่นหายไป
พร้อม ๆ กับการมาถึงของชายแปลกหน้าและผืนร้ายสีเทา

หากเขาไม่รีบทำอะไร ทุกอย่างอาจจะสายเกินไป จะไม่มี
ใครจำเขาได้และอาร์นอาจเลื่อนหายไปตลอดกาล

กระทั่งได้ยินบางอย่างลอยผ่านมาพร้อมสายลม
เอื่อยในเย็นวันเดียวกัน ขณะที่ชายแปลกหน้าเปลี่ยนสีของ
ท้องฟ้ากลุ่มสุดท้าย สองสาวช่างเจรจาอย่างร็อดตาและลอ
รีกำลังพูดถึงสถานที่หนึ่งซึ่งอัศจรรย์กว่าที่ใด

ว่ากันว่าคลื่นเสียงและเรื่องเล่านี้เป็นอิสระ
หากโยนมัน ไปให้คนช่างเล่า เราจะได้เพียงข่าวลือ หาก
โยนไปให้ศิลปิน เราจะได้งานศิลปะชิ้นใหม่ โขคิดที่ร็อด
ตาและลอรีไม่สนใจอะไรมากเกินไปกว่าเรื่องของคนอื่น
และอาร์นเองก็ไม่ได้ต้องการสิ่งใดนอกเสียจากรื่องเล่า
พวกนั้น เพราะในบางคราวเช่นตอนนี้มันก็มีประโยชน์
อย่างเหลือเชื่อ

ร็อดตาพูดคำว่าของหายสามครั้ง ตามหาได้อีก
สองครั้ง และบางคำที่ออกเสียงใกล้เคียงคำว่าได้ ส่วนลอรี
เอาแต่พูดว่าจริงหรือนับไม่ถ้วน อาร์นพยายามเงี่ยหูฟังที่
แห่งนั้นอยู่ตรงไหน พยายามเอ่ยถามแต่ไม่มีใครได้ยิน

‘เกาะเล็ก ๆ ทางใต้ร้านซ่อมได้ รับตามหาของ
หายทั่วอาณาเขต’

เขาจับใจความได้เท่านี้และตรงดิ่งกลับบ้าน
ในทันที ตลอดทางเขาเอาแต่คิดว่าที่ผ่านมารี้อตาและลอรี่
พูดความจริงหรือโกหกมากกว่ากัน แต่ความจริงมักปะปน
มากับความลวงเสมอ อารันไม่มีทางเลือกอื่น หากไม่ยอม
ทำได้เพียงแค่อัจฉริยะคนกระตือรือร้นที่เป็นมาตลอด
หลายสัปดาห์ เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะหายไปอีกครั้ง
เมื่อนึกถึงภาพวาดและสีสันทันของชายแปลกหน้า

อารันสะบัดไล่ความกังวลและหมอกประหลาด
ออกจากหัว เก็บข้าวของเท่าที่จำเป็นลงกระเป๋า ดินสอสี
ไม่เศษขนมปังสำหรับลบรอยดินสอถ่าน ไม่ ผืนผ้าใบ ไม่
มีเพียงเสื้อผ้าสำหรับใส่นอน ชั้นในสองตัว ความกล้านิด
หน่อย แล้วจึงค่อยออกเดินทาง

**นักแต่งแต้มสีสันทันคนแก่เร่งรุดวิ่งออกไป
ในใจหวังว่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลง**

© childrenlitswu2020

บทที่หนึ่ง

เกาะเล็ก ๆ ทางใต้และหมอกร้ายยังคงวนเวียน

ผมไม่ชอบการเดินทาง ไม่เคยชอบเลยสักครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนที่ยังงุนงงตามคิดไม่ไปไหน แต่ไหนแต่ไรผมรักการอยู่บ้าน นอนเฉย ๆ อยู่เงียบ ๆ ไปตามเรื่อง พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ส่งเสียง จนกว่าใครสักคนจะกดกริ่งเรียก จึงค่อยปลุกตัวเองให้ตื่นขึ้นจากความฝัน ออกไปแต่งแต้มสีสันตามคำสั่ง จากนั้นค่อยกลับเข้ามานอน

ตำแหน่งนักวาดรูปที่สดใสที่สุดในเมืองจึงเป็นแค่คำกล่าว ผมไม่เคยคิดเช่นนั้น มีเพียงภาพวาดของผมเพียงอย่างเดียวที่พวกเขาลงความเห็นว่ามันเปล่งประกายเจิดจ้า แท้จริงแล้วตัวผมมันแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง จริงอยู่ที่ผมเรียนรู้วิธีผสมสีมากมาย ทว่ากลับไม่รู้วิธีง่าย ๆ อย่างการเริ่มต้นเอ่ยทักทาย โดยเนื้อแท้แล้วนั้น ผมไม่ใช่คนช่างพูดช่างจา ถ้อยคำพูดคุยเท่าที่จำเป็น ไม่เคยเสียเวลาสนทนากับใคร เพราะเห็นว่าไม่มีอะไรสำคัญเกินไปกว่าการสร้างสรรผลงานชิ้นใหม่เพื่อทำให้ใครต่อใครพึงพอใจ

ครั้งหนึ่ง ผมเคยต้องไปทาสีในบ้านของตระกูลเรนซี ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในชื่อของเศรษฐีร่ำรวยเงินทอง

และลูกหลาน เรนซีคนพ่อทำงานเป็นนายกเทศมนตรีอิสระ ใช้ผมหมายถึงอิสระที่เป็นอิสระจริง ๆ เพราะเรนซีคนพ่อว่างตลอดทั้งวัน หากไม่รวมวันที่ต้องออกไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูง (แน่นอนว่าบ่อยเกินกว่าสิบนิ้วของผมเองจะนับไหว) ชายคนนั้นก็เถียงกลับไปว่า “ว่างงาน” เข้าไปทุกที่ ส่วนเรนซีคนแม่และลูกอีกหกคนมักจะสาละวนอยู่กับเสื้อผ้าหน้าผม คอยป่าวประกาศว่าตนเป็นผู้ช่วยนายกเทศมนตรีฝีมือดี พวกเขามักรับปากเมื่อมีคนขอความช่วยเหลือ แต่ไม่คิดจะลงมือทำเสียที

ผมคิดว่าเหตุผลที่พวกเขาเรียกตัวเองว่าผู้ช่วย เป็นเพราะไม่อยากจะบอกคำว่า “ว่างงาน” ลงไปในประวัติส่วนตัวมากกว่าที่จะตั้งใจวางแผนช่วยงานจริง ๆ จัง ๆ สักครั้งต่างหาก

อาชีพเสริมอีกอย่างหนึ่งของครอบครัว

นายกเทศมนตรีอิสระ นอกเหนือจากการทำอะไรใหญ่เกินตัวและเที่ยวเดินกร่างไปทั่วคือการเป็นลูกค้ารายใหญ่ของร้านรวงในเมือง หน้าที่ของพวกเขาคือคอยสนับสนุนเหล่ากิจการที่ช่วยให้ดำเนินต่อไปได้เรื่อย ๆ ด้วยการจ่ายเงินเพียงน้อยนิดแก่ร้านขายของชำติดกับหัวมุมถนนสักแห่ง

จากนั้นก็กวาดเอาของที่ดีที่สุด คุณภาพยอดเยี่ยมที่สุดมาเป็นของตัวเอง แต่พักหลังเรนซีคนพ่อเริ่มเบื่อ

หน้ากับการเดินเข้าเดินออก น้ำหนักตัวเขาเริ่มมากเกินจะ
ทนไหว จึงแก้ปัญหาด้วยการซื้อร้านค้าเหล่านั้นมาไว้ใน
บ้านของตัวเอง

จากนั้นจึงจ้างผมมาดูแลรอยหลุมล่อนบนผนัง
เก่า ๆ จัดการทาสีลงทับ คอยระวังจนแน่ใจว่าจะไม่มีแมลง
หรือสัตว์ตัวไหนเข้ามาอาศัยอยู่ในช่องระหว่างก้อนอิฐกับ
เพดานร้านค้า เรนซีคนพ่อย่านักย้าหนาให้ผมตรวจสอบดู
ให้ถี่ อย่าให้มีแม่แตงูเล็ก ๆ ปรากฏขึ้นมา เพราะเขากลัว
เหลือเกินว่าสักวันใครบางคนจะแอบมองผ่านรูนั้นและ
ล่วงรู้ว่าตระกูลเรนซีไม่ได้ยุ่งอย่างที่คิด

ผมปล่อยให้เรนซีคนพ่อเข้าใจต่อไปว่าไม่มีใคร
ในเมืองรู้ความลับข้อนี้ และเริ่มต้นทำงานตามคำสั่งโดยไม่
มีปากเสียง จนกระทั่งตัวปัญหาทั้งหก(หญิงสี่และชายอีก
สอง)อย่างกรายเข้ามา ผมในตอนนั้นก็ตระหนักรู้ได้ทันทีใน
ตอนนั้นว่างานลงสีของตัวเองอาจกินเวลานานกว่าที่คิด
หลายสัปดาห์

การรับมือกับเด็กในตระกูลเรนซีเป็นเรื่องยาก
ยิ่งกว่าการขจัดรอยสีน้ำมันแห้งกรังตามพู่กันเสียอีก พวกเขา
เสียงดัง รุ่มร่าม ช่างซึกช่างถาม ไม่เว้นที่ว่างให้ผมทำงาน
เด็กพวกนั้นทำตัวเหมือนหมากรังที่ทั้งดิ้นพ่นและเกี่ยว
หนีบ เกาะแน่นเหมือนดั่งเมในหม้อต้มเดือด กว่าจัดการ

ปิดกวาดความวุ่นวายออกจากตัวได้ ก็ทำให้หมดแรงไป
นานหลายวัน (เย็นวันสุดท้ายผมได้ค่าจ้างจากเรนซีคนพ่อ
เป็นมันฝรั่งห้า ๆ สองหัว) นับตั้งแต่นั้นจึงปฏิญาณกับ
ตัวเองว่าจะไม่เสียเวลาไปกับสิ่งใดโดยเปล่าประโยชน์
เนื่องจากมันทำให้งานที่เหลือของผมล้นเหลือไม่เป็นท่า
เช่นนั้นผมจึงชอบภาพวาด ผงดำน จานสี ผืน
ผ้าใบและน้ำมันสนมากกว่า เหตุผลเพราะพวกมันไม่เคยพา
ตัวเองเข้ามาเบียดเสียดหรือยัดเยียดให้ผมทำในสิ่งที่ไม่
ต้องการ พวกมันไม่แม้กระทั่งส่งเสียงร้องเรียกจนใจ
ยกเว้นแต่เพียงตอนที่ผมหลับตาผินถึงความมดงมทั้งหลาย
บนโลก และบางอย่างในตัวก็แผดเสียงร้องดั่งลั่น เวลานั้น
ราวกับมันกำลังสั่งไหว คือรู้ัน ดึงดันอยากจะทำออกมาจาก
การนอนแน่นิ่งในกล่องเครื่องมือ ร้องตะ โทนาให้ผมหยิบ
พวกมันมาแต่งแต้มสีลงบนหน้ากระดาษ ซึ่งแน่นอนว่า
ผมชอบช่วงเวลาอย่างนั้นมากที่สุด

ทว่าพักหลังเสียงในตัวนั้นค่อนข้างแผ่วเบาและ
แผ่วเบาลงทุกที หลังจากที่หมอกร้ายปรากฏตัว ทุกอย่างก็
กลับตาลปัตร รอบข้างส่งเสียงดั่งอื้ออึงชนิดที่ว่าปิดหูแล้วก็
ยังได้ยิน กลายเป็นว่าผมได้ยินทุกสิ่ง ทุกคำพูด ทุกถ้อย
กระซิบ ทุกข่าวลือ แม้แต่บทสนทนาลับ ๆ ของ

ป้าเรามีกับนักออกแบบบิงลูกค้าประจำคนเก่าว่าสีสนับน
ผนังที่เคยเป็นคนทาเริ่มเลือนลางลงไปทุกที ผมไม่ชอบนัก
ที่ได้ยินเสียงพวกนั้น แต่รู้ตัวที่ทำอะไรเกินกว่านี้ไม่ได้
หรือบางทีหากยอมรับไปอาจสิ้นเรื่อง เสียงรบกวนครั้งนี้
จะได้จบลงเสียที

ทันใดนั้น จู่ ๆ หมอกร้ายก็เวียนวนกลับมาอีก
หน มันพุ่งตรงมาหาผมที่นั่งคุดคู้อยู่ตรงเก้าอี้ริมหน้าต่าง
บนรถไฟตั้งแต่เช้า ผมเฝ้าภาวนาให้หนึ่งวันนี้ผ่านไปโดย
ไม่มีใครหรือสิ่งใดสังเกตเห็น แต่กลุ่มก้อนขมุกขมัวพวก
นั้นหูดาวไวยิ่งกว่ารีอตตาและลอร์เลียอีก พวกมันจะเลือก
จังหวะที่ผมกำลังคำดิ่งลงสู่ห้วงความคิดและถูกความมืด
มืดห่อหุ้มปกคลุมโดยสมบูรณ์ คอยส่งเสียงหัวร่อข้าง ๆ หู
บางครั้งว่ามันขู้อำนาจก็ก้องราวกับรู้ว่าผมกำลัง
หวาดหวั่นและสั่นกลัว

ขณะเดียวกันราตรีเริ่มเคลื่อนกาย สีนร้ายอบบง
แสงจันทร์ ผมไม่แน่ใจไปกว่าหมอกพวกนั้นมาจากที่ใด แต่
รู้อยู่แก่ใจว่ามันกำลังจะมา พยายามข่มตานอนหลับ ก่อนที่
บางอย่างสีดำลึกลับจะหาตัวผมพบ พยายามจินตนาการถึง
ภาพปลากระโดดข้ามรั้ว (เมืองของเราไม่นับเกาะ) เริ่มต้น
จากส่วนหัว หนึ่งตัว สองตัว สามตัว ทว่าเมื่อทำแบบนี้

นานเข้า ก็ยิ่งดูเหมือนว่าหมอกร้ายจะตามหาผมง่ายขึ้น
กว่าเดิมเสียอีก

ผมพอจะจับทางได้แล้วว่าพวกมันจะส่งเสียง
ร่ำร้องดังมากเป็นพิเศษเฉพาะในยามที่ผมอยู่โดดเดี่ยว และจะ
เกรี้ยวกราดมากกว่าเดิมยามที่ความคิดของผมสะเปะสะปะ
ล่องลอยอยู่ในหัว ฉะนั้นผมควรหยุดพักเรื่องฟุ้งฝัน แล้วทำ
เหมือนว่ารูปร่างหรือขนาดของปลาไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ
อีกต่อไป

คืนนั้นผมหลับลงได้เพราะเปลี่ยนจากการนอน
ฝันถึงฝูงปลามาเป็นการนับเส้นใยบนผืนผ้าห่มของ
ผู้โดยสารฝั่งตรงข้ามแทน

เป็นธรรมดาที่เวลามักไหลผ่านไปอย่างเชื่องช้า
ซ้ำจะยิ่งเชื่องช้าลงขึ้นไปอีกเมื่อเราต้องการหลีกเลี่ยงอะไร
บางอย่าง ผมรู้สึกราวกับว่ามันผ่านไปนานหลายสิบปีทั้งที่
ผ่านไปแค่หนึ่งราตรีเดียว

ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้น อาทิตย์ก็เริ่มโผล่พ้น
ขอบฟ้า รถไฟจอดเทียบสถานีทันทีที่ตะวันทอแสง
เช่นเดียวกันกับที่หมอกร้ายค่อย ๆ เลือนรางและจางหายไป
นับว่าเป็นโชคดีของผมที่ไม่ต้องทนฟังเสียงกรี๊ดร้องของ
พวกมันตลอดทั้งวัน

ผมก้าวขาออกจากซานซาลา บนบ่ามีเพียงกระเป๋าเดินทางหนึ่งใบ ความมั่นใจเพียงหยิบมือ นอกเหนือจากนั้นแล้วไม่มีอะไร

แสงแดดต้นฤดูร้อนลอดผ่านเข้ามาทักทาย ผมบนฟ้าจับตัวกันเป็นกลุ่มก้อน สายลมอ่อนพากังไม้ไหวเอนเกาะเล็ก ๆ ทางใต้ที่อยู่ห่างไกลเกินกว่าใครจะรู้จัก มันเป็นเกาะขนาดกระทัดรัด ไม่ใหญ่เกินไปกว่าที่ที่ผมจากมา อากาศที่นี่ร้อนชื้น แตกต่างจากเมืองเก่าของผมซึ่งมีแต่ภูเขาและอากาศหนาว ท้องทะเลเบื้องหน้าส่องแสงพราวระยับรับกับแดดเป็นประกายจนผมต้องหรีสายตามอง

เสียงจ่อแจ้วนวยจากฝูงชนรอบกายดังขึ้นเป็นระยะ ทิวทัศน์สองข้างทางไม่คุ้นเคย ไม่มีทุ่งหญ้า ไม่มีหลังคาสีแดงก่ำ มีเพียงหาดทรายสีนวลและ โขดหินริมชายฝั่ง

ผมเดินเรื่อย ๆ ไปตามทาง ตั้งแต่สุดหัวมุมถนนเดินไปจนถึงตรอกซอยไร้ผู้คน และย้อนวนกลับมาที่เก้านี้ก็อยากจะเอ่ยถามใครสักคนระหว่างทางถึงสิ่งที่ผมสงสัย ถ้ามถึงร้านของหายที่เคยได้อินมา ทว่าความกล้าที่มีในตัวกลับหดหาย หมอกร้ายปรากฏขึ้นในใจอีกครั้ง จับพลันรู้สึกราวกับตัวผมไม่แม้แต่จะเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดในที่แห่งนี้ คล้ายลมฝนหลงฤดู พัดผ่านมาโดยที่ไม่รู้อะไรสัก

อย่าง ผมในตอนนั้นที่คิดว่าตนทั้งบางเบาและยากต่อการ
สังเกตเห็น เช่นนั้นแล้วจึงทำได้เพียงปล่อยให้ถ้อยคำ
มหาศาลเลื่อนลอยไปในอากาศเช่นเดียวกับที่ผ่านมา

ใช้เวลานั่งอยู่ตรงนั้นนานทีเดียว กระทั่งเสียง
หนึ่งแว่วดังขึ้นมา บอกผมให้ตรงไปข้างหน้า ผมพยายาม
หันมองหาดังเสียง ทว่าไม่พบใคร นึกประหลาดใจเพราะ
คราวนี้มันไม่ได้ฟังดูปองร้ายหรือหมายให้ผมหวาดหวั่น
เหมือนอย่างในกลุ่มก้อนขมุกขมัวพวกนั้นทำ หากมันมันคง
และก้องกังวาล เหมือนเพลงขับขานที่ไม่ได้ยืนมานานแสน
นาน

ตัดสินใจมุ่งออกไปตามทิศทางที่เสียงปริศนา
กระซิบบอก *ใกล้แล้ว* ใครบางคนยังเป็นคนที่สอง กระซิบ
กระเป่าสะพายร่วงหล่นลงจากไหล่ให้เข้าที่ ก่อนสายตาคจะ
เหลือบเห็น*บางอย่าง*ตั้งตระหง่านอยู่ไม่ไกล

ทางเดินตรงหน้าทอดยาว สุดทางแยกมีเนินเขา
เหนือเนินเขามีบ้านหนึ่งหลัง

ผมหยุดยืนนิ่ง จ้องไปที่*บางสิ่ง*สีขาวบนกำแพง

ทางนี้!

**ร้านจิมโบซอมได้
รับตามล่าของหล่นหาย**

**ซ่อมหัวใจแตกสลาย
และรักษาความสัมพันธ์พังทลาย**

ปล. เคาะทรายออกจากขาก่อนเข้ามา

© childrenlitswu2020

บทที่สอง ร้านซ่อมได้

ร้านซ่อมได้เป็นร้านสองชั้นขนาดพอเหมาะพอเจาะ เมื่อมองจากด้านนอก กรอบประตูสีน้ำตาลเปลือกไม้ เป็นสิ่งแรกที่ผมสังเกตเห็น ถัดจากนั้นเป็นประตูปราง ปรุหลาดประดับประดาด้วยเปลือกหอยและซากปะการัง สุกุ้งสองสามชิ้น สีม่วงหนึ่งและสีส้มอ่อนอีกสองชิ้นครึ่ง มีหน้าต่างบานใหญ่ที่ผมคิดว่าน่าจะเพียงพอแล้วสำหรับให้แสงแดดยามเช้าส่องเข้าไปถึง สองบานอยู่ด้านหน้าและบานใหญ่อีกสองบานอยู่ด้านข้าง บานหนึ่งตรงกับระเบียง ชั้นบน ส่วนอีกบานหนึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน

เมื่อเงยหน้ามองด้านบนจะเห็นว่าหลังคาของร้านซ่อมได้นั้นตั้งเฉียง เอียงไปทางซ้าย คุกคล้ายสามเหลี่ยมกับหวมกทรงสูง เหนือขึ้นไปมีรางเหล็กเชื่อมต่อกับบ้านชั้นสอง บันไดไม้วางทอดยาวอยู่ตรงนั้น มีเถาวัลย์สีเขียวเหมือนสาหร่ายพันเป็นเกลียวอยู่ข้างประปราย ที่แรกผมเดาเองว่ารางเหล็กนั้นอาจจะเป็นปล่องไฟหรืออะไรสักอย่างสำหรับระบายควันออกจากเตาผิง แต่เพราะในความจริงอากาศที่เกาะทางใต้มักจะร้อนระอุและอยู่ห่างไกลเกินกว่าลมหนาวจะเดินทางมาถึง พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้อง

สะสมถ่านหินหรือถ่านไม้เพื่อใช้เป็นเชื้อเพลิงสำหรับก่อ
กองไฟยามค่ำคืน สมมติฐานดังกล่าวของผมจึงปิดตกไป
นอกเหนือจากหลังคาและหน้าต่างบานใหญ่ ผม
พบว่าสิ่งหนึ่งที่กวนใจไม่แพ้กันคือรูปร่างของบ้านสองชั้น
ตรงหน้าที่ดูแปลกประหลาดราวกับว่ามันกำลังขยับเขยื้อน
เคลื่อนไปมาตลอดเวลา จะว่าเป็นธรรมชาติของบ้านริม
ชายฝั่งหรือก็ไม่ใช่ เพราะเมื่อลองสังเกตดูโดยรอบแล้ว ไม่
มีร้านค้าหรือบ้านเรือนแห่งไหนเลยที่ละม้ายคล้ายคลึงกับ
ร้านซ่อมได้แห่งนี้ จะว่าเป็นความผิดพลาดระหว่างการ
ก่อสร้างหรือก็ไม่เชิง เพราะบางส่วนของมันก็ดูแข็งแรง
เกินกว่าจะเรียกว่าไม่สมบูรณ์

หากคุณพอจะนึกภาพออก ให้ลองจินตนาการถึง
บางสิ่งที่อยู่ก้ำกึ่งระหว่างความแปลกใหม่กับอะไรที่มาก
ไปเกินพอดี ยกตัวอย่างเช่นการตัดแบ่งเค้กออกเป็นเจ็ด
ส่วน ส่วนละไม่เท่ากัน เล็กบ้าง ใหญ่บ้างตามใจไว้
กฎเกณฑ์ การฉีกกระดาษโดยไม่สนใจว่ามีมุมใดมุมหนึ่ง
ของมันยื่นออกมามากกว่ามุมอื่น หรือการรวบรวมเอาเศษ
เสี้ยวของหายหลากหลายชนิดมาประกอบรวมกันเป็น
ชิ้นส่วนใหม่ซึ่งไม่มีสิ่งใดเข้ากันสักอย่าง ผมแม้ไม่ใช่คน
เจ้าระเบียบ แต่ไม่ชอบใจนักเมื่อเห็นอะไรอยู่ผิดที่ผิดทาง
และการมองเห็นร้านซ่อมได้ทำให้ผมรู้สึกเช่นนั้น

ถัดจากตรงที่ผมยืนอยู่ไม่ไกล ผมเงยหน้าเปลี่ยนสี
ครีมด้านนอกมีจกจันขนาดเล็กกว่าฝ่ามือเกาะอยู่ตรงนั้นตัว
หนึ่ง มันส่งเสียงร้องระงม หวิดแหลม พังคูแล้วคล้ายกับ
สัญญาณเตือน บ่งบอกผู้มาเยือนเช่นผมว่ามันคือเจ้าของ
อาณาเขตทั้งหลายในที่แห่งนี้ ราวกับมันเป็นผู้ครอบครอง
ทั้งต้นไม้อายุแผ้วถาวรใบกว้างขวาง ผืนดินและพื้นทรายขาว
หินทุกก้อน กระทั่งสายลมร้อนที่บังเอิญพัดผ่านมา
ท่วงทำนองก้องกังวานจากมันคอยปฏิเสธเป็นนัย ๆ ว่าผม
ไม่ควรเข้าใกล้สิ่งใดมากเกินไปกว่านั้น

ช่วงขณะผมชะงักฝีเท้า เลี้ยวหนึ่งในตัวร้องปราม
อันตราย อย่าเข้าไป และวินาทีถัดมา ช่วงปะไร อีกเลี้ยว
หนึ่งคิด ตอนนี้อยู่หาของผมเองก็สำคัญ ตัวผมมันไม่ได้
ถ่อมาถึงที่นี่เพื่อยอมแพ้กลับไปเพียงเพราะจกจันตัวหนึ่ง
ร้องขู่เสียงน้อย หมอกร้ายกำลังจะตามมา หากผมซุกซน
มากเกินไปอาจจะหนีไม่ทัน บางทีนี่อาจเป็นเรื่อง
ปกติของหน้าร้อน อาจถึงฤดูผสมพันธุ์ของมันหรืออะไรก็
ตามแต่ที่ใกล้เคียงกัน อีกอย่างเมื่อลองคิดดูดี ๆ แล้ว
เจ้าของร้านซ่อมได้คงไม่ใช่แมลงปีกแข็งตัวจ้อยบนกำแพง
อย่างแน่นอน หรือถ้าเป็นเช่นนั้นจริง (ซึ่งก็เห็นกันอยู่ว่ามี
โอกาสน้อยมาก) เขาก็คงทำอะไรผมไม่ได้ นอกเสียจากส่ง
เสียงหึ่ง ๆ ไปมา

ผมปล่อยให้กลุ่มก้อนความคิดที่ถ้อยออกมาหรือ
ก้าวไปข้างหน้าดำเนินอยู่อย่างนั้นพักใหญ่ ยังไม่ทันรู้ผล
แพ้ชนะของการต่อสู้ระหว่างความกล้าหาญและความ
ขลาดกลัวภายในใจ เสียงปรีศนาของ *ใครสักคน* ก็ดังขึ้นอีก
หน *รออะไรอยู่* ผมสะดุ้งเล็กน้อย แต่ไม่ตกใจเท่าครั้งก่อน
เพราะจำเสียงนั้นได้ มันไม่ใช่เสียงหัวเราะเย้ยหยันของ
หมอกร้ายที่เคยหวาดหวั่น ผมแม้ไม่อยากจะยอมรับและอยาก
ปฏิเสธมันแทบขาดใจว่าไม่ได้รออะไร ด้วยว่าไม่ต้องการ
ให้ *ใคร* ล่วงรู้ความเป็นไปของสงครามลับ ๆ ที่กำลังเกิดขึ้น
แต่ผมไม่รู้วิธี จึงทำได้แค่ปล่อยให้ถ้อยคำเหล่านั้นลอย
หายไปกับสายลม หวังให้มันขมวดปมกลายเป็นความว่าง
เปล่าในอากาศ กระทั่งเสียงเดิมกล่าวแทรกขึ้นเสียก่อน *เข้าไปสิ เข้าไปเลย*

จับพลันจกจันเจียบเสียงร้อง *บางอย่าง* ค้อนผมให้
เดินเข้าไป

ในวันเดียวกัน ผมไม่ลืมเคาะทรายออกจากขา
ทว่าลืมสิ่งสำคัญยิ่งกว่าอย่างการเคาะประตู

ด้านในของร้านซ่อมได้นั้นกว้างขวางกว่า
ภายนอก แต่ในทำนองเดียวกันก็รกรุงรังยิ่งกว่า เพดานและ
ผนังสองฝั่งมีทั้งนาฬิกาเรือนเก่า โคมไฟห้อยระย้า พกฤษา
นานาพันธุ์ที่ผมไม่เคยเห็น หนังสือตัว รวมถึงบางอย่างที่ผม
ไม่อาจจะบอกได้ว่ามันคือสิ่งใด ตั้งแต่ขนาดเล็กจนถึงต้องหรีดตา
มองจึงจะเห็น ไปจนถึงบางอย่างที่ไกลเกินกว่าคำว่าใหญ่
ไปมากโข มันเบียดเสียดกันแน่นขนัดจนแทบมองไม่เห็นที่
ว่างระหว่างกำแพง

ด้วยเหตุนั้น ผมจึงระมัดระวังเป็นอย่างมากเมื่อ
ก้าวอาด ๆ พันประตูบานใหญ่เข้าไป นัยหนึ่งเพื่อป้องกัน
ไม่ให้ฟ้าผ่ากระทบพื้น ไม้อันเกิดเสียงดังตึงตึง เหตุว่าผม
ไม่ชอบใจนักเวลาที่มีใครสักคนสังเกตเห็นหรือจ้องเขม็ง
มาไม่ละสายตา เพราะมันทำให้รู้สึกเหมือนกับดวงตาคุณนั้น
กำลังคอยจับผิดดูว่าครั้งนี้ผมจะทำอะไรพลาดอีก การถูก
จับตามองไม่ใช่เรื่องสนุกที่ควรพาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้อง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนที่ยังไม่รู้แน่ชัดว่าอะไรจะเกิดขึ้น
บ้าง การหลีกเลี่ยงไม่สร้างความวุ่นวายใด ๆ จึงอาจเป็น
หนทางที่ดีที่สุด

ร้านซ่อมได้ยังมีชั้นวางหนังสือตั้งเรียงราย
มากมายเหมือนห้องสมุดขนาดย่อม แต่ละชั้นอัดแน่นด้วย

สิ่งที่ผมคาดว่ามันจะเป็นบรรดาของเก่าและของหาย บ้าง
วางเรียงรายเป็นหมวดหมู่ บ้างอยู่ไม่เป็นที่เป็นทาง เข้มทิศ
ทรงกลม ขวดโหลแก้ว แผ่นที่ของเกาะทางใต้ แวนชยาย
รูปดวงตา เจึงเทียน รูปสลักหน้าตาประหลาด เศษกระดาษ
และของสะสมชิ้นเล็กวางสลับทับกัน ไปมา

ผมไม่สามารถจับทางได้ว่าเจ้าของร้านแห่งนี้ยึด
หลักการใดเป็นเกณฑ์ แต่พอจะอนุมานได้ว่าน่าจะอาศัย
การเก็บทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ในทำนองของการมีข้าวของ
มากกว่าที่วาง ทุกอย่างภายในร้านไม่ได้กั้นออกจากกันเป็น
สัดส่วน โดยรวมแล้วมันค่อนข้างเล็กกว่าบ้านของ
ครอบครัวนายกเทศมนตรีเรนซี แม้ข้าวของรกรุงรังจะมี
มากพอกัน แต่ผมคิดว่าที่นี่ย่านอยู่กว่ามาก

ขณะเดียวกันนั้นเองที่ความอยากรู้อยากเห็นเริ่ม
ก่อตัวขึ้นเป็นรูปร่าง กระตุ้นให้ผมเริ่มทำอะไรสักอย่าง
อะไรสักอย่างที่มากกว่าการยืนมองพวกมันเฉย ๆ จึง
ตัดสินใจเริ่มต้นจากการไล่ดูหนังสือที่ละชั้น รมักระวัง
มากกว่าเก่าและเบามือมากเป็นพิเศษ เหตุเพราะพวกมันวาง
อัดแน่นมากเสียจนหากผมเปลือเอื้อมไปหยิบบางสิ่ง
ออกมา ชั้นที่ว่าอาจพังครืนลงมาต่อหน้าก็เป็นได้

หนังสือส่วนมากในร้านซ่อมได้เป็นตำราเล่ม
หนา เขียนด้วยภาษาที่ผมไม่ค่อยคุ้นเคย หรือถ้าจะพูดให้

ถูกต้องกว่านั้นคือไม่รู้จัก มีเพียงลายมือหวัด ๆ เขียนกำกับ
อยู่บนหน้าปกที่พอจะอ่านออกบ้าง เก็บให้พื้นมือ หนึ่งร้อยแปดสิบเก้า สำคัญ:บรรทัดที่สี่สิบสอง และ
เหมียว นอกจากนั้นแล้วผมไม่สามารถจับใจความอะไรได้
สักอย่าง

เอียงไปทางขวามือ ถัดจากหนังสือกองใหญ่
ขวดโหลต่างขนาดบนชั้นใกล้เคียงกันบรรจุบางอย่างที่ส่อง
ประกายแวววาว มองจากตรงที่ผมยืนอยู่ มันดูคล้ายกับ
น้ำตาลก้อนหลากสีในร้านของป้ารามิ แต่โปร่งใสกว่าและ
ไม่ทึบแสง กำลังลอยคว้างคว้าง หมุนวนไปมาในนั้น
เหมือนการเคลื่อนไหวของดวงดาวบนผืนฟ้า เมื่อขึ้นหนึ่ง
ลอยไปกระทบกับอีกชั้นหนึ่งจะเกิดเสียงดังกริ่งพร้อม
ละอองสีขาวร่วงหล่นลงมา ทันใดนั้นหนึ่งในชั้นที่เหลือนั้น
เปลี่ยนสีจากเดิมและเริ่มเรียงตัวใหม่ เป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ

ผมที่ในตอนนั้นไม่รู้ว่าควรจะเรียกมันว่า
อย่างไร นึกสงสัยขึ้นมาจึงพยายามหาคำตอบด้วยตัวเอง
ผ่านการคาดเดาจากข้อความบนขวดโหลแต่ละใบ กวาด
สายตามองตั้งแต่ใบแรกไปจนถึงใบสุดท้าย ไมโอ ทาญา ทิ
ชา และลินา คิดว่าตัวอักษรเหล่านี้คงเป็นชื่อชนิดของเหล่าน้ำตาลในโหลแก้ว แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เมื่อเหลือบไป

เห็นข้อความอันระบุไว้อีกด้านหนึ่ง *วันที่สี่สิบห้า กลางวัน*

...

เสียงจามดังขึ้นติดกันสองสามครั้งหลังจากนั้น
ระหว่างที่ผมกำลังพลิกขวดโหลตรงหน้า พร้อมกับเสียง
โครมครามของบางอย่างที่ตกลงมาจากชั้น กระแทกพื้น
เสียงดังจนผมสะดุ้งโหยง

รวบรวมความกล้า และหันไปมอง

ก่อนจะพบ *ใคร*บางคนยืนอยู่ไม่ไกล

มีข้อเท็จจริงหนึ่งที่ผมใช้เวลาพิสูจน์มานับนาน
พอสมควร (อย่างที่กล่าวไปตอนต้น ผมยุ่งเฉพาะเวลาที่มี
คนเรียกใช้ให้ออกไปทำงาน) คนอายุมากส่วนใหญ่ในเมือง
ที่ผมจากมามากสละวนอยู่แต่กับการซ่อมแซมสิ่งของ ส่วน
หนุ่มสาวรุ่นราวคราวเดียวกันมักไม่ระวังและชอบโยนมัน
อย่างทิ้งขว้าง อาจเป็นเพราะเราต่างรู้ว่ายังมีเวลาอีก
เหลือเฟือเพื่อเสาะหาสิ่งใหม่ตามใจปรารถนา กลับกัน
คนชรารู้ว่าวันเวลาของพวกเขาเหลืออีกเพียงไม่นาน ด้วย
เหตุนี้พวกเขาจึงพยายามรักษาทุกสิ่งให้ยืนยาวมากเท่าที่
จะเป็นไปได้

ผมจึงคาดเดาไปล่วงหน้าว่าเจ้าของร้านแห่งนี้ คงไม่ต่างอะไรจากคนอายุมากที่ผมเคยเจอ ทว่าเจ้าของร้าน ซ่อมได้เป็นช่างซ่อมที่ต่างจากภาพความคิดของผมอยู่มากทีเดียว เขาเป็นชายวัยกลางคน รูปร่างสูงโปร่ง ยังหนุ่มยังแน่นกว่าที่คิด อายุประมาณสามสิบปี แม้อากาศร้อนอบอ้าวถึงเพียงนี้ก็ยังสวมเสื้อคลุมด้วยาว (ผมมารู้ทีหลังว่าข้างในนั้นเขาสวมเพียงเสื้อกล้ามสีขาวธรรมดา) ผมเฝ้าอยู่เหยงประบ่า ทัดบางอย่างที่คล้ายดินสอไว้ข้างโบริง ยืนอยู่ตรงนั้น ริมฝีปากเหยียดตรง

เจ้าของร้านดูไม่ตกใจเท่าไรนักที่จู่ ๆ ผมก็โผล่พรวดเข้ามา เขาเพียงเหลือบมอง คำนิผมด้วยสายตา โบริงหน้านั้นเรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ ราวกับผมเป็นเพียงแค่แมวจรตัวหนึ่งที่บังเอิญหลงเข้ามาและถูกจับได้หลังจากพยายามจะขโมยบางอย่างในครัว

ผมรีบวางขวดโหลกลับคืนที่เดิม ก้มหัวทักทาย
เขาว่า

‘ของหายหรืออะไรพี่?’

‘คุณจิม โบริงใช่ไหมครับ—’

‘ใช่ ฉันเอง’ นักซ่อมแซมของพัยคหน้า ไม่รอ
ฟังจนจบประโยคดี เห็นผมละด้าละตั้งไม่ตอบคำถามเมื่อ
ครูจึงเอ่ยต่อ ‘หรือเธออยากลบความทรงจำเกี่ยวกับใคร
ไหมล่ะ ฉันทำได้นะ’

‘ม..ไม่ครับ ไม่ใช่’

‘เด็กน้อย ถ้าไม่มีอะไรฉันก็จะขอร้องให้เธอ
ออกไป รู้ใช่ไหมว่านี่คือร้านซ่อมได้ และฉันไม่อยาก
ต้อนรับใครถ้าไม่ใช่ลูกค้า’

ผมรู้สึกตะขิดตะขวงใจนิดหน่อยและต่อต้าน
ในทันทีเมื่อได้ยินคำว่า *เด็กน้อย* จากปากคุณจิมโบ ทว่า
ไม่ได้ทำอะไรใดมากเกินไปกว่าการนั่งฟัง กลืนความไม่
พอใจที่เกิดขึ้นลงท้อง ไม่พูดอะไรอย่างที่เคยทำและทำมา
ตลอด เช่นเดียวกับร้านซ่อมได้ที่อยู่ก้ำกึ่งระหว่างความ
แปลกใหม่กับความมากไปเกินพอดี ตัวผมเองก็อยู่ตรง
กลางระหว่างคำว่าเด็กเกินไปและยังเป็นผู้ใหญ่ไม่มากพอ
ผมไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเรียกว่าอะไร จึงป่วยการจะปฏิเสธในสิ่งที่
ตัวเองก็ยังไม่เข้าใจ

เจ้าของร้านทำที่จะหันหลังกลับ

‘เดี๋ยวก่อนครับ’ ผมร้อง ‘ผมเป็นลูกค้า มาจาก
ทางเหนือ ชื่ออาร์น’

ได้ยินอย่างนั้นเขาก็ยิ้มรับ ปลายเสื้อคลุมสะบัด
ตามแรงลม

คุณจิมโบเดินโฉบไปทางนั้นที่ ทางโน้นที่ด้วย
สีหน้าที่ไม่ต่างจากเดิมเท่าไรนัก ผมอวดดีเอาเองว่าทำทาง
ไม่มีหระของเขาเมื่อครู่คือคำอนุญาต จึงถือวิสาสะเดินตาม
เขาไป ช่างซ่อมไม่ว่าอะไร ในระหว่างนั้นก็คอยชี้บอก
ระวังอันนั้น และ อันนี้ของดี จับไม่ได้ แน่่อนว่าการทำ
ตัวเงียบเชียบและไม่กระโดดกระดากไม่ใช่เรื่องยาก
สำหรับผม ยกมือขึ้นเหนือหัว ไม่ปล่อยให้แม่ปลายผมสัก
เส้นกระทบกับสิ่งใด

ชายคนนั้นนำอยู่ข้างหน้า เห็นผมทำตามคำสั่ง
เขาอยู่ตั้งแต่แรกจึงมอบรางวัลชื่นชมด้วยการบอกว่า

‘ปิดกิจการแล้ว สำหรับหน้าร้อนนี้’

เท่านั้น ความเสียงบันกระจายตัวหายไปทันที

‘แต่เมื่อที่คุณบอกว่าถ้าเป็นลูกค้า—’

‘นั่นขึ้นอยู่กับว่าเธอจะจ่ายไหวไหม’

น้ำเสียงของเขาจริงจัง แม่จะลงท้ายด้วยคำว่า
‘ไหม’ แต่ฟังดูแล้วไม่คล้ายกับคำถาม ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าช่าง
ซ่อมคนนี่ไม่ได้ล้อเล่น การต่อรองเพื่อให้ได้มาวีราคาต้อง
จ่าย ผมหมดหนทาง ในกระเป๋ามีเพียงแค่เสื้อผ้ากับความ
กล้าที่แทบไม่เหลือ หันซ้ายขวาหาความช่วยเหลือ พยายาม
นึกถึงวิธีที่ครอบครัวเรนซีใช้ตอบแทนผู้คน แต่ก็นึกอะไร
ไม่ออกนอกจากมันฝรั่งสองหัว เจ้าของร้านคงรู้ว่าผมอับ
จนไร้ทางออก หรือไม่เช่นนั้นอาจเป็นเพราะเขาคงหน้า
เต็มทนกับผมที่ยืนเหงื่อตกอยู่นานสองนาน

‘เฮ้ นิ่งก่อน เราตกลงกันได้’

คุณจิม โบว่าพลางขยับชั้นหนังสือใกล้ตัวจน
บรรดาของสะสมบนนั้น ไหวเอน เลื่อนมันเข้าออกอยู่

ประมาณสี่ห้าหน (ผสมกับแรงเตะอีกนิดหน่อย) ชั้นที่ว่าก็กลายเป็น โตะไม้เล็ก ๆ เขาลากถังไม้ที่วางอยู่แถวนั้นมาใช้ แทนเก้าอี้ ผายมือให้ผมนั่งลง จากนั้นก็หายเข้าไปหลังร้าน ไม่นานนักกลับมาพร้อมเครื่องดื่มสามแก้วในมือ ผมรับมันมา ลังเลนิดหน่อยจนกระทั่งเขาบอกว่า *ไม่มียาพิษ ไม่คิดค่าบริการ* จึงค่อยดื่ม รสชาติเพื่อนชมของซาไหลผ่านลงลำคอ เมื่อกลืนลงแล้วค่อยรับรู้ถึงความเปรี้ยวเล็กน้อยติดปลายลิ้น

‘ซาเปลือกส้ม’

คุณจิมโบไม่รอให้ผมถาม เขาตอบกลับมาราวกับรู้ทั้งหมดของสิ่งที่ผมสงสัยด้วยท่าทางสบายอารมณ์ ผมไม่รู้ว่าเขาทำได้อย่างไร บางทีนี่อาจเป็นข้อดีอย่างหนึ่งของการอยู่มานาน ช่างซ่อมได้พูดเรื่องสรรพคุณของซาเปลือกส้มต่ออยู่อย่างนั้นอีกพักใหญ่ ผมพยักหน้าตามบ้าง ตอบคำถามบ้างเมื่อเขาสงสัย เหลือบมองซาแก้วที่สามยังไม่มีใครดื่ม ครั้งนี้กำลังจะเอ่ยปากถาม ทว่าเขาแทรกขึ้นเสียก่อน

‘อย่างที่เธอรู้ ร้านซ่อมได้ของฉันรับจ้างตามล่า
หาของหล่นหาย ซ่อมหัวใจแตกสลาย และรักษา
ความสัมพันธ์ที่พังทลาย’

ผมค้นพบว่านอกจากการเป็นนักตามล่าหาของ
หายและเจ้าของร้านซ่อมได้แล้ว คุณจิมโบยังเป็นนักแปลง
กายผู้เก่งกาจชนิดที่ว่าหาตัวจับได้ยากคนหนึ่ง เพียงเสี้ยว
นาที่ก่อนเขาเปลือกส้มหยดสุดท้ายจะหมดลง ความขมยัง
ปรากฏทั่วโพรงปาก เขากลายร่างจากชายธรรมดาเป็นหมู่
มวลความลึกลับมหาศาลเหนือการคาดเดา ดวงตาฉายแวว
เมื่อครู่ไม่สะท้อนสิ่งใด

‘แต่มันไม่ใช่แค่นั้น’

คุณจิมโบว่าของหาย หัวใจ ความสัมพันธ์ สาม
สิ่งนั้นเชื่อมโยงกันอยู่ เขาว่าโดยส่วนใหญ่แล้วลูกค้าที่ทำ
ให้สัมพันธ์ในชีวิตพังทลายมักเป็นพวกเคยทำสิ่งสำคัญสูญ
หาย ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง ตัวคนของพวกเขาจึงกลายเป็น
เพียงภาชนะว่างเปล่า ไร้จุดหมาย นานวันเข้าก็จะกระวน
กระวาย เอือมมือไขว่คว้าทุกสิ่งหมายจะหาทางออก
เหมือนเรือลำน้อยหว่านเชือกออกไปหวังยึดเสาศักดิ์สันใจ

กลางทะเล แต่น่าเศร้าที่พวกเขาไม่รู้ว่าจะควรทำอะไร ลืม
ไปแล้วเสียด้วยซ้ำว่าตัวเองเคยเป็นใคร ท้ายที่สุดลงเอยที่
หัวใจของผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นกระจัดกระจายหลุดลอย
ออกเป็นเสี่ยง ๆ

ผมสงสัยขึ้นมาว่าเช่นนั้นแล้วดวงใจแตกสลาย
จะไปที่ใด คุณจิม โบคองสังเกตเห็น เขาจึงเสริมต่อ บ่อยครั้ง
เศษเสี้ยวของหัวใจแตกสลายไม่ได้หายไปไหน มันยังอยู่ที่
เดิม เพียงแต่กลายสภาพเป็นสิ่งที่อื่น หน้าทีของเจ้าของร้าน
ซ่อมได้จึงไม่ใช่การรักษาพวกเขาให้หายดี แต่เป็นเพียงการ
ค้นหาว่าดวงใจเหล่านั้นกลายเป็นสิ่งใด คุณจิม โบคองกลับ
ว่าผมทำอะไรร่วงหล่น และผมกลายเป็นพวกหัวใจแตก
สลายไปแล้วหรือยัง

ในตอนนั้นด้วยเหตุผลกลใดไม่มีใครทราบ ผม
ไม่กล้าปรึกษาบอกเขาเรื่องหมอกร้ายหรือแม้กระทั่งชาย
แปลกหน้า ผมไม่แน่ใจนักว่าสิ่งที่ถูกช่วงชิงไปจัดอยู่ใน
จำพวกของความฝันหรือความสามารถในการสร้างสรรค์
ผลงานใหม่ เป็นเพียงสิ่งสูญหายหรือมันถูกทำลายแล้วโดย
สิ้นเชิง จึงตอบกระอ้อมกระแอมไปเพียงว่า

‘แค่ของหายครับ’

คุณจิมนิโส่งเสียง อ้อ ตอบรับอย่างไม่ใส่ใจมากนัก เขาเอื้อมหยิบขวดโหลใกล้มือ พลิกมันไปมา บางสิ่งที่คล้ายน้ำตาลก้อนและละอองสีขาวในนั้นเปล่งแสงเมื่อคุณจิมนิโบขยับมันครั้งหนึ่ง และกลายเป็นประกายสีฟ้าเมื่อขยับมันอีกครั้ง เขาใช้ขวดโหลนั้นต่างแวนตา จ้องมองผมผ่านกระจกแก้วบาง ๆ

ผมกังวลไม่น้อยว่าเขาอาจจะจับได้ เขาอาจรู้ทันว่าผมกำลังปกปิดบางอย่าง อาจรู้ดีว่าผมหวาดกลัวเกินกว่าจะเอ่ยความจริง เช่นเดียวกับที่กล่าวไปข้างต้น คุณจิมนิโบเป็นช่างซ่อมที่ค่อนข้างน่าเกรงขาม มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาอ่านผมออกแม้ไม่พูดอะไรสักคำ

ระหว่างนั้นเองผมเหลือบเห็นบางอย่างหายับอยู่ปลายสายตา ตรงแถวซาไบที่สาม ตามมาด้วยเสียงหัวเราะหวีดหวิวแผ่วเบา เขารู้ทันแหละ ผมพยายามอย่างยิ่งที่จะสร้างทำเหมือนไม่ได้ยินด้วยเหตุผลสำคัญสองประการ หนึ่งเพราะผมยังไม่รู้วิธีตอบโต้กับเสียงนั้นที่ตั้งขึ้นภายในหัว และสอง เพราะคำพูดถัดมาของคุณจิมนิโบทำให้ผมประหลาดใจมากยิ่งขึ้น

เจ้าของร้านซ่อมได้เงยหน้า แสยะยิ้มร้าย
เหมือนพอมคไนนิทาน

‘หากอยากตามล่าหาของหาย
ราคาที่ต้องจ่ายคือความฝันทั้งหมดที่เรามี’

© childrenlitwu2020

บทที่สาม

ไค

‘ขบวนสุดท้ายคือขบวนที่เรอนั่งมา’

คุณจิมโบว่าอย่างนั้นตอนผมถามถึงตารางเดินรถไฟสำหรับกลับไปทางเหนือ หลังจากเขาดกลงเรื่องค่าตอบแทน (อยู่ฝ่ายเดียว) เรียบร้อยแล้ว ผมที่หมดหวังและรู้ตัวดีว่าคงไม่มีความฝันสำหรับจ่ายในเร็ววัน ตัดสินใจยอมแพ้จากร้านซ่อมได้แห่งนี้ ค้นหาวิธีหนีหมอกร้ายด้วยตัวเอง พอได้รับคำตอบเมื่อครู่ก็ออก ไร่ที่ฟุ้งฟิงอีกหน จักจั่นค้ำนอกรั่วระเะยะดังมาแต่ไกล ผมกลายเป็นคนร่อนเร่โดยสมบูรณ์

แต่โชคดีที่คุณจิมโบใจดีกว่าที่คิด จะเพราะเป็นธรรมดาที่ความเมตตา มักผสมปนเปมากับความสงสาร หรือก็อาจจะใช่ ไม่เช่นนั้นความเป็นไปได้อีกทางคือเขาคงต้องการความฝันจากผมจริง ๆ (ผมอยากบอกเขาให้รู้แล้วรู้รอดไปว่าให้ตามหามันจากหมอกร้ายด้วยตัวเองอาจง่ายกว่า) เขาจึงอนุญาตให้ผมอยู่ที่นี้ได้จนกว่ารถไฟเที่ยวใหม่จะมา ซึ่งหมายถึงจนกว่าจะสิ้นสุดฤดูร้อน

ผมตั้งใจจะปฏิเสธ บอกกับเขาว่าไม่เป็นไรและจะไปตามทางของตัวเอง แต่ยังคงคิดถึงมองไม่เห็นหนทาง เมื่อคุณจิมโบเสริมต่อว่า ไม่มีใครทำงานท่ามกลางอากาศแบบนี้ ผมถามกลับว่าแล้วเช่นนั้นหน้าร้อนคนที่นี่ทำอะไร คุณจิมโบตอบสั้น ๆ เพียงว่าทำในสิ่งที่พวกเขาอยากทำ สุดท้ายก็ยอมหันหลังกลับเดินตามเขาไป

เจ้าของร้านยกห้องว่างบนชั้นสองให้ผมชั่วคราว มันเป็นห้องขนาดหกเสื่อ มีระเบียงทอดมองออกไปเห็นชายฝั่งได้อย่างชัดเจน เดิมทีก่อนหน้านี้เขาใช้มันเป็นห้องเก็บของ ดังนั้นสภาพของห้องนี้จึงไม่ต่างอะไรจากบริเวณชั้นล่างมากนัก เมื่อขำเลียงเข้าไปด้านในจะพบว่าไม่มีสิ่งใดนอกจากบรรดาของสะสมของเขาวางระเกะระกะไปทั่ว รวมถึงโหลแก้วบรรจุก้อนน้ำตาลหลากสีบนตู้หลังใหญ่ มันเป็นห้องประกายน้อยกว่าवादโหลที่คุณจิมโบพลิกไปมาเมื่อครู่ ทว่าก็ยังเปล่งแสงอยู่ดี ผมนึกสงสัยขึ้นมาว่าร้านซ่อมได้จะเหลือพื้นที่สำหรับเก็บสิ่งใดได้มากกว่านี้อีก

คุณจิมโบโหว่โหล่ ตอบว่า ต่อให้เก็บคนจรมมาเพิ่มอีกสักคน ร้านนี้ก็มิที่ว่างเหลือเฟือ เพิ่งรู้ภายหลังว่าเขาหมายถึงผม

เจ้าของร้านปล่อยให้ผมปิดกวาดเช็ดถูห้องชั้น
สองตามลำพัง ผมอ้อยอิ่งอยู่นานเพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำ
อย่างไรต่อไป พอคิดก็เห็นว่าเห็นรอยขาดบนบานเพ็ชร์สำหรับ
เปิดออกไปที่ระเบียง มันเป็นประศูทำจากโครงไม้รูป
ตารางสี่เหลี่ยม กรูด้วยกระดาษสาสีขาวบาง ๆ ลมพัดผ่าน
เข้ามาตามช่องว่าง ตอนนั้นผมถึงได้รู้ตัวว่าควรเริ่มต้นจาก
งานซ่อมแซมก่อนเป็นอย่างแรก หยิบกระดาษไกล้ตัวมาปะ
รอยขาดขนาดพอสอดนิ้วมือเข้าไปจนไม่เหลือที่ว่าง
เรียบร้อย จึงค่อยลงมือทำความสะอาด

ทุกอย่างดำเนินต่อไปด้วยความทุลักทุเล
จนกระทั่งระหว่างที่กำลังจัดการหยากไย่และแมลงตัวเล็ก
บนเพดาน เสียงดิ่งตึงตึงคงทำให้คุณจิมโบหวังว่าผมอาจจะ
ทำอะไรเสียหาย เขาเลยส่งลูกมือเป็นแมวสามสีขึ้นมาช่วย
จับตามอง ทีแรกผมตั้งใจจะไล่มันไปให้พ้นทาง แต่พอคิด
ได้ว่าบางทีแมวตัวนี้อาจเป็นหนึ่งในของสะสมประจำร้าน
ซ่อมได้จึงปล่อยให้มันผ่านไป ไม่นานใจนักว่ามันอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่แรก
หรือเขาเพิ่งเก็บมันมาแบบเดียวกับที่ทำกับผม สามสีตัวนั้น
อ้าปากหาววอด เอียงอย่างเข้ามาใกล้ ร้อง เมี้ยว แล้วก็ล้มตัว
ลงนอน ผมจ้องมัน มันจ้องผมกลับ นิ่งงันจนน่าใจหาย
สุดท้ายผมเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ (เรื่องที่มาจากแมวตัวนี้ ผมขอ
ยกไปพูดถึงในบทถัดไป)

กว่าจะเก็บกวาดเรียบร้อย อาทิตย์ก็ลาลับขอบ
ฟ้าพอดี

ถ้าวันเดียวกันผมค้นพบที่มาของเสียงปริศนาก่อน
หน้านี้หลังจาก ดูบ ดั่งขึ้นพร้อมร่างของใครบางคน
กระโดดเข้ามาจากทางหน้าต่าง

ร่างนั้นในทีแรกเป็นเงามีสีดำสนิท ดวงจันทร์
สะท้อนเป็นฉากหลัง ไม่นานแสงเหลืองนวลตกกระทบ
อาบได้ผิวกายเพียงครั้งหนึ่งพอให้เห็นเป็นบางอย่างคล้าย
สิ่งมีชีวิต เส้นผมสีเดียวกันกับฟ้ายามราตรีพลัวไหวตาม
แรงลม เมื่อสายตาปรับมองชัด จึงรู้ว่าคือเด็กชาย

‘หวัดดี’

หรือบางทีอาจแค่เหมือน

พอคิดอย่างนั้นนิ้วมือของมันก็เหินวาบ ความ
กลัวเล่นปราดทั่วร่างกาย จริงอยู่ที่ครั้งนี้ไม่ใช่หนแรกที่ผม
รับรู้ถึงการมีอยู่ของเขา ทว่าการได้ยินเสียงและการ
เผชิญหน้านั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในเมื่อคุณมี
บางอย่างที่รู้สึกเกิดขึ้นอยู่ในใจ คุณย่อมไม่อยากเสี่ยงพา
ตัวเองไปอยู่ใกล้กับใครบางคนที่พร้อมจะล้วงความลับของ
คุณออกมาได้ทุกเมื่ออย่างแน่นอน

ผมเองก็เช่นเดียวกัน

สิ่งเหนือความคาดหมายเหลือบมองทางผมหลัง
เอ่ยพักทาย ดวงตาที่คล้ายท้องทะเลลึกนั้นพินิจมาอย่าง
โจ่งแจ้ง มันทอแสงเพียงชั่วครู่แล้วก็หายวับไปพร้อมเสียง
คลื่น เคาไม่ออกกว่ารู้สึกสงสัยหรือกำลังสนุกสนาน จดจ้อง
หยั่งเชิงกันอยู่นาน เมื่อเห็นว่าเขาเอาแต่ยืนนิ่งไม่ทำอะไร
ความหวาดหวั่นของผมก็พลันหดหาย ยิ่งเวลาผ่านไปความ
อยากรู้ก็ยิ่งกระโจนออกมาแทนที่เหมือนลิงโลด เปล่า
ประโยชน์จะเก็บงำความสงสัยอยู่ภายในจึงเอ่ยถาม

‘นายเป็นใคร’

ที่แรกผมเตรียมใจว่าเขาคงตอบว่าเป็นวิญญาณ
ปีศาจ หรืออะไรสักอย่างที่น่ากลัวกว่านั้นเช่นภูตภูเขา เขา
ตรงหน้าแม้รูปร่างจะไม่ใกล้เคียงกับภูตผีเท่าไรนัก แต่
บางอย่างในใจร้องบอกผมว่าเขาแตกต่างเกินกว่าจะตัดสิน
ให้เป็นเพียงแค่คนธรรมดา ช่วงขณะผมคิดไกลไปถึงสารพัด
วิธีกำจัดสิ่งลึกลับและจัดการกับสิ่งชั่วร้าย

ทว่า

‘เป็นเด็ก อยู่แถวนี้’

คือคำตอบถัดมา

เด็กแถวนี้พูดจบก็ปิดเศษไม้และเม็ดทรายออก
จากขา เดินเข้ามาประชิดตัว ผมเพิ่งสังเกตว่าเนื้อตัวของเขา
เนียนปรืออะ แต่น่าแปลกที่รอยเลอะพวกนั้นไม่เป็นพื้น
แม้แต่เม็ดเดียว

ว่ากันว่าภูตภูเขานั้นเชี่ยวชาญเรื่องมนต์มายา วิชา
วิชาแปลงกายและมีพลังกำลั่มหาศาล ผมจึงยังไม่ปักใจ
เชื่อในคำตอบเมื่อครู่ รีบเขยิบหนีไปคุดคู้อยู่มุมห้อง แต่

แทนที่เขาจะกระโดดลงมาแล้วปีนขอบหน้าต่างออกไป
กลับห้อยตัวลงนั่งห้อยขาบนเตียงแทน

ผมสุดหัวใจเข้าไปเต็มปอด ตัดสินใจบอก
ตัวเองให้แสร้งทำเป็นมองข้ามไป คิดว่าหากปล่อยเวลา
ให้ไหลผ่านเรื่อย ๆ เขาคงจะเริ่มเบื่อและหายไปเอง แต่นั่น
เป็นความคิดที่ผิดถนัด เพียงสิบนาทีแรกที่มีความเงียบงัน
เริ่มโรยตัว ภูตภูเขาก็ขยับที่ละนิด สร้างความวุ่นวายที่ละ
หน่อยด้วยการหยิบจับของใกล้มือและสำรวจไปทั่ว สิบ
นาทีครั้งที่สอง เขาเอนตัวลงนอนกระดิกขาไปมาอยู่บนฟูก
สีขาว และสิบนาทีสุดท้ายก่อนความอดทนของผมจะขาด
สะบั้น เขาก็ยังอยู่ที่เดิม

ผมในตอนนี้นึกอยากตะโกนร้องเรียกคุณ
จิมโบ แต่กลัวเหลือเกินว่าเสียงของตัวเองจะดังไปไม่ถึง
ภูตภูเขาคงอ่านใจคนได้ เขาหยุดนิ่งแล้วหันมามอง

‘จิมโบไม่ได้ยินหรอก’

ผมหมดหนทาง ยกมือสองข้างขอมแพ้ เหนื่อย
เกินกว่าจะตั้งคั้นให้สงครามความเงียบงันดำเนินต่อไป เขา
คงเห็นว่าไม่สนุกแล้วจึงพลิกตัวกลับมานั่งประจันหน้ากับ
ผม เริ่มต้นเปล่งเสียงบางอย่างออกมาแทน

‘คา—อี—’

เสียงออพยางค์สุดท้ายเบาว่าเสียงคอตัวแรก
และเมื่อเขาออกเสียงด้วยความเร็วกว่าเดิมมันก็กลายเป็น

‘ไค’

เขาย้ำ ‘ชื่อฉัน’

ผมร้องอ้อ ส่วนเขาบอก ฉันรู้ ฉันรู้ นายคืออา
รัน มาจากทางเหนือ เคยเป็นนักวาด แต่ตอนนี้ทำไม่ได้แล้ว
ใช้ไหม จงใจเน้นคำว่าไม่ได้พลางทำหน้าที่ซื้อดีหน้าเส้า
ราวกับเห็นอกเห็นใจผมเสียเต็มประดา ในตอนนั้นเอง
ความรู้สึกบางอย่างก็ก่อตัวขึ้นมา กระแทกกันบึ่งภายในใจ
ของผมจนชาวบ รู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่บนชะง่อนผามี
เขาไล่ต้อนตามมา หากก้าวพลาดเพียงนิดเดียวจะตกลงไป
ไคมองผมที่ทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกสັกพั๊ก เขาก็อว

‘เรื่องที่ไม่อยากบอกนะ ยิ่งปิด เสียงจะยิ่งดัง’

ผมไม่ชอบอะไรแอบแฝง และดูเหมือนภูฏูเขาจะเป็นเช่นนั้น ทั้งที่อายุเหมือนจะใกล้เคียงกัน แต่เขาคุโตกว่าผมประมาณสองเท่าได้ เพื่อให้คุณพอจะนึกภาพตามออก ไคเป็นเด็กชายผิวสีแทน สูงระดับมาตรฐาน ทำทางคล่องแคล่ว สวมเสื้อคอจีน เท้าเปล่าและกางเกงขาสั้น คุณเห็น ๆ เขาเหมือนคุณจิมโบราวกับถอดแบบกันมา เพียงแค่อย่อส่วน ด้วยเหตุนี้เองหลังจากนั้นผมจึงตัดสินใจเรียกแทนเขาด้วยสรรพนามแบบเดียวกันกับเจ้าของร้านซ่อมได้

ไควนเวียนอยู่กับคำถามเกี่ยวกับตัวผมอยู่พักใหญ่ เอ่ยถามในสิ่งที่ผมคาดเดาว่าเขาน่าจะรู้ดี เพียงแค่ลงใจดูว่าผมจะโกหกมันอีกหนหรือจะทำอย่างไรต่อไป บางทีการดื้อนมนุษย์ให้จนมุมคงเป็นการละเล่นอย่างหนึ่งที่ภูฏูเขาโปรดปราน ไคเริ่มต้นด้วย ทำอะไรหาย ผมตอบ *แค่ของธรรมดา* เขาหัวเราะ *รูปร่างเป็นอย่างไร ผมว่า ไม่พิเศษ* เขาเอ่ย *เช่นนั้นทำไมจึงอยากตามหา* ผมนิ่งงัน *คงเพราะเสียค่าย* ก่อนเป็นคำถามสุดท้าย *กลัวหรือ* ผมปฏิเสธ เขาว่า *ได้ยื่นซัคเลยนะ*

ถึงตรงนี้คุณอาจสงสัยว่าทำไมผมที่พื้นฐานไม่ใช่คนช่างพูดช่างจาจึงได้เสียเวลาสนทนากับเขาอยู่นานสองนาน เหตุผลเพราะว่าหากผมไม่ตอบรับ ภูฏูเขาก็จะคอยส่งเสียงรบกวนอยู่อย่างนั้น ทางเดียวที่ผมพอจะทำได้

คือการเออออตามเขาไป เป็นความจริงว่าไคมีน้ำเสียงน่า
ฟังทีเดียว แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ผมอยากเจรจาด้วยมากขึ้น
สักเท่าไรนัก

ขณะนั้นมันเป็นความรู้สึกระหว่างการหลีกเลี่ยง
และการเผชิญหน้าเสียมากกว่า กฎง่าย ๆ ของการเล่นได้
ตอนที่ผมเรียนรู้จากเขาคือหากไม่อยากถูกล้วงความลับอื่น
ใดไปมากกว่านี้ ก็ต้องช่วงชิงตำแหน่งการเป็นผู้ล้วง
ความลับเองเสียก่อน หนนี้ผมจึงเป็นฝ่ายถาม *คุณมาจาก
ไหน เขาตอบ ฉันอยู่ทุกที่*

‘แล้วที่ร้านซ่อมได้’

‘อยู่ข้าง เป็นครั้งคราว’

‘ถ้าอย่างนั้นเสกน้ำได้ไหม’ ผมถามต่อ ตั้งใจ
ตะล่อมจนกว่าเขาจะยอมรับว่าเป็นวิญญานหรืออย่างน้อย
ก็ภูตผี

‘อะไรนะ’

‘อ่านใจ แปลงกาย ทำให้คลื่นซัด ทะเล
ปรวนแปร ทำได้ไหม’

พอสิ้นสุดประโยค เขาก็หัวเราะเสียงดัง บอกว่า
ผมทำตัวเหมือนพวกงมงาย ฝึกกับวิญญูณร้ายไม่มีจริง ถึงมี
อยู่จริงก็ไม่น่ากลัว ไคว่แบบนั้น ถามผมกลับว่า คิดว่าฉัน
เป็นอะไร

‘ผีพรายน้ำ ภูตภูเขา’

‘ไม่ใช่’

‘แต่คุณก็คือเสียงพวกนั้น ทั้งบนรถไฟ ทั้งก่อน
หน้านี้’

‘ใช่’

‘แล้วทำไมถึงต้องเป็นผม’

‘ถามมากจริง’ คราวนี้เงียบไปนาน ‘เพราะฉัน
อยากให้นายได้ยิน’

พูดจบภคตูกเขาก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ไม่ขยายความ
ไปมากกว่าที่กล่าวมา เท่านั้นเป็นอันรู้กันดีว่าผมไม่ควร
คาดหวังคำตอบที่จริงจังกจากสิ่งเหมือนมีชีวิตตรงหน้า

‘ก็ได้ ก็ได้ เลิกทำหน้าอย่างนั้นเสียที’ เขาพิมพ์ทำ
‘นายจิตอ่อน’

‘นั่นไง คุณเป็นผี’

‘นายสิเป็นผี เอาแต่ทำตัวจืดชืดเพื่อ โลกนี้เสีย
เต็มประดา เหมือนไม่สนแล้ววันเวลา ไม่มีข้างหน้า มีแค่
อดีตขมขื่น’

‘ผีร้าย คุณมันผีร้าย’

เขาสายหน้า

‘ฉันก็เป็นแค่นั้น’

หนังสือ คำว่า ฉัน ของเขาช่างมั่นใจและไม่มี
สิ่งใดเจือปน แต่ ฉัน คำเดียวกันนั้นตีความได้มากมาย
เหลือเกิน การเดินไล่ต้อนคำนั้นจบลงที่ผมเป็นฝ่ายพ่ายแพ้
ปริศนาในตัวเขาเหลือล้นเกินจะเอ่ยถาม และตระหนักถึง
ความจริงได้อีกข้อหนึ่งหลังจากนั้นไม่นาน ความจริงที่ว่า
ภูตภูเขเป็นสิ่งทีคาดเดาไม่ได้ เหตุเพราะเมื่อไรก็ตามที่เข
นี่ก็อยากจะไป เขาก็ไปเสียคือ ๆ และเมื่อนี่ก็อยากจะมา
มาได้ทันที

ไคหายับไปเหมือนเกลียวคลื่นในตอน
กลางคืนและปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งวันรุ่งขึ้นบนโต๊ะอาหาร
กลิ่นทะเลลอยตามมาจาง ๆ เป็นหลักฐานว่าเขามีตัวตนอยู่
จริง ระหว่างที่คุณจิมโบกำลังรุ่นวายกับงานในครัว (เขาให้
ผมช่วยในตอนแรก แต่เมื่อเห็นว่าผมเอาแต่เก้ ๆ กัง ๆ จึงได้
ออกมา บอกให้ผมนั่งรอคงดีกว่า ไม่เช่นนั้นมือเข้าจะ
กลายเป็นมือสาย) ไคก็โผล่เข้ามา กระโดดขึ้นนั่งบนหลังตู้
ภูตภูเขาลงขอบปิ่นปาย เขาอยู่ตรงนั้น คว่าโหลแก้วขึ้นมา
ใบหนึ่ง บอกผมว่าดูให้ดี ภูตภูเขาหยิบน้ำตาลก้อนถือไว้ใน
มือ ส่องมันขึ้นกับแสงไฟจนกระทั่งเป็นประกาย เขาทำที่

เหมือนจะกลืนมันลงท้อง ผมร้องห้าม *อย่า เขาเปรยรู้ใหม่
ว่ามันคืออะไร ผมสายหน้า*

ไคเรียกน้ำตลกก่อนกับละอองสีขาวในขวด
โหลว่า*เมล็ดฝืน* เขาว่าเมล็ดฝืนมีอยู่มากในพวกเด็ก ๆ คน
โตแล้วน้อยนักที่จะมี และถึงมีมันก็เป็นประกายเปล่งแสง
ได้ไม่เท่า เขาว่ามันเป็นเรื่องน่าเศร้า แต่ในขณะที่เดียวกันก็
เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เขาเสริมต่อ เด็ก ๆ ในเกาะจะแบ่งเมล็ด
ฝืนมาให้คุณจิมโบ *เดือนละครั้ง ปีละหน ตามสมัครใจนะ*
เขาไม่ได้บังคับ เว้นแต่ในกรณีแบบนายที่ต้องจ่ายตามราคา

จากนั้นเจ้าของร้านซ่อมได้ก็จะรับมันมา
สำรองเก็บไว้ในขวดโหล พอถึงเวลาเมื่อความฝืนของเด็ก
ๆ เริ่มเดือนราง คุณจิมโบจะส่งคืนกลับไป นานครั้งมีบ้างที่
เขาหยิบมันมาใช้เอง ไคเสริม *งานบางอย่างขับเคลื่อนได้
เพราะพวกมัน*

ผมบอก *เหมือนธนาคาร* เขาว่า *คล้ายกัน* บาง
คราวเจ้าของร้านก็รับซื้อเมล็ดฝืนของลูกค้าคนหนึ่งมาผสม
รวมกันกับความทรงจำของลูกค้าอีกคน หยิบุ่นนิค เติมนี
หน่อย ผสมกับความปรารถนาตามใบสั่ง ก่อนจะขายมัน
กลับไปให้เจ้าของเดิม

‘แบบนั้นถ้าเป็นผมคงเรียกว่างานขายฝืน’

‘งานขายฝืนคืองานของพวกเขาหลากหลายต่างหาก
จิมโบก็แค่ทำให้สิ่งที่ถูกกล่าวหาเป็นจริง’ ไคพูดต่อ ‘แต่
ตัดแปลงนิดหน่อย’

ผมถามว่าทำไม ภูตภูเขาแกว่งขา ไบหน้าเฉย
เฉย ตอบคำถามโดยไม่หันมามอง

‘บางคนไม่พอใจ ฝืนบางฝืนก็ยิ่งใหญ่เกินกว่า
เราจะจินตนาการถึง’

‘ถ้าฝืนไม่ใช่ของเรา จะเรียกว่าฝืนได้หรือ’

‘ไม่รู้ซี บางทีมันก็ซื้อได้’

‘หมายถึงฝืน’

‘ทุกอย่าง’

ผมปล่อยให้ความเงียบงันลอยตัวอยู่อย่างนั้น
สักพัก กอปรกับเป็นตอนที่เจ้าของร้านซ่อมได้เดินออกมา

พอดี ผมไม่แน่ใจว่าคุณจิมโบมองเห็นใครหรือเปล่า เช้า
วันนั้นเขาวางชามซูปกึ่งไว้สามใบ ทว่าไม่ได้เอ่ยปากเรื่อง
ใดถึงภรรยาเขา

เมื่อมีโอกาส ผมจึงถามไควว่าคุณจิมโบมองไม่
เห็นเขาหรือ เขาตอบ *ไม่รู้สิ บางทีอาจจะไม่ก็ได้ แต่เสียดาย
ทำเป็นว่าเห็น นายไม่รู้หรอก ไม่มีใครรู้จนกว่าเขาจะเอ่ย
ปาก คนเราก่งกางจะตายเรื่องการปิดบังความจริง
เหมือนกับที่นายเห็นฉัน แต่แกล้งทำเป็นไม่เห็นนั่นแหละ
ผมเถียงกลับว่าไม่ใช่อย่างที่เขาคิด ภรรยาเขาทำหน้าเหยเก
แม้ไม่อยากจะยอมรับ แต่คงเป็นผมฝ่ายเดียวมากกว่าที่กังวล
กลัวว่าเจ้าของร้านอาจมองผมเป็นคนประหลาด หากเขา
พบว่าผมกำลังพูดอยู่คนเดียว โคน้ำส่ายหัว บ่นพึมพำว่าผมไม่
ไหวเอาเสียเลย*

‘ความจริงไม่น่ากลัวเท่าความลวงที่ถูกบิดเบือน
จนกลายเป็นความจริงหรือรู้ไหม’

ทิ้งท้ายไว้เพียงเท่านั้น

แล้วภรรยาเขาก็กระโดดลงทะเลหายไป

© childrenlitwu2020

© childrenlitswu2020

บทที่สี่

บันทึกเล่มใหม่กับงานรับจ้างทั่วไป

แมวสามสีที่ผมกำลังจะพูดถึงต่อจากนี้ เป็นแมวตัวเดียวกันกับที่จับตามองผมในห้องว่างชั้นสองของร้านซ่อมได้ ฤดูเขาชื่อ โคว ส่วนแมวตัวนั้นชื่อว่ามารี มีลักษณะเป็นก้อนกลม ๆ พาดลายสีขาว ส้ม ดำ ส่วนสีขาวนั้นมีเยอะกว่าสีอื่น นอนขดตัวอาบแดดอยู่ริมหน้าต่างท่าทางของมันสงบนิ่ง ไม่ยินดียินร้าย ไม่ได้สร้างปัญหาอะไรหากไม่มีใคร ไปยุ่งกับมัน ทำที่เหมือนอยากจับไล่ไล่ส่งผู้คนของมารีนั้น ไม่ได้เกิดจากการที่มันเกลียดชังสิ่งรอบข้าง แต่เป็นไปตามวิสัยโดยพื้นฐานของแมวทั่วไป

จุดเริ่มต้นของการเป็นแมวประจำร้านซ่อมได้เริ่มจากบ่ายธรรมดาวันหนึ่งในฤดูฝน เมฆครึ้มลอยจับตัวเป็นกลุ่มก้อน ระหว่างที่คุณจิมโบกำลังวุ่นวายกับการจัดแจงของทุกอย่างในร้านให้เข้าที่เข้าทางและเตรียมการก่อนพายุจะเดินทางมาถึง ตอนนั้นเองที่จู่ ๆ แมวสามสีก็ปรากฏตัวอยู่หน้าประตูไม้บานใหญ่ เป็นเวลาเดียวกับที่หยาดฝนทิ้งตัวโปรยปราย คุณจิมโบเห็นมันเปียกปอนอยู่ จึงเก็บมา

อยู่ที่นี้ก่อนไหม เจ้าของร้านเอ๋ยาม แมวสามสี
ร้องเมี้ยวตอบรับเพียงคำเดียว และไม่ว่าเมี้ยวนั้นจะมี
ความหมายเชิงยินดีหรือมีเจตนาอยากต่อต้าน เจ้าของร้านก็
เปิดประตูต้อนรับมันเรียบร้อยแล้ว เหตุการณ์ประหลาดอัน
เกี่ยวโยงกับที่มาของชื่อมาริเกิดขึ้นหลังจากนั้นนั่นเอง
เพราะไม่นานนักหลังจากที่มันเอียงกรายเข้ามาในร้านซ่อม
ได้ ระลอกคลื่นขมุกขมัวบนฟ้าก็เริ่มลอยหาย ก้อนเมฆเทา
พลันเปลี่ยนสี แดจจัดจ้ารากับก่อนหน้านี้ไม่มีลมฝน นับ
แต่นั้นคุณจิมโบจึงเรียกมันว่า มารี ซึ่งแปลว่าดวงอาทิตย์ใน
ภาษาท้องถิ่นของที่นี่

คุณจิมโบว่า การตั้งชื่อสิ่งใดนั้นสำคัญ เพราะ
มันจะติดตัวสิ่งนั้นไปตลอดกาล

แต่หากจะกล่าวว่ามีเป็นแมวของคุณจิมโบ
เพียงผู้เดียวก็คงไม่ถูกต้องนัก กลับกันผมคิดว่าไม่มีใคร
เป็นเจ้าของแมวสามสีตัวนี้ได้เลยสักคนมากกว่า เพราะมาริ
ไม่เคยอยู่กับที่ มันย่าเท่าสัญจรไปทั่วเกาะทางใต้ ตั้งแต่
ร้านค้าริมชายฝั่ง บ้านสองหลังติดกับสะพานหิน ใต้ร่มไม้
ใหญ่แถวหาดทราย กระทั่งในตรอกชอกชอยเล็ก ๆ มัน
เดินทางเสาะหาแหล่งพักพิงที่ตัวเองพึงพอใจ แล้วจึงค่อย

อาศัยอยู่ แต่ก็เพียงแค่ชั่วคราวยามเดิวนั้น แมวส่วนใหญ่ มักมีนิสัยเช่นนี้ ไม่เป็นของใครและไม่มีใครเป็นเจ้าของ มาริเองก็เช่นเดียวกัน เมื่อมันเอียงกรายย้ายถิ่นฐานไปอยู่ที่หนึ่ง มันก็มีชื่อหนึ่ง และเมื่ออยู่อีกที่ มันก็กลายเป็นแมวสามสีตัวใหม่

ตลอดเวลาที่มันใช้ชื่อมาริ หน้าที่ประจำของแมวสามสีตัวนี้คือการนอนเอกเขนกอยู่หน้าร้านซ่อมได้ เฝ้ากล่องเหล็กสีแดงที่คูลิจิมโบเพิ่งนำไปวางเมื่อวันก่อน ไม่ทำสิ่งใดเกินกว่านั้น ราวกับเป็นความสงบนิ่งเพียงหนึ่งเดียวท่ามกลางความวุ่นวายของร้านเล็ก ๆ แห่งนี้ ผมในตอนนั้นเผลอคิดไปว่ามาริเป็นเหมือนจุดกระจอยร่อยที่ต่อให้โลกดวงนี้จะหมุนเร็วขึ้นสองหรือสามเท่าจากเดิม มันก็คงไม่รู้สึกละอะไร เพราะสำหรับสิ่งมีชีวิตซึ่งมีวิถีของตัวเอง เช่นนี้ ทุกสิ่งรอบข้างช่างเรียบง่ายและแสนธรรมดา มันเพียงร้องม้าวในตอนที่ไม่สบายรรมณ์ และเมื่อยอีกหนเมื่อพึงพอใจ

เคยมีคำกล่าวว่าเหล่าสรรพสัตว์มักมีสัมผัสพิเศษที่เราไม่เข้าใจ หนึ่งในนั้นคงหมายถึงการติดต่อกับภูตผี เช้าวันนี้มาริคลอเคลียอยู่บนตักไค (ผมเริ่มชินแล้วกับการที่จู่ ๆ เขาก็โผล่มานั่งตามมุ่มนั้น แกว่งขาตามมุ่มนี้ในร้านซ่อมได้) มันส่งเสียงครี๊ด ๆ ในลำคอตอนที่ภูตภูเขา

ยื่นมือไปลูบใต้คาง ผมเห็นภาพนั้นจึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยทัก
สนิทกันจังนะ เขาดูประหลาดใจเล็กน้อยที่ผมเป็นฝ่าย
ทักทายก่อน แต่ก็พยักหน้ารับอย่างภาคภูมิใจ เป็นเรื่องยากที่
แมวตัวหนึ่งจะยอมรับใครสักคนในฐานะมิตรสหายและ
อนุญาตให้จับตัวโดยไม่หลีกเลี่ยงหรือส่งเสียงขู่ฟ่อไป
เสียก่อน ผมคิดว่าทวดทวดเขาคงรู้ความจริงดังกล่าว เขาจึง
แสดงอาการกระหึ่มขี้น้อยออกมา เมื่อได้ยินผมพูดอย่าง
นั้น

ผมใช้เวลาที่ละน้อยระหว่างการอาศัยอยู่ที่นี้
ค่อย ๆ เรียนรู้ความเป็นไปของร้านซ่อมได้ และใน
ขณะเดียวกันเองก็สาละวนกับการไขปริศนาว่าใครคือสิ่งใด
ด้วย (ผมล้มเลิกความคิดที่คิดว่าเขาเป็นมนุษย์ไปแล้วตั้งแต่
หนแรกที่พบกัน) ใดมีลักษณะบางประการที่ผมคิดว่าช่าง
คล้ายคลึงกับแมวสามสี แต่จะระบุลงลึกไปมากกว่านั้น
ในตอนนี้อังไม่สามารถทำได้ ด้วยว่าผมยังไม่รู้จักพวกเขาดี
พอ

สำหรับคุณจิม โบ โดยเบื้องลึกแล้วเป็นคนจิตใจ
ดีหรือมีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ในดวงตาคู่นั้น ผมไม่
อาจทราบ แต่ด้วยมิตรไมตรีจิตที่เขาหยิบยื่นให้ลูกค้าที่แวะ
เวียนมาก็ทำให้ผมเบาใจได้ว่าเขาไม่ได้มีเจตนาเลวร้าย
ฉับพลันคิดได้ว่าตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ การพานพบคนใหม่ ๆ ดู

จะกลายเป็นเรื่องปกติ ผมไม่แน่ใจนักว่าก่อนหน้าร้าน
ซ่อมได้เป็นอย่างไร เพราะแม่คุณจิม โบจะบอกว่าปิด
กิจการ ทว่าก็ยังมีผู้คนมากหน้าหลายตาแวะมาเยี่ยมเยือน
เรื่อย ๆ ราวกับร้านซ่อมได้เป็นเหมือนหมุดหมายกึ่งกลาง
ของผู้คนบนเกาะ บางคนแวะเข้ามาดื่มน้ำชา บางคน ไม่มี
สิ่งใดสูญหายก็เข้ามาทักทาย

ส่วนบางคนมีเรื่องจ้ำจวนและต้องการความ
ช่วยเหลือจึงเดินทางมา

เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับกล่องเหล็กสีแดงและข้อ
สันนิษฐานของผมว่าด้วยเรื่องนิสัยที่แท้จริงของคุณจิม โบ
หน้าร้านซ่อมได้้นอกจากจะมีแมวสามสีตัวหนึ่งนอนอยู่
แล้ว ยังมีกล่องเล็ก ๆ สำหรับใส่คำร้องและงานว่าจ้าง
จิปาตะทั่วไป เจ้าของร้านซ่อมได้คนนี้เป็นคนนាំมัน ไปวาง
ทิ้งไว้ วิธีใช้งานกล่องสีแดงนั้น ไม่ยาก เพียงเขียนความ
ต้องการบนแผ่นกระดาษ หย่อนมันลงไป ภายในไม่กี่วัน
เจ้าของร้านซ่อมได้จะทำตามคำขอโดย *ไม่คิดค่าบริการ* ที่
แรกผมคิดว่านี่คงเป็นหนึ่งใน *อะไรก็ได้ที่อยากทำ* อย่างที่
เขาเคยบอก แต่ปรากฏว่าผมเข้าใจผิด คำว่า *ปิดกิจการ* นั้น
หมายถึง เมื่อไม่มีงานตามล่าหาของหล่นหาย ร้านซ่อมได้

จะกลายเป็นร้านรับจ้างธรรมดาชั่วคราว เจ้าของร้านว่า
ดีกว่าอยู่เฉย ๆ

ครั้งหนึ่งคุณจิมโอบถามผมว่า ผมอยากทำอะไร
อีกบ้าง นอกเหนือจากงานนำเบือที่เคยทำ ผมรู้ว่าเขาคง
หมายถึงการลงสีตามคำสั่งครั้งยังอยู่ที่เมืองเดิม คำตอบใน
ใจผมคือความว่างเปล่า ภูตภูเขาช่วยรบเร้าอีกแรง บอกเขา
ไปสิ ผมปล่อยผ่าน เพราะหาคำพูดตัวเองไม่เจอ หมอกร้าย
เวียนวนมาอีกหน ไคเห็นผมทำที่เป็นหูทวนลมเช่นนั้นก็
เอาแต่บ่นพึมพำว่าผมขี้ขลาด ส่วนเจ้าของร้านเห็นผมไม่
พูดอะไรก็ทักท้วงไปว่าผมเห็นด้วย งานรับจ้างจิปาละของ
ผมจึงเริ่มต้นขึ้น

มีข้อสงสัยหนึ่งในตอนนั้นผมยังไม่เข้าใจ ว่า
เหตุใดคำขอจากลูกค้าเหล่านี้จึงไม่ต้องจ่ายเงินหรือความ
ผันตามราคา คุณจิมโอบบอกว่า มันเป็นงานประเภทวานให้
ทำ ไม่ใช่งานจ้าง เพราะอย่างนั้นเขาจึงไม่คิดค่าบริการ

เวลานั้น ไคแอบกระซิบผมว่าความจริงแล้วที่นี้
ควรซื้อร้านรับจ้างทั่วไปมากกว่าร้านซ่อมได้เสียอีก ผม
เห็นด้วยกับเขาเป็นครั้งแรก

งานประจำวันหยุดหน้าร้อนของร้านซ่อมได้ในวันนี้เป็นงานง่าย ๆ อย่างการเป็นลูกมือที่ร้านค้าริมชายฝั่ง เจ้าของคำร้องครั้งนี้คือคุณ โทเม หนึ่งในลูกค้าประจำของคุณจิม โบ เป็นหญิงชรา อาศัยอยู่เพียงคนเดียว คุณโทเมจ้างวานให้เรา (ในที่นี้ผมหมายถึงมนุษย์สองคน ภูตภูเขานึ่งตน และแมวสามสีอีกหนึ่งตัว) ช่วยซ่อมสิ่งละอันพันละน้อยภายในร้านและเตรียมพื้นที่ข้าง ๆ บ้านสำหรับการปลูกแตงกวา งานทั้งหมดนั้นแม้ไม่ใช่งานหนักหนา แต่คุณโทเมก็อายุมากเกินกว่าจะจัดการทุกอย่างด้วยตัวเอง

แรกเริ่มเมื่อเดินทางไปถึง ผมยืนมองอยู่ห่าง ๆ พยายามอยู่ให้เงียบและไม่เป็นที่สังเกตเช่นเคย จนกระทั่งคุณจิม โบ เริ่มลงมือทำงาน ผมจึงหยิบจับอุปกรณ์บ้างเมื่อเขาต้องการความช่วยเหลือ ร้านค้าริมชายฝั่งของคุณโทเม แท้จริงแล้วเป็นร้านขายอาหาร ขนาดประมาณร้านซ่อมได้แต่มีเพียงหนึ่งชั้นและไม่รกรุงรังเท่า คุณโทเมแบ่งพื้นที่บริเวณบ้านออกเป็นสองส่วน ด้านขวาสำหรับการต้อนรับลูกค้า ส่วนด้านซ้ายเป็นพื้นที่อยู่อาศัย ตรงเฉลียงข้างบ้านมีชานไม้ยื่นออกมาสำหรับนั่งพักผ่อน คุณจิม โบ ว่า ถึงจะบอกแบบนี้ แต่คุณโทเมก็ยินดีต้อนรับลูกค้าทุกคนเสมอ ใครจะมา นั่งหรือนอนตรงไหนก็ได้ตามสบาย แก่ไม่เคย

ห้าม พักหลังมานี้การแบ่งพื้นที่ในร้านจึงกลายเป็นแค่การแบ่งพื้นที่เพื่อจัดเก็บสิ่งของให้เป็นระเบียบเรียบร้อยเท่านั้น

นอกเหนือจากการเข้าออกออกในได้ตามใจคุณ โทเมยังดูแลทุกคนเหมือนญาติสนิทมิตรสหาย ร้านริมชายฝั่งขายอาหารดั้งเดิมง่าย ๆ เปิดบริการตั้งแต่ลูกค้าคนแรกก้าวขาเข้ามา จนถึงสุดประโยค *ขอบคุณสำหรับอาหาร* จากลูกค้าคนสุดท้าย คุณโทเมตั้งใจอยากให้ลูกค้ารู้สึกเหมือนได้กลับมากินข้าวที่บ้าน อยากให้อาหารส่งผ่านความรู้สึก หวังให้ผู้คนบอกต่อและนำพาสามีกลับมา

หลายสิบปีก่อนคลื่นลมและเกลียวคลื่นพัดพาสามีของคุณโทเมหายสาบสูญไปขณะกำลังเดินเรือออกทะเล สิ่งสุดท้ายที่ยังไม่เลือนรางและคุณโทเมยังพอจำได้คือคำพูดติดปากของสามี *ไม่ว่าจะเจอเรื่องร้ายแรงแค่ไหนก็อย่าล้มกินข้าว* เจ้าของร้านริมชายฝั่งยิ้มพลางว่า *พอเขาไม่อยู่ ก็ไม่รู้จะทำอาหารให้ใครกิน* จึงตัดสินใจเปิดร้านแห่งนี้ ผมที่ได้ยินอย่างนั้นก็ปลันนึกถึงเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งสูญหายและหัวใจแตกสลายขึ้นมาทันที แต่คุณจิมโบว่า *ไม่ต้องห่วง ดวงใจที่กลายเป็นความทรงจำนั้นปลอดภัยดี*

เช่นนั้นแล้วสิ่งละอัมพันละน้อยที่เราต้องจัดการในวันนี้จึงไม่ใช่หัวใจของหญิงชรา ทว่าเป็นป้ายเก่า

ๆ หน้าร้าน เราเริ่มต้นจากการตอกตะปูยึดมันให้แน่นกับผนัง ผมรับหน้าที่ประคองแผ่นไม้ ส่วนคุณจิมโบเป็นคนลงมือ เมื่อเรียบร้อยดีแล้วจึงค่อยเริ่มงานลงสี แดดที่เกาะทางใต้ร้อนจัดจนตัวอักษรบนแผ่นป้ายนั้นซีดจาง ทำให้ต้องหมั่นทาสีทับอยู่บ่อยครั้ง ผมคิดว่าความทรงจำเองก็คงคล้ายกัน หากไม่หมั่นนึกถึง กาลเวลาจะทำให้เราลืมเลือน

จู่ ๆ คราวนี้คุณจิมโบก็ยื่นแปลงทาสีมาทางผม เธอเป็นคนทำ เขาว่าอย่างนั้น ผมรีบล่าหน้า ตั้งใจจะเอ่ยปฏิเสธ ทว่าเป็นอีกครั้งที่ถ้อยคำกลายเป็นก้อนหิน จมหายลงไปในท้องและไม่ลอยกลับขึ้นมา สองมือจะงักงันรับหรือ *ไม่รับ ทำหรือ ไม่ทำ* ฟุ้งวนเวียนอยู่ในหัว เห็นทำไม่ดี คุณจิมโบจึงรีบคว้ามันกลับไป ผมขอโทษ เขาว่า *ไม่เป็นไร* แล้วจัดการงานที่เหลือต่อด้วยตัวเอง

ถัดจากงานซ่อมแซมคือการเตรียมพื้นที่ในสวนสำหรับปลูกแตงกวา เราสองคนย้ายจากหน้าร้านไปข้างบ้าน แปลงผักเดิมของคุณโทเมเริ่มมีต้นอ่อนแตกยอดออกมาบ้างแล้ว หน้าที่ของเราจึงทำเพียงแค่นำตะเกียบไม้มาปักเป็นเสาสำหรับรอรเวลาให้แตงกวาเลื้อยขึ้นมา เจ้าของร้านคำริมชายฝั่งว่า ไม้ นั้นจะช่วยประคองไม่ให้ต้นล้มลงเมื่อโดนลมฝน ขั้นตอนนี้จึงต้องเบามือ ไม่เช่นนั้นหน่ออ่อนอาจเสียหาย หากล้มตายก่อนได้เบ่งบานคงน่าเสียดาย

พอบ่ายคล้อย คุณโทเมตกลางจ่ายค่าจ้างให้เรา เป็นอาหารหนึ่งมื้อ ที่แรกคุณจิม โบตั้งใจจะไม่รับ แต่การ หักหาญน้ำใจใครสักคนเป็นเรื่องยากกว่าการรับมันไว้เป็น ไหน ๆ เช่นนั้นแล้วจึง ได้แต่ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตาม ความต้องการของหญิงชรา ส่วนภุคฑูเขาและมารีที่ตอน แรกนอนแอบอิงอยู่ตรงขาไม้ไผ่ ๆ พอได้ยินอย่างนั้นก็ พลังลุกขึ้นมา ไคกระโดดโโดดเด่น แมวสามสี่เหยียดกาย อยู่ที่นี่มารีมีชื่อว่า*แครอด* เจ้าของร้านริมชายฝั่งเรียกอย่าง นั้นเพราะลายบนหลังของมันมีรูปร่างคล้ายพีชสีส้มชนิด ดังกล่าว ผมคิดว่าบางทีแล้วการตั้งชื่อสิ่งใดนั้นอาจมาจาก ความกุ่มชิน

คุณโทเมเริ่มต้นจากการเก็บผักโขมตรงแปลง ผักข้างบ้าน ก่อนเก็บแกะประสานมือทั้งสองไว้ข้างหน้า หลังคาและกล่าวคำขอบคุณ ไคบอกกับผมว่านั่นคือการ แสดงความเคารพ ผมถามเขาต่อ *เคารพสิ่งใด* ไคตอบ *ทุก อย่างมีเจ้าของ หากอยากจับจองก็ต้องรู้คุณค่า* ถึงตอนนั้น ผมก็ชักสงสัยว่ามีสิ่งใดที่ภุคฑูเขาคนนี้ไม่รู้ที่อยู่บ้าง เขาบอก *มีอีกตั้งมากมาย*

ผมยื่นมองเจ้าของร้านริมชายฝั่งค่อย ๆ บรรจง เต็ดผักเหล่านั้นทีละใบ ถนอมมันราวกับเด็กแรกเกิด เมื่อ เก็บแล้วก็นำมาล้าง เปิดน้ำไหลผ่านพอให้คราบดินและสิ่ง

สกปรกหลุดออก ผักที่นี้สีเขียวสด ตามกิ่งใบมีร่องรอย
แมลงกัดกินอยู่บ้าง ตั้งไฟทิ้งไว้ พอน้ำในหม้อเดือดจนเกิด
ฟองและเสียงดังปุด ๆ ก็นำมันลงต้ม ระหว่างนั้นก็วานให้
ผมเหยาะเกลือลงไป *แค่หยิบมือ* คุณโทเมว่า ส่วนฤดูหนาว
ชะงื่อหน้ามองได้เพียงครู่เดียวก็ผละออก ไอจากหม้อร้อน
เกินกว่าเขาจะทนไหว

ปลิ้นลิ้นเสียงเอ่ยนับหนึ่งจนถึงสามสิบ คุณโท
เมจึงค่อยตัดผักใบเขียวขึ้นจากภาชนะ พักมันไว้ในชามใบ
หนึ่ง หยิบเครื่องปรุงมาปรุงรสรระหว่างรอให้พวกมันหาย
ร้อน ถั่วเหลืองหมัก งาขาวคั่ว เต้าเจี้ยวบด ผสมรวมกันจน
เกิดกลิ่นหอม เมื่อผักในชามอุณหภูมิเย็นลงก็บีบน้ำทิ้ง หั่น
มันเป็นชิ้นพอดีคำ หนึ่งก้านหั่นสามส่วน หัว กลาง ท้าย
เสียงมีดกระทบเตียงไม้ดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ จากนั้นนำ
มันลงคลุกกับเครื่องปรุงที่เตรียมไว้ ได้ออกมาเป็นผักคลุก
จานหนึ่งจาน ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังดูเมื่อยล้าและอ่อนแรง แต่
เมื่ออยู่หน้าเตา คุณโทเมดูจะกระฉับกระเฉงกว่าเดิมมาก
คุณจิมโบว่า *คนเราก็ออย่างนี้ อยู่กับสิ่งที่ชอบเมื่อไร
พลังงานจะล้นเหลือ*

นอกจากนั้นยังมีข้าวหุงกับงา จานนี้คุณจิมโบ
เป็นคนลงมือเอง เริ่มต้นจากบดงาจนละเอียด ปรุงด้วย
น้ำตาลเล็กน้อยแล้วนำไปหุงพร้อมกับข้าว เมื่อสุกดีแล้วจึง

ส่งให้คุณโทเมน้ำมัน ไปปั่นจนกลายเป็นก้อนกลม ๆ ขนาด
ประมาณครึ่งของกำมือหนึ่ง จัดวางเรียงไว้บนจาน เคียงกับ
ผักโขมเมื่อครู่ เตรียมพร้อมรับประทาน

ทั้งไอแดด ทั้งร่างกายชั้นเหงื่อ เมื่อได้สัมผัส
อาหารก็หายเป็นปลิดทิ้ง ผมคิดว่าร้านริมชายฝั่งมี
คุณสมบัติเดียวกับร้านซอมนี่ได้ แตกต่างกันเพียงแค่คุณโท
เมซอมนหัวใจแตกสลายด้วยอาหาร

หลังเสร็จงาน ผมและกูดกูเขา (รวมมาริดด้วยอีก
หนึ่งตัว) แยกตัวกลับมาก่อน คุณจิม โบว่าเขามีธุระต่อ เป็น
สิ่งใดนั้นหากเอ่ยถามเขาคงจะบอก แต่ผมไม่ได้พูดออกไป
ด้วยไม่ว่าจะขอบเขตของผู้อาศัยเช่นผมก้าวล้ำได้มาก
เพียงใด

เย็นวันเดียวกันนั้นเองคุณโทเมให้อุ่นเราติด
มือกลับมาด้วย กูดกูเขาหยิบมันเข้าปากทันทีที่ถึงร้านซอมน
ได้ ผมคว้ามาให้ตัวเองลูกหนึ่ง มองฝ่าสีเขียว ๆ ที่เคลือบอยู่
บนเปลือก ฝ้านั้นคุณโทเมเรียกมันว่าฝ่าห่ม เป็นกลไกการ
ป้องกันตัวที่มันสร้างขึ้นมาเพื่อปกป้องตัวเองจากแมลง
และเชื้อโรคที่จะมากับหน้าฝน ยังมีมาก แสดงว่าอู่นั้น
ยิ่งแข็งแรงดี

ทว่าถึงจะแข็งแรง แต่อู่นในสวนของคุณโทเม
นั้นก็กลับมีรสชาติไม่หวานเท่าไร เจ้าของร้านริมชายฝั่งว่า

จริงอยู่ที่แคดจัดจ้ำจะทำให้อุ่นเกินน้ำตาล ทว่าลมหนาวต่างหากที่จะช่วยทำให้รักษาน้ำตาลนั้นไว้ได้นานขึ้น อากาศที่เกาะทางใต้เย็นไม่มากพอ อุ่นพวกนี้จึงกักเก็บความหวานได้ไม่นานนัก ถึงมีรสชาติหวานอยู่บ้าง ก็เป็นรสหวานที่ไม่หวานลึก

คุณโทเมว่าความสัมพันธ์ของพืชผลกับฤดูกาลนั้นสำคัญมาก บางอย่างโตได้ไม่ดีเมื่ออยู่ที่หนึ่ง แต่กลับออกผลอย่างสมบูรณ์เมื่ออยู่อีกที่หนึ่ง เมื่อนึกถึงตรงนี้ผมเหลือบมองมาริโดยไม่รู้ตัว มันมองผมกลับ เหมือนไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร คุณโทเมแม้รู้ว่าพวกมันจะโตช้าแต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่อยากลองปลูก หลิงซราเสริม *ต่อให้ไม่หวานเท่า มันก็ยังเป็นอู่นี่นะ* นั่นเป็นอีกครั้งที่ผมเข้าใจในวลี *ทำอะไรก็ได้ที่อยากทำ* มากขึ้นอย่างถ่องแท้

ตอนนั้นเอง ไคคงเห็นผมเอาแต่จดจ้องอยู่ที่เดิม จึงเริ่มเอ่ยปาก ภูตภูเขามีนิสัยช่างซักช่างถาม มากพอ ๆ กับที่ผมไม่ชอบตอบ เขารู้วิธีทำให้ผมพูดอะไรยืดยาวด้วยการถามคำถามต่อไปเรื่อย ๆ เขาว่า *หวานไหม* ผมถาม *อะไร* เขาบอก *อู่น* ผมตอบ *อ้อ หวาน หวานเท่าไร* หวานพอให้รู้ว่าหวาน *อย่างน้ำผึ้งหรือน้ำตาล* ไม่ใช่ทั้งสอง อู่นก็คืออู่น เหมือนที่คุณโทเมบอก *จุ่นหรือ* *จั่นหรือ* ผมตอบว่าใช่

เขาหัวเราะเสียงดัง หย่อนอุ้งน้เข้าปากอีกลูก ไม่เอ่ยสิ่งใด
ตามมา

คนเราอดทนต่อสิ่งที่อยู่ในใจได้ไม่นาน

พอนึกได้อย่างนั้นผมจึงเป็นฝ่ายถามไต่บ้างว่า
การอนุญาตให้ผมเข้ามาอยู่ในร้านซ่อมได้ เป็นหนึ่งใน
อะไรก็ได้ที่อยากทำ ของคุณจิม โบเช่นเดียวกันกับการปลุก
อุ้งน้ของคุณโทมหรือไม่ว่า เขาพอจะรู้อะไรบ้างไหมว่าเหตุใดคุณ
จิมโบถึงยอมให้ผมอาศัยอยู่ที่ร้านซ่อมได้ ผมแตกต่างจาก
มารี เพราะไม่มีส่วนใดเลยที่เปียกปอนหรือเหน็บหนาว ไค
หันกลับมามอง เขาคงไม่ยากให้นายเป็นเหมือนตัวเอง
ผมว่า อะไรนะ เขาตอบ เปล่า ไม่มีอะไร หนนี้กูดูเขา
ยังคงเต็มไปด้วยปริศนา

ตั้งแต่มาที่เกาะทางใต้แห่งนี้ แทนที่จะได้รับ
คำตอบ ตัวผมกลับรายล้อมด้วยคำถาม ทั้งเรื่องของหาย
การมีตัวตนอยู่ของกูดูเขา กิจการร้านซ่อมได้ เมฆหมอก
สีดำและเมฆสีดำ ฟอเป็นเช่นนั้นหลายครั้งเข้า ตัวผมก็หมด
ความสนใจเรื่องอุ้งน้หวานหรือไม่ว่าหวาน ทั้งทุกอย่างแล้ว
พุบหน้าลงกับเตียง

ทันใดนั้นเองเหตุการณ์เมื่อยามบ่ายก็หวน
กลับมา หมอกร้ายเริ่มก่อตัวเป็นกลุ่มก้อน กระจายกำจรไป
ทั่วบริเวณ ผมในตอนนั้นจับต้นชนปลายไม่ถูก ทั้งที่เป็น
เรื่องที่เคยทำได้ง่ายดาย กลับกลายเป็นไม่มั่นใจแม้ใน
ยามลงฝีแปรง เหมือนคนไม่รู้อะไร ต้องเริ่มต้นที่ใด จบลง
อย่างไร ไม่อาจรู้

เป็นอะไร โคลถาม ผมตอบ เปล่า เขาว่า เห็นอยู่

ความจริงแล้วผมอยากเจียบ แสร้งทำที่เป็นหู
ทวนลมอย่างที่ทำมาตลอด เหตุว่าไม่ชอบใจนักเมื่อใครสัก
คนกระโจนเข้ามาทำลาย*ผ้าห่ม*ที่ผมสร้างไว้ หรือจี้ถามใน
สิ่งที่ผมไม่ต้องการบอก แต่ครั้งนี้รู้ดีว่าหากยังคือดั่งทำมึน
ตึงห่อตัวในความมืดต่อไป ถึงอย่างไรภูตภูเขาก็งจะหา
หนทางเจาะรูผ่านเข้ามาได้อยู่ดี

‘รู้จักหมอกดำบ้างไหม หรืออะไรที่น่ากลัว
คล้าย ๆ กัน’

‘หมาดำ’ เขาเล็กก็ัวสงสัย พลังงูมือขึ้นมา หุบ

นิ้วกลางและนิ้วนางลงชนกับนิ้วโป้ง กลายเป็นรูปร่างของ
สัตว์สี่ขาที่เขาว่า

‘หมอก’ ผมแก่

ไอหัวเราะ จงใจพูดผิดหรือเขาไม่รู้จักมันจริง ๆ
ผมไม่แน่ใจ ภูตเขาม้วนตัวลึกลงอยู่กับพื้น มาริมองตาม เขา
บอกให้ผมหยิบสมุดบันทึกจากคุณจิม โบขึ้นมา

ก่อนหน้านี้คุณจิม โบยื่นขวดโหลให้ผมหนึ่งใบ
เขาว่าให้ผมเอาไว้เก็บเมล็ดฝิ่นของตัวเองพร้อมบันทึกหนึ่ง
เล่ม เก็บได้ถึงพันเมื่อไหร่ค่อยเอามาคืน ทีแรกผมปฏิเสธ
บอกกับเขาไปว่าผมทำมันไม่ได้และไม่สนใจแล้วเรื่องของ
หาย เขาถามกลับว่าทำไม ถ้าอย่างนั้นแค่สิบฝิ่นก็พอ คุณจิม
โบพยายามต่อรอง ผมที่ไม่กล้าพูดเรื่องหมอกร้าย จึงได้แต่
รับขวดโหลนั้นมา เขาว่าหากฝิ่นอะไรให้บันทึกเก็บไว้
ส่วนไคที่แอบฟังอยู่ตั้งแต่แรก เห็นว่ามันน่าสนุกไม่น้อยจึง
ขอร่วมวงด้วย

ไคว่าเขารู้วิธีการจัดการกับพวกมัน ผมถาม จริง
หรือ ลืมความไม่พอใจเมื่อรู้ไปช่วงขณะ เขาพยักหน้าเนิบ
ช้า ปิคบั้งรอยยิ้มนั้นไว้ไม่อยู่ เห็นแบบนี้ผมจึงยอมทำ
ตาม

‘กินอาหารอร่อย ๆ’

ภูตภูเขาว่าอย่างนั้น บอกให้ผมเขียนตาม *แค่นั้น*
หรือ ผมถาม เขาย้ำคำเดิม *แค่นั้น* ผมลังเล *แน่นะ โททก*
หรือเปล่า ไคสายหน้า *ฉันพูดได้แค่ความจริง* ผมว่า *ใครจะ*
รู้ เขาบอก *ฉันนี่* ใจ พอเห็นผมเอาแต่ยักยอกอยู่นาน ไม่ยอม
จรดปากกาลงไปเสียที คงอึดอัดใจไม่น้อยถึงได้ร้องไห้อี
ออกมา ผมสะดุ้งสุดตัว มองเขาตาขวาง ภูตภูเขาหัวเราะ
ชอบใจแล้วหยิบมันไปลงมือเขียนเอง

ในที่สุดเย็นวันนั้นผมก็ค้นพบแล้วว่า ระหว่าง
แมวสามสีกับภูตภูเขานั้นมีสิ่งคล้ายคลึงกันอยู่สองประการ
ประการแรกคือลักษณะนิสัยที่อยู่ไม่คิดที่ ลี้ลับและคาด
เดาไม่ได้ ประการที่สอง ชอบหยอกล้อให้มนุษย์อย่างผม
ตกใจ

เพราะหลังจากนั้นแค่เพียงพริบตา สิ่งมีชีวิต
สามสีก็กระโดดขึ้นมาเหยียบสมุดบันทึกหน้าแรกจนเกิด
เป็นรอยเท้า หมึกสีดำเป็นอนข้อความที่ไคเขียนไว้เมื่อครู่จน
อ่านไม่ออก

‘เมี้ยว’

แล้วมันก็เดินจากไป

© childrenlitwu2020

บทที่ห้า

หลง

เมื่อนกนางนวลโฉบบินออกจากฝั่งในยามเช้า ภูต
ภูเขาจะปรากฏตัวขึ้นริมหน้าต่าง ทอดกายหมิ่นเหม่อิงแอบ
แนบขอบไม้ สายตาเหม่อมองไกล ไม่เอ่ยคำใดจนกระทั่ง
ผมลืมตาตื่น บางวันมาถึงอย่างเงียบเชียบ บางวันส่งเสียง
ดังวุ่นวาย เป็นเช่นนี้ประจำแจกเช่นอาทิตย์ขึ้นกลางวันและ
ดวงจันทร์ลาดับจากขอบฟ้า การมาถึงของภูตภูเขานั้น
แปรผกผันตามอารมณ์ ขึ้นลงเหมือนกระแสน้ำ หลายครั้ง
เขามือเปล่า หลายคราวพกพาสิ่งของมากมายเต็มสองมือ

ความประหลาดใจทั้งหมดของผมในตอนแรก
นานวันเข้าแทนที่ด้วยความเคยชิน ทุกวันไฉะมาที่นี้ ที่
ห้องว่างบนชั้นสองของร้านซ่อมได้ กระจโคดเข้ามานั่ง
หยิบข้าวของสารพันจากถุงผ้าเล็ก ๆ ที่ผูกไว้ข้างเอว เข้ม
ลงพื้นจนกระจัดกระจาย เปลือกหอย ซากปะการัง ดาว
ทะเล เศษไม้ ฟาขวดน้ำ กระจกแก้ว สูดแล้วแต่มือของภูต
ภูเขาคนหนึ่งจะเก็บมาได้ แยกมันออกเป็นสองกอง กอง
หนึ่งว่าเป็นของจากทะเล ส่วนอีกกองหนึ่งเป็นของจากผืน
ทราย แล้วค่อย ๆ หยิบมันขึ้นนับทีละชิ้น พลังเอ่ยถามผม
ว่าเคยเห็นสิ่งนี้ไหม เคยเจอพวกมันจากที่ใดบ้างหรือเปล่า

หากผมตอบว่าเคย เขาจะถามต่อ เป็นอย่างไร คล้ายกับสิ่งที่
เขามีหรือแตกต่างกัน เหมือนแล้วเหมือนอย่างไร แตกต่างกัน
มากหรือไม่

หากตอบว่าไม่เคยเห็น ภูตภูเขาจะให้ผมเลือก
ของหนึ่งชิ้นจากในกอง อะไรก็ได้ อะไรก็ได้ที่นายชอบ
แล้วเริ่มคุยไปถึงเรื่องราวก่อนที่เขาจะหาสิ่งนั้นพบ น้ำพัด
พาพวกมันขึ้นมาบนบก บนชายฝั่ง แต่แค่แวนเดียวนะ แวน
เดียวเท่านั้น นายจะต้องเร็วมาก เพราะถ้าไม่สังเกตให้ดี ชั่ว
พริบตา เกลียวกลิ้นจะคุกกลิ้นพวกมันกลับลงไปใต้ทะเล
นอนแน่นิ่งอยู่ในนั้น ฝั่งตัวในเมื่คทราย ลึกเกินกว่านายจะ
หามันเจอ กลายเป็นของตกสำรวจ รู้จักหรือเปล่า คำว่าตก
สำรวจ น่ากลัวนะ น่ากลัวมากกว่าของหายหลายเท่า เพราะ
นายจะไม่มีทางรู้เลยว่ามันเคยมีอยู่จริงไหม ส่วนผมชั้นเข้า
นั่งฟังเขาเล่าเรื่อง เป็นความจริงหรือความลวง คงมีเพียงภูต
ภูเขาเท่านั้นที่รู้

หลังจากนั้นเมื่อถ้อยคำใกล้สิ้นสุดลง ไคจะเริ่ม
ขยับมือเป็นสัญญาณบอกให้ผมเตรียมตัว ทันทีที่ภูตภูเขา
ยกนิ้วชี้เคลื่อนจระริมฝีปากและส่งเสียงซู่ออกมา เราจะใช้
เวลาที่เหลือนั่งนิ่ง ๆ กันสักพัก (พูดให้ถูกคือเขาคคนเดียว
มากกว่า เพราะผมไม่ได้เอ่ยสิ่งใดตั้งแต่ต้น) ไคเรียกชั่ว
ขณะนั้นที่ความเงิบเข้าครอบงำว่าพิธีอำลาเรื่องเล่า เขาว่า

คำพูดและเรื่องราวนับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ แรกเริ่มเดิมทีมัน เป็นเพียงกลุ่มก้อนความคิดไร้รูปร่างภายในหัว ถัดมาเมื่อ กลุ่มก้อนความคิดนั้นรวมตัวกันเยอะมากพอ มันจะถูกร้อง เรียกให้เราเล่าออกมา จากก้อนความคิดวกวนจะกลายเป็น อีสระ ส่งผ่านสื่อกลางเรียกว่าเสียง เมื่อเอ่ยออกไปแล้วจะ เรียกคืนกลับมาไม่ได้อีก หากเราไม่ระวังให้ดี ถ้อยคำที่เคย กล่าวจะลอยแว้งคว้าง ไร้ทิศทางและอาจกลายเป็นอื่นหาก มีใครสักคนบังเอิญ ได้ยินเข้า ถึงตอนนั้นแหละ ถึงตอนนั้น ถ้อยคำจะไม่ใช่เรื่องราวของนายอีกต่อไป ภูตภูเขาพูดด้วย น้ำเสียงจริงจัง ชั่วขณะหนึ่งแหวตานั้นวูบไหว แต่ไม่นานก็ หายวับไป ผมอดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ว่าบางทีแล้วข่าวลือของ ร้านซ่อมได้ที่ลอยผ่านไปยังเมืองที่ผมมาจากมา อาจเกิดจาก การที่ภูตภูเขาจับตาคูมันไว้ไม่ดีพอ

เช่นนั้นเขาว่าเราจึงต้องรอ รอจนกระทั่งมันใจ แน่นอนว่าสายลมจะพัดพาประโยชน์สุดท้ายลอยหายไปกับ อากาศ ทะลุผ่านหน้าต่างและจมลงสู่พื้นน้ำ ไม่ไปที่ใดอีก นอกจากในความทรงจำของเราทั้งคู่ ไคจึงค่อยยื่นตัวลุกขึ้น ถือวิสาสะนำของสะสมที่เก็บมาได้ใส่ลงในขวดโหลต่าง ขนาดบนตู้หลังใหญ่ กวาดมันลงในนั้นที่ตะกอง เปลือก หอยในโหลทรงยาว ดาวทะเลในโหลอ้วนกลม *ฝากไว้*

ก่อน เขาเคยบอกผมอย่างนั้นในครั้งที่ห้าของการกระโดด
เข้ามา

ที่ไควว่าฝากไว้ก่อนนั้นไม่ได้หมายถึงสักวัน
หนึ่งจะมารับคืนเหมือนอย่างที่ผมเคยเข้าใจ ทว่าสำหรับเขา
ฝากไว้ก่อน มีความหมายเดียวกันกับทิ้งไว้ตลอดกาล เหตุ
เพราะกฎของเขาไม่เคยนำของสะสมบนชั้นติดตัวกลับไปสัก
หน เขาทยอยเก็บพวกมันลงโหลแก้ว ปิดฝาจนแน่นสนิท
เมื่อใบหนึ่งใกล้เต็มก็ย้ายไปใส่ในอีกใบ บางครั้งซ่อนพวก
มันไว้ในหน้าหนึ่งของหนังสือ ได้หมอนตอนที่ผมไม่ทัน
สังเกต หรือแม้กระทั่งในซอกหลืบของลิ้นชักที่ลึกเกินกว่า
จะเอื้อมถึง

ผมไม่แน่ใจนักว่าด้วยเหตุผลใดเขาจึงทำ
เช่นนั้น แต่เดาว่านั่นคงเป็นหนึ่งในวิธีการเล่นสนุกของกฎ
ของเขา ไควคงอยากทิ้งอะไรบางอย่างไว้รอให้ใครสักคน
ค้นพบ เหมือนอย่างแมลงตัวจ้อยคอยทิ้งเปลือกไว้ตามพื้น
หลังลอกคราบ บางทีอาจเป็นเรื่องปกติธรรมดาของสิ่งไร
ตัวตน นัยหนึ่งเพื่อเป็นหลักฐานบ่งบอกถึงการดำรงอยู่ของ
ตัวเอง ผมมีความเห็นในเรื่องนี้ในทำนองว่าแม้แต่กฎของเขา
เองก็คงไม่ยากกลายเป็นของตกสำรวจ ตัวตนเขา
บางอย่างเขาจึงอาจต้องการให้ใครสักคนสังเกตเห็น

แต่ไม่ว่าฝากไว้ก่อนนั้นจะมีจุดประสงค์โดย
เบื้องหลัง สิ่งที่เราได้ซัดกว่านั้นคือไคไม่ต้องการคำตอบจาก
ผมเสียด้วยซ้ำ เพราะแม้ผมจะพยายามห้ามปรามเขาหลาย
หนด้วยการบอกว่าโหลพวกนั้นไม่ใช่ของผม หากอยากใช้
งานก็ให้เขาไปขออนุญาตเจ้าของอย่างคุณจิม โบด้วยตัวเอง
ไคก็จะทำเพียงแค่อยกโหลแล้วเอ่ยว่า *อยู่ห้องนาย ก็ต้องเป็น
ของนาย* และเมื่อเป็นอย่างนั้นสิ่งที่ผมทำได้ก็หนีไม่พ้นการ
พยายามหาข้อแก้ตัวดี ๆ สักข้อ ในกรณีนี้หากคุณจิม โบ
บังเอิญผ่านมาเห็นว่าขวดโหลบนชั้นของเขาไม่เหลือที่ว่าง
พอให้เก็บเมล็ดฝืนจากลูกค้าเลยสักใบ ผมจะเป็นคนกล่าว
ขอโทษเขาเองในภายหลัง

ยังไม่ทันหาข้ออ้างที่เหมาะสมพบ ภูตภูเขาก็ที่พูด
แทรกขึ้นมาก่อน *จิมโบไม่ว่าอะไรหรอก* ผมจึงถามเขา
กลับว่า *รู้ได้อย่างไร ไคตอบ ของบางอย่างในร้านซ่อมได้ก็
เป็นฝีมือฉัน* เก็บแล้วเอามาวางไว้ ของเพิ่มขึ้นทุกวัน มีหรือ
ที่จิมโบจะ *ไม่รู้* แผนที่นั่นที่นายเห็นก็ใช่ *แวนขยายตรงนั้น
ก็ด้วย* พุดพลางขยับมือเท้าเอววางท่าภาควุมิใจ ผมขมวด
คิ้วมุ่นแล้วว่า *ขโมยมาหรือเปล่า* *ไม่ได้ขโมย* เก็บได้ทั้งนั้น
ของทั่วไปนะมีอยู่ทุกวัน ตามพื้นดิน ได้ก้อนหิน ช้าง
กำแพง ถ้านายลองมองให้มากหน่อย มีอีกหลายอย่างเลย
นะที่น่าสนใจ และยิ่งไคพูดอย่างนั้น ผมก็ยังไม่อยากยอม

แพ้วไล่ค้อนเขาต่อ แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งใดควรเก็บ
หรือไม่ควรเก็บ ไม่ใช่ของพวกนั้นมีเจ้าของหรือของใคร
ใหม่ เพราะเคยมีคนครอบครองจึงเรียกของหาย

เขาว่า ง่ายนิดเดียว ใช้แค่ตรงนี้กับตรงนี้ แล้วก็ชี้
ไปที่ข้างขมับและตรงกลางอกของตัวเอง ของหล่นหายจะ
ร้องเรียกหาแค่เจ้าของ เราจะไม่ยุ่งกับมันหรอก ยุ่งไม่ได้
ของพวกนี้ล่ะเคยเสียงดังมาก่อน พอวันวันเช้าก็จะเริ่มเบา
ลง แปลกนะ ไม่รู้ทำไม แต่เพราะแบบนี้แหละ เพราะเป็น
แบบนี้ คนตามหาเลยไม่ได้ยิน ส่วนคนที่ได้ยินก็ไม่ได้
ตามหา ของทั่วไปที่เก็บได้จะส่งเสียงอีกแบบ มันจะ
กระซิบนายเพียงแผ่วเบาในตอนแรก เหมือนเสียงลมหวีด
หวิว แล้วจะค่อย ๆ ดังขึ้นเมื่อนายใกล้หามันเจอ คุณจิมโบ
ก็ทำอย่างนั้นหรือ ทำอะไร ฟังเสียงของหาย ของอะไรนั้น
ภูตภูเขาพยักหน้า ทำอย่างนั้นนั่นแหละ

ในตอนนั้นเอง ท่าทีของผมคงแสดงออกชัดเจน
ว่าไม่วางใจในคำพูดเมื่อครู่จนภูตภูเขาดูออก หรือ
ไม่เช่นนั้นอาจเป็นเพราะความสามารถด้านอ่านใจของเขา
คงใช้ได้ผลกับผมจริง ๆ ใคว่าที่ผมแสดงออกอย่างนั้นเป็น
เพราะผมมีปัญหาเรื่องการเชื่อใจคน ผมยื่นกรานบอกไปว่า
เขาเข้าใจผิด อย่างน้อยผมก็คิดแคลงใจกับภูตภูเขาเช่นเขา
แค่คนเดียว หนนี้ใครไม่พูดอะไร เพียงทำหน้าที่เหมือนโลก

ทั้งดวงกำลังจะถล่มลงมาเสียอย่างนั้น นั่นเป็นครั้งแรกที่
ผมเห็นภูตภูเขายักษ์บัง

วันเดียวกัน ไคคงเบื่อแล้วกับการเล่นสะสม
เปลือกหอยและช้อนหาของที่เก็บมาได้ตามลำพัง จึงเอ่ยกับ
ผมว่า

‘งั้นจะลองไปด้วยกันดูไหม’

ที่ที่เรามาถึงดูเหมือนเวลาทั้งหมดจะหยุดเดิน
ทุกสิ่งแน่นิ่ง ไม่เคลื่อนไหว รอบกายรายล้อมด้วยไม้ใหญ่
นานาชนิด แรกเริ่มก้าวขาเข้าไปราวกับทุกอย่างไร้ซึ่งชีวา
ถัดมาเมื่อสังเกตให้ดีจึงจะรู้ว่ามีชีวิต จักจั่นร้องระงม ผีเสื้อ
บินผ่าน ค้างคาวงาโตขึ้นมาจากดิน มันหยุดจ้องเราอยู่ครู่
หนึ่ง สักพักก็กลับไปสนใจสิ่งที่กำลังทำค้างไว้ต่อ ต้นหญ้า
ล้มพับตามแรงขยับตัว ไคน่าอยู่ข้างหน้า ไม่พูดสิ่งใด
นอกจากบอกให้ผมตามเขาไป

เวลานั้นภูตภูเขาคูคิดแยกไปจากเดิม ระบุแน่ชัด
เงาะจงไม่ได้ว่าแปลกอย่างไร แต่บางอย่างบอกผมว่าเขา

ต่างจากทุกวัน ผมพยายามมองหาความเปลี่ยนแปลงนั้น พาตัวเองคำดิ่งลึกลงไปในห้องคำถาม ทว่าไม่นานก็สั่นเลิกไป ไคโนป่าเริงร่ากว่าไคโนห้องหูกเสื่อ ขณะเดียวกันเดียวหนึ่งก็นั่งงันกว่าที่เคย พลันจู่ ๆ เขาก็ยกมือโพล่งขึ้นมา ผมผละถอยหลัง อุทานด้วยความตกใจ ส่วนไคโนหันมาซู่วใส่เห็นไหม นายจิตอ่อน แล้วใช้สองนิ้วช่วยผิวปากจนเกิดลมหวีดหวิว ฟังไคโนเสียงเสียงจกจันเมื่อกรู่ หากผมคนเดียวได้ยินคงปล่อยผ่าน แต่แมลงรอบข้างไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อพวกมันได้ยินก็ร้องรับ ครั้งนี้ดังกว่าเดิมมาก

การกระทำดังกล่าวจะว่าคล้ายเป็นการเอ่ยทักทายหรือก็ไม่ใช่ แสดงอำนาจหรือก็ไม่เชิง ตรงกันข้ามเสียด้วยซ้ำ ไคโนไม่ได้ทำเหมือนยามที่ผู้เป็นใหญ่สักคนต้องการให้เราเงยเสียงจึงแสดงออกด้วยท่าที่เหนือกว่าหรือทำที่ราวกับกำลังควบคุมทุกชีวิตด้วยฝ่ามือเดียว เขาเพียงคล้ายต้องการส่งสัญญาณบอกรอบตัวให้รู้ว่าเขาอยู่ตรงนี้ ที่นี้ มาถึงแล้ว ผมเหลือบมอง แมลงและฝูงนกยังคงร่ำร้อง สลับกันกับส้อมเสียงผิวปากของเขา จากที่ลึกลับอยู่แล้ว เมื่อทำเช่นนั้นก็ยังลึกลับมากขึ้นไปอีก จนผมอดนึกหวั่นใจไม่ได้เมื่อคิดว่าจะเป็นอย่างไรหากสุดท้ายแล้วเขาก็ถูกผีแปลงกายมาจริง ๆ

จับปล้นเรื่องเล่าของภูตภูเขาเวียนกลับมาอีก
หน ว่ากันว่าภูตบางคนมักจะชอบลักพาตัวเด็ก ๆ ไปทิ้งไว้
ในป่า ร่ายมนต์มายาให้สับสนและเฝ้ามองเด็กหลงทาง
อ้างว้างอยู่อย่างนั้น ในตอนนั้นเองที่ผมก็รู้สึกหวาดกลัว
ขึ้นมาว่าตัวเองจะกลายเป็นของเก็บได้ที่เขานำมาลักซ่อน
ไว้ตามป่าเขา แต่เมื่อคิดได้ว่าถึงอย่างไรตัวผมคงไม่มีใคร
ออกตามหาและคงน่าสนใจน้อยกว่า สิ่งเดียวที่ออกตามหา
ผมคงจะมีแค่หมอกร้าย พร้อมกับที่เห็น โลกกำลังหัวเราะว่า
เพราะกิ้งไม้เหล่านี้อั้ว ภูตภูเขาตนเดิมกลับมาอีกหน เรื่อง
ที่ว่าเขาจะจับผมมาจึงเป็นอันปิดตกลงพื้น ไปอย่างง่ายดาย
เช่นเดียวกับกิ้งไม้เหล่านั้น

อยู่ที่นี้ โลกเป็นเหมือนเจ้าของพื้นที่เขียวจี เป็น
อิสระราวกับกำลังลอยล่องอยู่เหนือกาลเวลา สองเท้า
เปลือยเปล่านั้นก้าวเดินอย่างมั่นใจ ผมเคยถามเขารั้งหนึ่ง
ว่าเหตุใดจึงไม่ใส่รองเท้า เขาว่า *สบาย* แล้วชักชวนให้ผม
ลองบ้าง ระบายอยู่นานจนผมใจอ่อน ตัดสินใจถอดรองเท้า
คู่เก่าออก เพราะใส่มานานตั้งแต่จากเมืองเก่ามา ผงถ่าน
และรอยสีจิ้งเลอะเประอะไปทั่ว โลกพยักเพยิดหน้าระหว่าง
รอมผมแก้ปมเชือก ลุ้นตัวโก่งเมื่อเห็นเท้าโผล่พื้นออกมา
ตื่นเต้นอะไรนักหนา เขาสายหัว *ก้าวขวาวำร้าย ก้าวซ้ายว่า
ดี* ผมยอมทำตาม ก้าวเท้าซ้ายย่ำลงพื้น ยังไม่ทันไร ผืน

ทรายร้อนระอุจนผมร้องเสียงหลง ไหนว่าซัยดี ภูตภูเขา
ปลอบ เตียวก็ชิน แต่ผมทนได้ไม่นานก็กลับมาใส่รองเท้า
อย่างเดิม

ผมคิดว่าความเคยชินนี้น่ากลัว คำสองคำ เคย
และชิน ประสมกันแล้วน่ากลัวกว่าอยู่โดดเดี่ยวหลายเท่า ที่
น่ากลัวเพราะมันทำให้เราไม่รู้สึกระหลาดใจกับสิ่งใดที่
กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป ไม่รู้ว่าอะไรแตกต่าง ไม่อาจรู้ว่าสิ่ง
ใดเปลี่ยนแปลงไปแล้วบ้าง เหตุนี้เองความเคยชินจึงคล้าย
เป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับนักลงสีเช่นผม เพราะเมื่อเป็นอย่าง
นั้นก็ไมอาจสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ใครบางคนเคยกล่าวว่า
สิ่งน่าตื่นใจไม่อาจงอกเงยจากความเฉา แต่ความเคยชิน
ในความเข้าใจของภูตภูเขาคงต่างจากมนุษย์อย่างเรา ๆ
ความเคยชินของเขาคงหมายถึงการยอมรับสิ่งใดไว้อย่าง
เพื่อนคนหนึ่ง เช่นตอนนั้นคือรู้ว่าทรายร้อนอย่างทราย
ไม่ใช่ชินซาจนไม่รู้สีกว่ามันร้อนอีกต่อไป โลกกระโดด
โหยงเหิง ปากบ่นว่าร้อนแต่เท้าก็ยังก้าวต่อไปข้างหน้า
พอเหนื่อยก็พาดขาพักไว้บนโขดหิน หายดีแล้วจึงค่อยออก
วิ่งต่อ

ก่อนหน้านี้เขาพาผมลัดเลาะผ่านพุ่มไม้ มัน
โหน้มเข้าหากันเหมือนอุโมงค์ ชื่ออะไรบ้างผมไม่อาจรู้ จับ
ใจความได้เพียงไม่กี่ชนิด ขบา หล้าลอยลม ปอทะเล สี

เขี้ยวคล้ายคลึงกันทั้งหมด ในอุโมงค์ใมนั้นอากาศเย็นกว่าข้างนอก แม้แต่พื้นดินก็ยังชื้นกว่า แดดจัดจ้าลอดผ่านทอคนเงาลงบนก้อนหิน บางส่วนตกกระทบบนผิวเนื้อเป็นประกาย ปรางูขึ้นเป็นลวดลายเดียวกันบนผิวสีแทนของไค มองจากด้านหลังราวกับเขากำลังแฝงตัวเป็นหนึ่งในเดียวกับพวกมัน ขณะนั้นเองคล้ายสายตาพร่ามัว ผมเหลือบเห็นหญ้าน้อยใหญ่แซกซอนได้ขึ้นตามเขาเขา เมื่อกระพริบตาอีกครั้งจึงค่อยรู้ว่านั่นเป็นเพียงแค่งา ภูตภูเขายัมเพลงเป็นจังหวะสูงต่ำ ฟังแล้วไม่เข้าใจ ไม่คล้ายกับเพลงใดที่ผมเคยได้ยิน

สองมือยื่นปิดซ้ายปายขวาละพุ่มดอกบานเช้าข้างทางจนถึงใบไหวเอน ผ่านต้นโทงเทง นั่นละ โทงเทงต้นเดียวที่ผมจำได้ ชื่อประหลาด แต่รูปร่างของมันประหลาดยิ่งกว่า ใบสีแดงจุ่มลงมาคลุมผลเล็ก ๆ ข้างในมองคล้ายตะเกียงไฟ ไคเรียกมันว่า *โคมปิศาจ* ได้ยินแบบนี้ผมก็อดไม่ได้ที่จะตอบกลับหวังให้เขายอมรับว่าตนเองเป็นภูตผี *นั่นก็คงเป็น โคมของคุณ* สิ่งเหนือความคาดหมายเกิดขึ้นเมื่อภูตภูเขาพยักหน้ารับ ไม่เฉยเฉยเหมือนทุกที เอ๋อเพียงว่า *ใช่*

ผมที่จู่ ๆ ก็ได้รับคำตอบอย่างไม่ทันตั้งตัว แทนที่จะดีใจเพราะคลายข้อสงสัยได้กลับกลายเป็นไม่เชื่อ

หันขวับกลับไป หรีตามองเขา คิดไม่ตกว่าเป็นเพียงการ
หยอกเย้าของภูตภูเขาหรือเป็นสิงโต ไคเล็กก็วิ่งลงเห็นว่า
ผมเริ่มลงเล จึงเหยรอยยิ้มออกมา แล้วรู้อะไรอีกไหม ที่
เรียกแบบนี้ล่ะ เป็นเพราะถ้าใครเปลอเอามันติดตัว
กลับไป ไฟจะไหม้บ้าน ไม่พูดเปล่า คั้นหลังผมให้ยื่นหน้า
เข้าใกล้ โคมปิศาจที่เขาว่า

ผมหน้าถอดสี พลันเสียงหัวเราะดังขึ้นมาได้
หลัง หนนี้ภูตภูเขาจงใจเอ่ยซัดให้ผมจับได้ ล้อเล่น ผมใน
ตอนนั้นถึงได้รู้เสียทีว่าเขาโกหก

บางทีผีหลอกคนอาจเป็นเช่นนี้

กินได้ด้วยนะ ลูกมันอยู่ข้างใน แต่แค่ตอนนี้ยัง
ไม่ถึงเวลา ต้องรออีกหน่อย ผมบอก ใครจะกล้า เขาหัวเราะ
อีกครั้ง นั่นสินะ นั่นสินะ แล้วคว้าผลของต้นที่อยู่ข้างกัน
แทน

ภูตภูเขากัดผลไม้ในมือดังกรูม เพียงแค่คำ
เดียว น้ำสีส้มของมันก็ไหลย่อยลงมาเลอะเปรอะคางเต็มไป
หมด ไคใช้หลังมือเช็ดตลก ๆ ยื่นอีกผลหนึ่งที่ยังไม่มีรอย
กัดให้ผม สองดู พูดทั้งที่ยังเคี้ยวอยู่อย่างนั้นนั่นแหละ ที
แรกผมนึกถึงเล แต่เมื่อเห็นว่าเขาเคี้ยวมันและยังเป็นปกติดี

จึงหยิบมันกั๊ดเข้าปากบ้าง รสชาติเปรี้ยวอมหวานแผ่ซ่าน
ในคำแรก เป็นความหวานคนละแบบกับบองุ่นของคุณ โทมะ
หวานนี้สดชื่นกว่าและมีรสขมปนเล็กน้อย

เรานั่งอยู่ตรงนั้นสักพัก จัดการกลืนผลไม้ลง
ท้องจนอิ่มแปล้ พอกินหมด ไคลก็หย่อนเมื่อดลงพื้น แบ่ง
ส่วนหนึ่งเก็บเข้าถุงผ้าข้างเอว พลางว่า *เกิดจากดินกลับสู่*
ดิน ถามผมว่าแล้วผมเกิดจากที่ใดและจะกลับสู่แห่งหนใด
ผมตอบตามความจริง *ไม่รู้ ตอนนี้ไม่รู้* ได้ยินอย่างนั้น ไคล
ย่นตัวลุกขึ้น *ดีเลย* จึงให้เด็กหลงเป็นคนนำทาง ภูตภูเขา
เอื้อมหักไม้กิ่งหนึ่ง ส่งให้ผมแล้วเอ่ยถาม *ไปทางซ้ายหรือ*
ขวา ผมบอก *ทางไหนก็ได้*

ไคลไม่พอใจเท่าไรกับ *ทางไหนก็ได้* ที่ผมตอบ
เขาค่อนขอดว่าผมเหลวไหลละเกินไป หาก *ทางไหนก็ได้*
ของผมหมายถึง *ทางไหนก็ได้* จริง เขาจะเสนอให้ผมมุดดิน
ลงไปแทน เท่านั้นเป็นอันยอมแพ้ ผมไม่รอให้เขาขยาย
ความเพิ่มเติม *ก็ได้* จึง *หันทางขวา* เพราะรู้แน่ชัดว่าภูตภูเขา
มีเจตนาจะทำอย่างที่เอ่ยแน่นอน หากผมยังละล้าละลังไม่
พุดออกไปให้ชัดเจน

ที่เขาเคยว่า *ขวาร้ายซ้ายดี* ถึงคราวนี้คงไม่ใช่แค่
คำลวง การเดินตามทางขวาพาเรามาไกลจนระบุไม่ได้ว่า
ไกลเพียงไรหรือสุดท้ายแล้ววนอยู่ที่เดิม ผมแน่ใจว่าภูตภูเขา

รู้ทาง แต่เขาไม่ยอมบอกผม ไฉนย่าทำเอามือโพล่หลังสบาย
อารมณ์ กล่าวว่ายู่ในป่า เวลาเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น ดังนั้นเขา
จึงปล่อยให้ผมเดินหลงได้ตามสบาย ช้า ๆ *ไม่ต้องรีบร้อน*
ว่าอย่างนั้นแล้วก็ยิ้มเพลงต่อ

แต่จู่ ๆ ตอนนั้นสายลมก็พัดพาความขลาดกลัว
ให้กลับมาหาผมอีกหน มันลอยฟุ้งรวมตัวจนกลายเป็นกลุ่ม
ก้อนความกังวลขนาดใหญ่ รุ้งสองขาไว้ไม่ยอมให้ก้าวไป
ข้างหน้า เมื่อผมตระหนักได้ว่ากำลังยืนอยู่ท่ามกลาง
สถานที่ที่ไม่คุ้นเคย หากหาทางออกไปไม่ได้จะทำอย่างไร
หากไกลกว่านั้นจะเจอกับสิ่งใดบ้าง

‘หยุดทำไม’

‘หมอกร้ายกำลังจะมา’ พอผมว่าอย่างนั้น
เตรียมหันหลังเดินกลับ ตั้งใจจะล้มเลิก เขาก็แยกเขี้ยวขู่เพื่อ
เห็นอย่างนั้นผมก็คร้านจะตอบโต้ ปล่อยให้ตามเลย คิดใน
ใจเพียงว่าหากหมอกร้ายปรากฏกายขึ้นมา ก็ขอให้มันไป
ไล่ต้อนเขาแทนแล้วกัน เขาว่า *ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ก่อนที่*
นายจะรู้ว่าควรเดินไปทางไหน ถึงตอนนั้นตัวนายก็
เข้มแข็งมากขึ้นแล้ว ผมถามว่าเขาไปจํามากจากไหน เขา
บอก *คิดเองซี คิดเอง* นั่นละ โทหกอีกหน

กว่าเราจะหลุดจากวังวนซ้ายขวา ก็กินเวลาไปนานโข จนกระทั่งเขาคงทนกับความถี่ของขาของผมไม่ไหว มาได้ครึ่งทางก็ตัดสินใจเดินนำเอง ภูตภูเขาว่าหากให้ผมนำทางต่อ คงต้องรออาทิตย์ขึ้นเป็นหนที่สอง หรือไม่อย่างนั้นก็คงหมดหน้าร้อนพอดี เหตุเพราะผมเอาแต่หาซื้ออ่างไม่ยอมเลิก บางอย่างนานเกิน ไปก็ไม่ดี เขาว่าอย่างนั้น

เมื่อพ้นป่าออกมา ก็เจอกับทางลาด สุดทางลาดลงไปมองเห็นเป็นหาดทราย ไคดูตื่นเต้นกว่าเดิมเล็กน้อย เมื่อเห็นว่ามีคนอยู่ตรงนั้น สามถึงสี่คนเห็นจะได้ เขาวิ่งไปข้างหน้า ไม่ลืมบอกให้ผมก้าวตามมา

ยิ่งเข้าไปใกล้เสียงคลื่นยิ่งดังชัดเจน ผสมปนเปกับเสียงหัวเราะและเสียงพูดคุย ไคหยุดพักได้ร่มเงาต้นไม้ใหญ่ ผมยืนอยู่ข้างกัน ถัดไปไม่กี่เมตรมีเด็กเล่นอยู่ ผู้ชายหนึ่งคน ทำทางเป็นพีโอด ส่วนที่เหลือสามคนเป็นผู้หญิง ฝาแฝดหนึ่งคู่ พวกกันกระโดดโลดเต้นท่ามกลางไอแดดร้อนระอุ ดูเผิน ๆ จากตรงนี้เหมือนมีภูตภูเขาอยู่อีกสี่คน

ไคเริ่มต้นชี้เด็กที่ละคน แนะนำให้ผมรู้จัก เหมือนตอนบอกชื่อพันธุ์ไม้สีเขียวเมื่อครั้งไม่มีผิคน ไม่แน่ใจนักว่าในสายตาของเขา ไคมองเห็น ไม้อย่างคนหรือมองเห็นเหมือนเช่นมองต้นไม้ คนนี้ไม่โอ ช่าง ๆ นั่นทนาย ผมสั้น

แต่หน้าเหมือนกันชื่อทิวา ส่วนที่ตัวเล็กสุดคือลินา ผมร้อง
อ้อ ชื่อเจ้าของเมล็ดฝืนในร้านคุณจิม โบ เขาว่าใช่ ปล้น
กระโดดลงไปร่วมวงกับเด็กเหล่านั้น

ภูตภูเขาเป็นสิ่งเหมือนมีชีวิตที่แปลกประหลาด
อยากให้คนเห็นแต่เป็นตัวเขาเองที่หลบซ่อน เพราะแม้ผม
จะบอกว่ากระโดดเข้าไปร่วมด้วย ทว่าไคไม่ได้ทำอะไร
มากเกินไป ยืนมองอยู่นอวง ทำหน้าที่คล้ายเพียงผู้
สังเกตการณ์อย่างใกล้ชิด เป็นเหมือนส่วนหนึ่งแต่ไม่ก้าว
ล้ำเข้าไปเป็นส่วนใด คอยแอบอยู่ด้านหลัง ปล่อยให้ทั้งสี่
คนวิ่ง่วนตามประสา เมื่อเด็กคนหนึ่งในกลุ่มยิ้ม ริมฝีปาก
นั้นจึงค่อยคลี่ออกตาม ผมสงสัยขึ้นมาว่าเหตุใดเขาจึงทำ
เช่นนั้น ไคตอบเพียง

‘ซ่อนแอบไว้ เหมือนที่นายชอบเล่น’

ที่แรกผมคิดว่าเขาไม่กล้า แต่พอเด็กคนอื่นนั่ง
พัก เขาก็ยื่นตัวลุกขึ้นยืน แกล้งหยอกล้อคนอื่นไปทั่ว
สะกิดคนโน้น เป่าลมใส่คนนี้ พอคนหนึ่งเริ่มรู้สึกตัวก็หนี
ไปทางอื่น เพราะมองไม่เห็นหรือเป็นเพราะมนต์มายาของ
ไค ผมไม่อาจทราบ เด็กที่เหลือจึงคิดว่าผมเป็นคนทำ จากที่
กล่าวไว้ทักกันไปมา สายตาทุกคู่พลันเปลี่ยนเป้าหมายมา

ทางผม ทั้งสี่คนกระโจนเข้าหา รวดเร็วเกินกว่าจะปฏิเสธ
ทัน รู้ตัวอีกหนก็ล้มกลิ้งลงไปนอนกลางผืนทราย ส่วนใคร
กระโดดหนีขึ้นไปนั่งอยู่บนต้นไม้ หัวเราะดังลั่น

การรับมือกับภูตภูเขาหนึ่งคนอย่างไคว่ยาก
แล้ว แต่การรับมือกับพี่น้องสี่คนนั้นยากยิ่งกว่า (โชคดีที่
อย่างน้อยพวกเขาว่าง่ายกว่าเด็กในบ้านนายกรัฐมนตรีนเรน
ซี) เราเล่นกันอยู่นานจนเหนื่อยหอบ หรือพูดให้ถูกต้องกว่า
นั่นคือผมโดนเล่นงานอยู่ฝ่ายเดียวมากกว่า สักพักเจ้าของ
เมล็ดฝันทั้งสี่คนก็โบกมือลา แว่วเสียงตะโกนดังตามมา *ไว้
มาเล่นด้วยกันอีกนะ โลกนี้มีขึ้นสุดแขน สะกิดผมให้ทำ
ตาม ไว้มาเล่นด้วยกันอีก*

เมื่อร่างทั้งสี่เดินหายไปลับตา โลกก็เริ่มต้นพามม
เลียบหาดทราย ไกลจากจุดเดิมเล็กน้อย โชคดีที่ชาวเรียง
รายอยู่ข้างทาง เสื้อผ้าที่สวมอยู่เปียกปอนไปกว่าครึ่ง สอง
เท้าก้าวเหยียบน้ำทะเล เกลียวคลื่นริมชายฝั่งซัดเข้ามา ไม
นานนักก็พัดคลื่นกลับไป จากน้ำที่ใสอยู่ พริบตาเดียวกลับ
กลายเป็นขุ่นมัวเพราะเม็ดทราย บรรยากาศรอบข้างสงบลง
กว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด ภูตภูเขาบอกให้ผมเตรียมตัว เขาว่า
การตามหาของเก็บได้กำลังจะเริ่มขึ้น ผมจึงเอ่ยถามว่าต้อง
ทำอะไร เขาไหวไหล่ *หลับตาแล้วจะรู้ ตั้งใจฟังแล้วจะ
ได้ยิน*

ถึงตรงนี้ พอเขาเจียบงัน ผมก็เพิ่งตระหนักได้ว่า
ที่ผ่านมามุกตูกุเขามักพกพาเสียงหัวเราะมาด้วยเสมอ หากไม่
มาจากตัวเขาเอง ก็มักเกิดจากคนรอบข้าง ทว่าหนนี้ไม่มี
เสียงใดดังแว่วแผ่วขึ้นมา ผมหันไปหาไลที่ตอนนี้อาแต่
จ้องไปข้างหน้า ทะเลในดวงตาเขายังส่องประกายเหมือน
เช่นเดิม และยังเป็นประกายมากขึ้นไปอีกเมื่อต้องแสง
ตะวัน จวบจนถึงตอนนั้นผมเองก็ยังสงสัยว่าไลยังเป็นสิ่ง
อื่นใดได้อีก

ว่ากันว่าคนเราอดทนต่อการจ้องมองได้ไม่เกิน
แปดวินาที กฎเกณฑ์พิลึกพิลั่นนี้คงใช้ได้ผลกับมุกตูกุเขา
เช่นเดียวกัน เพราะก่อนจะนับถึงวินาทีที่เจ็ด เขาก็หัน
กลับมา กระซิบกับผมว่า เจอแล้ว พลังยักก็หัวลิวตามอง
แทนสัญญาณให้ผมแบมือรอ ไควางบางสิ่งที่เพิ่งเก็บได้ลง
ในนั้น รูปร่างของมันคล้ายกระดิ่งลมริมหน้าต่าง แต่มี
ขนาดเล็กกว่าหลายเท่า ไม่รู้ว่าเขาหาเจอได้อย่างไร

จับปล้นมุกตูกุเขานี้ก็สนุก ชวนผมเล่นเกมหา
ของ กตึกาง่าย ๆ ใครเก็บได้มากกว่าเป็นผู้ชนะ ผมถามว่า
ชนะแล้วได้อะไร มุกตูกุเขาทำหน้าจงดน ผมยืนยันคำเดิม ผู้
ชนะต้องได้รางวัล ไคถามกลับว่าทำไมต้องมี แคดีใจก็
พอแล้วไม่ใช่หรือ ผมที่หาคำตอบไม่ได้ว่าหากชนะแล้ว
ต้องทำอะไรและระหว่างรางวัลกับความดีใจ ผมต้องการ

สิ่งใดมากกว่า จึงปล่อยให้คำถามนั้นลอยหายไปสู่อากาศ
บอกปิดเขาให้ลงมือเริ่มเกมเสียที

สุดท้ายจบลงตรงที่ใครเก็บได้มากกว่าและ
กลายเป็นผู้ชนะจริงดังกติกาว่า

มือหนึ่งมีของจากห้องทะเล อีกมือหนึ่งมีของ
จากผืนทราย ยังไม่นับรวมสิ่งของอีกมากมายในถุงข้างเอว
ทางด้านผมมีเพียงเปลือกหอยไม่กี่ชิ้น การตามหาของเก็บ
ได้จึงดำเนินต่อไปอย่างนั้นอยู่สักพักเพราะผมไม่อยากยอม
แพ้และภูตภูเขายังสนุกอยู่ จนกระทั่งผมเหลือบเห็น
บางอย่างรูปร่างเหมือนเมล็ดผืน แต่ไม่มีประกายเปล่งแสง
ฝังตัวอยู่ใต้เม็ดทรายใกล้ชายฝั่ง มองจากตรงนี้ดูคล้ายแค่
หินธรรมดา

โลกก็มลงหิบบันมาก่อนหนึ่ง น้ำคงพัดมัน
ขึ้นมา แล้วส่งให้ผม ภูตภูเขาเรียกสิ่งนั้นว่าทรายแก้ว ชื่อ
ประหลาดอีกแล้ว ผมเพียงแค่คิด ไม่ได้พูดออกไป เพียงรับ
มันมาและลองส่องขึ้นกับแสงอาทิตย์ ทว่าสีดำสนิทของ
มันทำให้ในนั้นไม่ปรากฏสิ่งใดนอกจากเห็นเป็นเงา
สะท้อนของตัวเอง ภาพตรงหน้าแห้งแล้งและมีดมน
เหมือนมีเมฆฝนกลุ่มใหญ่ลอยล่องบดบังสายตา

ทันใดนั้นความรู้สึกบางอย่างก็ตื่นขึ้นมา ใน
หัวมีนตึง สองหูได้ยินเสียงดังอื้ออึง คล้ายเสียงคำราม
กึกก้องของหมอก๊วย ผมพยายามกลืนกลุ่มก้อนความรู้สึก
นั้นลงท้อง พลันร่างกายหนักอึ้ง เหมือนมีก้อนหินถ่วงไว้
อยู่ ก่อนฤดูภูเขาจะริบคว้ามั่นคินและโยนลงกลับไปที่เดิม
ไคว่ความจริงแล้วทะเลคือสุสานของความ
ปรารถนาที่ไม่เป็นจริง ลึกลงไปได้ผืนน้ำ หลายพันสิ่งนอน
แน่นิ่งอยู่ในนั้น ไม่ใช่เพียงของหาย ไม่ใช่เพียงของตก
สำรวจ แต่หลายครั้งความผิดหวังและความทรงจำก็ถูก
นำมาโยนทิ้งไว้ด้วย เมื่อมีมากเข้าก็คล้ายกับคำพูด พวกมัน
จะรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน แล้วตกตะกอนกลายเป็นทราย
แก้วอย่างที่เห็น

‘หนึ่งในนั้นมีของคุณหรือเปล่า’

‘ของฉันไม่ แต่จิมโบมี’

พอเขาพูดอย่างนั้น ทุกอย่างก็นิ่งงัน เหมือน
ก้อนหินกระทบผิวน้ำ แต่กระจายเป็นวงกว้าง ราวกับ
ปริศนาเริ่มไขกระจ่าง ทุกอย่างที่ผมสงสัยมานานเคลื่อนตัว
ลงลึกพอคืบพอดี

‘อาร์น ครั้งหนึ่งจิม โบเคยเห็นฉัน’ ดวงตาเขา
หลุบลง ไม่สะท้อนสิ่งใด

‘จิมโบเหมือนนาย’

‘หมายความว่ายังไง’

‘หมายความว่าตามนั้น จิมโบเห็นนายก็เหมือน
เห็นตัวเอง’

เขาเล่าให้ผมฟังต่อว่า ก่อนหน้านั้นร้านซ่อมได้
ของคุณจิมโบ ไม่ได้เป็นร้านซ่อมสารพันสิ่งของอย่างเช่น
ทุกวันนี้ เดิมทีมันเป็นเพียงร้านซ่อมนาฬิกา ส่วนคุณจิมโบ
นอกจากงานซ่อมแซมแล้วก็ยังเป็นนักเขียน เวลาเดียวกัน
นั่นเองที่เขาได้พบกับไค แต่เป็นธรรมดาเมื่อวันเวลาหมุน
ผ่าน ความฝันบางอย่างร่วงหล่นหายไประหว่างทาง นาน
วันเข้าเมื่อไรจุดหมาย สายตาก็เริ่มพราวเลื่อน หลังจากนั้น
ไม่นานเขาก็มองไม่เห็นฉัน เหมือนอย่างที่นายไม่ได้ยิน
เสียง ภูตภูเขาเสริมต่อว่าที่คุณจิมโบเปิดร้าน นั่นเป็นเพราะ
ไม่อยากจะให้ใครกลายเป็นเหมือนตัวเอง

บางทีการทำได้ก็เหมือนคำสาป ผมคิดอย่างนั้น
แรกเริ่มมันเป็นสิ่งอัศจรรย์เมื่อเรายังทำมันได้ดี แต่จะ
กลายเป็นฝันร้ายในทันทีที่เราทำมันไม่ได้ โลกไม่เห็นด้วย
ทำได้ก็คือทำได้ ตอบอย่างกำปั้นทุบดิน

รอบข้างมีคดลงเมื่อไร ไม่มีใครรู้ เราหยุดเล่นหา
ของเก็บได้ตั้งแต่ตอนนั้น พอเรื่องเล่าของเขาจบลง ทุก
อย่างก็เงียบงัน กวาดของเก็บได้ลงใส่ถุงผ้าข้างเอว ผมแบ่ง
ส่วนของตัวเองให้เขา ตอบแทนสำหรับเรื่องเล่าในวันนี้
กว่าจะตัดสินใจลุกขึ้นและเดินออกมา อาทิตย์ก็ลับขอบ
ฟ้าพอดิบพอดี ไม่มีเสียงอื่นใดดังขึ้น นอกเสียจากเสียง
ฝีเท้าและลมหายใจ ผมครุ่นคิดถึงเรื่องที่ผ่านมา พยายาม
ปะติดปะต่อเรื่องราวมากมายภายในหัว ทว่ายังไม่ทันจับ
ต้นชนปลายอะไรได้ โลกก็เอ๋ยขึ้นมาเสียก่อน

‘จัดการกับหมอกร้ายได้เมื่อไร นายจะได้รับความ
ฟื้นคืนมา’

ในวันนั้นเองผมรู้เพียงว่า นอกจากครอบครอง
สิ่งของทั้งจากท้องทะเลและผืนทรายแล้ว ยังมีความลับอีก
มากมายที่ภูตภูเขาเก็บงำและครอบครองไว้

© childrenlitwu2020

© childrenlitswu2020

บทที่หก

พทพา

กิจการงานรับจ้างทั่วไปประจำหน้าร้อนของร้านซ่อมได้กลับมาคึกคักอีกหน หลังจากงานเตรียมแปลงผักที่บ้านคุณ โทเมจบลง กล่องเหล็กสีแดงหน้าร้านของคุณ จิมโบก็เสียบเหงาไปนานหลายวัน ไม่มีคำร้อง ไม่มีงานว่าจ้าง หน้าทีของมันกลายเป็นเพียงที่ปักพิงหลบไอแดดให้แมวสามสีอิงแอบชั่วคราวยามเท่านั้น ทีแรกผมนึกกังวล พอกังวลแล้วความคิดก็ฟุ้งกระจายไปทั่ว ชั่วพริบตาหนึ่งจากบรรยากาศลึกลับรอบตัวเขา ตอนนี้อันนี้กลายเป็นหม่อมวล ความเศร้ายากจะหยั่งถึง อาจเป็นจริงดังว่า หากรู้เรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังของใครสักคน มุมมองของเราที่มีต่อเขาจะเปลี่ยนแปลงไป แต่เมื่อเห็นท่าที่ไม่ทุกข์ร้อนต่อสิ่งใดของคุณจิมโบ ชู ๆ ผมก็เข้าใจขึ้นมาว่าทั้งหมดนั้นคงเป็นเรื่องสามัญกรรมคาที่เกิดขึ้นมาแล้วหลายครั้งหลายครา

กล่าวถึงมาริ พักหลังมานี้มันไปมาหาสู่ระหว่างที่อื่นและที่นี้น้อยลงกว่าเดิมมาก สามสีตัวอ้วนกลมมนอนปักหลักบริเวณหน้าร้านไม่ยอมไปไหน ด้วยว่าจิตใจหรือเพียงเกียดร้านเกินกว่าจะย้ายถิ่นฐาน ผมไม่อาจทราบชีวิตประจำวันในร้านซ่อมได้ของผมเองก็ดำเนินไปอย่าง

เรียบง่ายคล้ายวันวานก่อนหน้า ภาพของเมืองเก่าที่จากมา
ค่อย ๆ เลือนราง หายไปจากความทรงจำทั้งที่ความจริงแล้ว
ยังมีอยู่

ผมออกไปเก็บของริมชายหาดกับภูตภูเขาบ้าง
เมื่อมีเวลาว่าง (ซึ่งว่างในที่นี้แท้จริงแล้วหมายถึงทุกวัน แต่
หลายครั้งผมบอกใครไปว่าผมมีบางอย่างต้องจัดการ
โดยเฉพาะในวันที่อากาศร้อนจนเกินไป ธุระในวันนั้นของ
ผมคือการนอนอยู่เฉย ๆ) หรือไม่อย่างนั้นก็คอยอยู่เป็น
ลูกมือบ้างเมื่อคุณจิม โบต้องการ

เช่นวันนั้นเจ้าของร้านซ่อมได้บอกผมว่าเขามี
งานให้ช่วย ครั้งหนึ่งคุณจิม โบเคยเรียกผมว่าพวกหิบบั๊
อะไรก็พัง (แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้อารมณ์เสีย) งาน
รับจ้างทั่วไปในครั้งนี้เป็นงานใหญ่ ไม่ใช่ในแง่ของปริมาณ
หรือจำนวนคน ทว่าใหญ่ในแง่ของจิตใจ เพราะต้องอาศัย
ความกล้าหาศาค คุณจิม โบอธิบายงานให้ผมฟังเพียง
คร่าว ๆ ว่างานวันนี้เป็นงานประเภทจัดเตรียมข้าวของ
สำหรับพิธีเปลี่ยนผ่านที่กำลังจะเกิดขึ้นในตอนเย็น

ผมขมวดคิ้วมุ่น พิธีอีกแล้ว แต่ภูตภูเขาที่เพิ่ง
โผล่มาช่วยเสริมต่อว่าพิธีของที่เกาะทางใต้ไม่ใช่อะไรที่
เป็นทางการอย่างที่ผมเข้าใจ แต่เป็นเพียงบางอย่างคล้าย
งานฉลอง ดังนั้นขอให้ผมวางใจ ใครเล่าว่าพิธีเปลี่ยนผ่าน

เป็นธรรมเนียมของเกาะทางใต้ เกิดขึ้นประจำทุกปีเมื่อถึงช่วงกลางฤดูร้อนและใครบางคนพร้อมสำหรับการออกเดินทาง ผมถาม *เดินทาง ไปไหน* คล้ายกับที่เขาเคยถามผมก่อนหน้า ภูตภูเขาว่า *ฉันไม่รู้หรอก จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้* ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรต่อ แต่พักหนึ่งก็เงยบ่าหายไป

กอดปรกกับคุณจิม โบทะ โคนขึ้น *อาหารเช้า* และมารีร้องตอบรับว่า *เมี้ยว* ภูตภูเขาพลันกระโดดลงจากชั้นบันได ปรากฏกายใกล้โต๊ะไม้ในทันที เช้าวันนั้นเจ้าของร้านซ่อม ได้ยังคงเตรียมข้าวของปริมาณสำหรับสามคนเหมือนเช่นเคย ผมคิดว่าความจริงแล้วภูตภูเขาแม่ไม่ต้องการสิ่งใดเลยก็อยู่ได้โดยไม่มีปัญหา แต่ไ้ไม่ทำเช่นนั้น เขา นั่งแกว่งขา รอจนกว่าคุณจิม โบทะ จะจัดการอาหารส่วนตัวของตัวเองจนเรียบร้อย พอเจ้าของร้านลุกขึ้นไป ภูตภูเขาก็หยิบของในจานเข้าปากหน้าตาเฉย ผมแหวะเขาให้ช่วยเลิกทำตัวเหมือนคนเสียที ไ้สวนกลับมว่า *งั้นผมก็ควรเลิกทำตัวเหมือนผีเช่นเดียวกัน* เมื่อลงเอยเช่นนั้นผมก็เถียงต่อไม่ได้ ปล่อยให้เขาเล่นสนุกทำตัวเหมือนคนต่อไปจนพอใจ

หลังจากนั้นเราถึงได้เริ่มแต่งงานกันเสียที พิธีเปลี่ยนผ่านมีวิธีการเตรียมข้าวของคล้ายงานเลี้ยงอย่างที่ว่า กล่าวคือมีองค์ประกอบครบทั้งอาหารและสิ่งอื่น

เรื่อง คุณโทเองก็มาช่วยเช่นกัน หญิงชรารับหน้าที่คอยดูแลเรื่องปากท้อง ส่วนร้านซ่อมได้รับผิดชอบเรื่องสถานที่และของตกแต่ง ไคกระซิบบอกผมว่าสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้สำหรับพิธีเปลี่ยนผ่านคือ โคมไฟสำหรับจุดไฟและ โหลใส่เมล็ดฝืน คุณจิม โบหีบพวกมันออกมาจากชั้น ขยับเพียงเล็กน้อยตะอองสีขาวยี่ว่วงหล่นลงมา ถึงตอนนั้นผมถึงได้รู้ว่าเจ้าของคำร้องในครั้งนี้คือพี่น้องสี่คนที่เราพบกันเมื่อวันก่อน ไมโอ ทายา ทิชาและลินา ช่างซ่อมได้เอ่ยชื่อนั้นเป็นการทบทวน

แล้วคำพูดหนึ่งของภคภูเขาก็ลอยขึ้นมา พอถึงเวลาเมื่อความฝันของเด็ก ๆ เริ่มเลือนราง จิมโบจะส่งมันคืนกลับไป นึกได้อย่างนั้นผมก็ใจหายวาบ จนกระทั่งไคบอกว่าไม่เป็นไร ครั้งนี้เขาเพียงแบ่งมันออกมาเล็กน้อย ใช้เป็นเชื้อเพลิงต่าง โคมไฟในระหว่างการเดินทาง ความกังวลทั้งหลายจึงค่อยทยอยหาย หลอมรวมกลายเป็นเพียงความว่างเปล่าและไม่เป็นสิ่งอื่นใดอีกเลย

จมอยู่กับความคิดดังกล่าวได้ไม่นาน เจ้าของร้านซ่อมได้ก็หลุดผมขึ้นมาด้วยการบอกว่า พิธีเปลี่ยนผ่านจะเริ่มขึ้นเมื่ออาทิตย์ถัดจากขอบฟ้า เช่นนั้นแล้วพอใกล้ถึงเวลา เราทุกคนจึงพากันเคลื่อนย้ายข้าวของไปวางกองที่

ชายฝั่ง สุมไฟไว้ตรงกลาง จุดกำยานวางอยู่ข้างกัน ไมโอ ทิ
ชา ทาณา ลินา ทั้งสี่คนคู่ตื่นตื่นเกินกว่าใคร

เพลิงไม้ที่เรานำมาตั้งไว้ คุณโทเมจัดการประดับ
ประติมากรรมด้วยโคมกระดาษสีขาวกับกระดิ่งลูกลม พอดี
ลมก็ร้องกรังกรัง เด็กสี่คนนั่งอยู่ตรงนั้น ส่งเสียงดังไม่แพ้
กัน ส่วนภูตภูเขาเองก็หัวร่อ พอเห็นบรรยากาศเริ่ม
ครึกครื้น สองมือนั้นปลิ้นชูขึ้นสุดแขน แววดาสะท้อนแสง
ไฟเป็นประกาย ก้าวซ้ายสลับขวา คราวนี้ภูตภูเขาไม่สนใจ
แล้วว่าข้างใดจะดีกว่า เริงระบำไปพร้อม ๆ กับเสียงกังวาน
ของกระดิ่งลม

จ้องขนาดนั้น เสียมารยาทนะ ภูตภูเขาว่าพลาง
กระทุ้งสอกใส่ตอนที่ผมเอาแต่ทอดสายตาไปทางเจ้าของ
คำร้องในวันนั้น(รวมถึงเขาด้วย)อย่าง โจงแจ้งไม่ยอมหยุด
เสียมารยาท ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะกล้าพูดคำนี้กับผม แต่ยังไม่
ทันได้อะไร ไคก็หายวับเข้าฝูงชนไปอีกหน

ผมเหลือบมองเด็กสี่คนกับภูตภูเขาตื่นรำกัน
เป็นครั้งสุดท้าย คราวนี้ทำอย่างระมัดระวัง คือไม่จ้อง
ถึงมองก็มองเพียงผ่าน มองอย่างไม่ทันให้ใครรู้ตัว

ก่อนที่กองไฟทั้งหมดจะค่อย ๆ คับมอดลง

เหลือเพียงแสงสว่างเพียงรำไรจากโคมกระดาษ
เวลานั้นรอบข้างดูต่างไปจากเดิม ไม่ใช่เพียงเพราะ
บรรยากาศเย็นย่ำหรือโพล้เพล้ ทว่ามันเงียบงันมากกว่าที่
ผมคิด คนตรีหยุดลงแล้ว เสียงหัวเราะก็ปล้นหยุดลงด้วย
วงเต๋นรำเมื่อครู่แยกย้าย ภูตภูเขาเดินกลับมานั่งแล้วว่า เริ่ม
แล้ว เหลือเพียงทิวากับทิวาเท่านั้นที่ลุกขึ้นยืน

คุณจิมโบก้าวก้าวเท้าเข้าหา ยื่นกระดาษให้ทั้งคู่คน
ละแผ่น ข้างกันนั้นมีโหลแก้วบรรจุด้วยน้ำสีดำ สีแดง และ
สีขาว ใคว่ามันเป็นสัญลักษณ์แทนกลางวัน คำคืน และ
เลือด พอถึงตรงนี้ผมก็ชะงักงัน ภูตภูเขาว่า *ไม่ใช่เลือดใน
ที่นี้ไม่ได้หมายถึงเลือดที่เป็นของเหลว แต่หมายรวมถึง
ชีวิตต่างหาก ผมร้องอ้อ* เพิ่งเข้าใจความหมายของมันก็
ตอนนั้น พิธีเปลี่ยนผ่านที่ว่านี่คงหมายถึงการเปลี่ยนผ่าน
จากวัยเยาว์กลายเป็นวัยอื่น และที่ว่าเดินทางเองก็ไม่ใช่
เดินทางออกไปจากถิ่นฐานเดิม ทิวาและทิวายังอยู่ตรง
นั้น เขียนชื่อลงบนกระดาษสองแผ่นด้วยนิ้วมือ

เจ้าของร้านซ่อม ได้หยิบขวดโหลใหม่ขึ้นมา
บรรจุเปิดฝาออกอย่างเชื่องช้า ถนอมมันราวกับเวลาที่คุณ
โทเมดูแลพืชพรรณในสวน หยิบมันออกมา แค่นี้ชนิด
เดียวก็ส่องประกายเจิดจ้า ทิวาและทิวายื่นมือออกไปรับ
ไว้ ไข่มวลีตมันนั้นต่างโคมไฟ ส่วนอีกมือหนึ่งถือกระดาษ

เมื่อครู่ ชูขึ้นสูง ปล่อยมันลอยออกไปตามแรงลม ไคว่ที่
ต้องไขเม็ล็คฝืนคอยนำทาง เพราะชื่อของพวกเขาจะได้ไม่
หลงไปทางไหน

แค่ชั่วพริบตาเดียวพิธีก็จบลง ภายนอกทิวาและ
ทิวายังคงเหมือนเดิม แต่ภายในนั้นคงมีบางอย่าง
เปลี่ยนแปลงไป ผมไม่แน่ใจนักว่าควรนิยามมันด้วยคำใด
เวลานั้นภูตภูเขาเงียบลงอีกหน เพียงนั่งนิ่ง ทอดสายตามอง
วัยเยาว์ของทั้งคู่ลอยผ่านข้ามผืนน้ำ จ้องมองมัน ราวกับ
กำลังเฝ้าระวังไม่ให้มันสลายหายกลายเป็นเพียงทรายแก้ว
ริมชายฝั่ง คอยประคับประคองไม่ให้เศษเสี้ยวใดของวัย
เยาว์ร่วงหล่นหรือสูญหาย ภาวนาให้มันพกพาความทรงจำ
ของเกาะเล็ก ๆ ทางใต้และร้านซ่อมได้ส่วนหนึ่งติดตัว
กลับไปด้วย

ไคว่ในเวลาที่ผ่านมาเหมือนล่วงรู้แล้วซึ่งทุก
อย่าง ทว่าในบางคราวเช่นตอนนี้กลับอ่อนไหวและ
บริสุทธิ์ราวกับไม่รู้อะไรเลย เมื่อเห็นภาพนั้นผมจึงอด
ไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม สักวันคุณจะเข้าร่วมด้วยไหม ภูตภูเขา
ตอบทันทีว่าไม่ เขาไม่คิดจะเติบโต

‘แล้วชื่อนั้นจะเป็นอย่างไรต่อ ลอยไปไม่
กลับมาอย่างนั้นหรือ’

เขาสายหัว บอกผมว่า เด็กพวกนั้นรับพลังจาก
ผืนดิน บรรยากาศ จนแทบกลายเป็นส่วนหนึ่งของเกาะเล็ก
ๆ ทางใต้แห่งนี้ไปแล้ว หากไม่ใช่ คลื่นจะซัดพาพวกเขา
กลับฝั่งมาเอง จะเข้ามาใกล้ก็ได้ จะพัดพาออกไปก็ได้
แปลกนะ ทะเลนะ

‘แล้วถ้าพวกเขาหายไป จะกลายเป็นพวกตก
สำรวจหรือเปล่า ถูกเกลียวคลื่นหมุนวนแล้วจมลงในเมื่อด
ทราย อย่างที่คุณบอก’

ภูตภูเขาว่า ไม่หรอก ไม่เป็นอย่างนั้น พวกของ
ตกสำรวจนะ เราไม่รู้ชื่อมันด้วยซ้ำ อย่าลืมนะทั้งสองคนพก
มันไปด้วย เมล็ดฝืน

ประโยคแรกเขาคงหมายถึงทิศทางกับท่าทาง ส่วน
ประโยคถัดมานั้นหมายถึงผม

มันจะนำทางนายไป แต่จะเติบโตต่อไปเป็นสิ่ง
ใด ไม่มีใครรู้ บางทีอาจจะร่วงหล่นแล้วสูญหายกลายเป็น

ทรายแก้ว อาจกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ หรือกลายเป็น
ความหวังต่อไปมากมายมหาศาล มีแต่นายเท่านั้นที่รู้

เชื่อว่าไม่มีมันแล้วนายจะอยู่ไม่ได้ แต่ถ้านายยัง
มีหวัง ยังพอมองเห็น ฉันก็อยากให้ลองตามหามันด้วย
ตัวเอง

ถ้าวันนั้นเองในห้องหกลือ ผมเปิดสมุดบันทึก
ขึ้นมาหน้าหนึ่ง ไม่อาจรู้ได้ว่าสิ่งใดคลใจให้ผมหยิบดินสอ
ออกมาอีกครั้ง มานึกได้เอาภายหลังจากนั้น ไม่ใช่การ
สร้างสรรค์ผลงานใหม่ แต่เป็นเพียงการบันทึกด้วย
ความหวังอย่างจริงจัง ขอให้พวกเขาเดินทางอย่างปลอดภัย

© childrenlitswu2020

บทที่เจ็ด
ดอกไม้วีไฟ

ผมหยุดคิดเรื่องหมอกร้ายไปได้สักพัก กระทั่งถึงวันหนึ่ง จู่ ๆ ลมฝนก็นำพาบางอย่างสีดำนับถอยกลับมาอีกหน พร้อมกับจดหมายเขียนด้วยลายมือของป้าว่ามี

‘อาร์น

เธอไม่อยู่แล้วร้านน้ำตาลปั้นของป้าก็เงียบงนงนักกระบายสีคนใหม่ลงสีทับกลบผนังสีไขไก่ของเธอโดยไม่ถามอะไร ใครสักคำ ที่แรกป้าโมโหมาก แต่เขาตอบแทนด้วยการแต่งเติมร้านป้าให้ใหญ่ขึ้นกว่าเดิม อาร์นเอ๋ย เชื่อไหมว่าตอนนี้ร้านของป้าใหญ่ขนาดที่ให้ครอบครัวเรนซีมาเดินเล่นได้ตามสบาย เรนซีเองก็ถูกใจเขามาก ถึงขนาดเลื่อนตำแหน่งให้เขาถึงสองครั้งในรอบสัปดาห์..’

หยุดอ่านลงเพียงเท่านั้น ที่แรกผมนึกว่าความคิดถึงนำพามันมา จากเมืองทางเหนือมาจนถึงเกาะทางใต้

ใครสักคนเคยพูดไว้ ไม่ว่าจะอยู่ไกลแค่ไหน ไกลสุดสายตา หรือลึกเกินกว่าจะมองเห็น ความห่วงใยจะหาเราเจอเสมอ ผมแม่ไม่อยากจะยอมรับและมีท่าทีผลักไสได้ส่งคนรอบตัว เสมอมา ทว่าเบื้องลึกในใจก็หวังอยากให้ใครสักคนตามหา ความคิดเช่นนี้เองที่ทำให้ผมรู้สึกตื่นตื้นในครั้งแรก

แต่พออ่านเนื้อความในจดหมายถึง ได้รู้ว่ามัน ไม่ใช่ ไม่ใช่ใกล้เคียง จดหมายจากป้ารามิไม่เพียงแต่เล่า เรื่องราวของชายแปลกหน้า ทว่ายังพุดผ่านพาเสียงหัวเราะ เย้ยหยันของหมอกสีดามาที่นี้ด้วย หมอกร้ายคงรู้ชัดเจนแล้วว่าผมอยู่ตรงนี้ ผมใคร่ครวญคิดถึงวิธีหลีกเลี่ยงกลุ่ม ก้อนขมุกขมัวทุกหนทาง คิดไปถึงขั้นที่ว่าควรทำอะไร หากสุดท้ายหมอกร้ายตามหาผมพบเข้าจริง ๆ ถึงตอนนั้น ผมคงเก็บกวาดทุกอย่างและจากไปอย่างเงิบงั้น ไม่ กระโดดกระดาก ไม่ทิ้งหลักฐานใดว่าเคยอาศัยอยู่ เพื่อไม่ให้ใครหรือสิ่งใดในร้านซ่อมได้ต้องเคียดรื้อน

ทันใดนั้นจู่ ๆ ภูตภูเขาก็โผล่พรวดเข้ามา มือ หนึ่งถือบางอย่างคล้ายก้อนลาวด มีดินแข็งพอกอยู่ตรงปลาย ส่วนอีกมือว่างเปล่า มีฟ้าคำรามเสียงดังเป็นฉากหลัง ไคหยุดนิ่งแล้วมองผม คล้ายสับสนชั่วคราว แต่เมื่อผมว่า วิ่ง เขาก็พาผมกระโจนออกทางหน้าต่างในทันที โชคดีที่ ด้านล่างเป็นพุ่มไม้ ตกลงมาจึงไม่เจ็บมากนัก ที่เป็นแผล

ถลอกคงมีแค่ฝ่ามือ พอตั้งหลักได้ก็ก้าวขาต่อ สัมความเจ็บ
แปลบทั้งหลายไปเสียสนิท เราสองคนเนื้อตัวเปียกปอน
เปื้อนด้วยโคลนหรือน้ำฝน เวลานั้นไม่มีใครสนใจ

สายฝนยังคงเทกระหน่ำ ภูตภูเขายุดลงตรง
ลานกว้างใกล้สะพานหิน ทั้งที่เป็นหน้าร้อน แต่ฝนกลับ
โปรยลงมาอย่างหนัก พลันนึกถึงคำที่คุณจิมโบว่าเมื่อหลาย
วันก่อน นี่ละฝนหลงฤดู ตกไม่นานหรอก แต่ทำใหญ่ เอ้า
ไปเก็บตรงนั้น ปิดหน้าต่างให้แน่น พามาริเข้าไปในร้าน
ด้วย ปิดหน้าต่าง ตอนกระโดดลงมานั้นผมลืมเสียสนิท จึง
กล่าวขอโทษคุณจิมโบในความคิด ป่านนี้ห้องหกเสื้อคงมี
แต่น้ำฝนเจ็มนอง

ระหว่างนั้นเอง โลกก็หย่อนตัวลงนั่ง ทั้งที่พื้นยัง
เปียกอยู่อย่างนั้น สะกิดถามว่าที่กำลังเล่นอยู่นี้คือสิ่งใด ผม
ยกสองมือขึ้นกุมหัว เชื่อเขาเลย ภูตภูเขามาออกมาโดย
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังหนีสิ่งใด ผมว่า ไม่ได้เล่น หนี เขาทำ
หน้างุน หนีอะไร ทำไมต้องหนี หอบหายใจตัวโยน
หมอกร้าย

รู้อย่างนี้ไม่น่าพาวัง

เขาว่าอย่างนั้น แต่ก็ยังมีน้ำใจถามต่อว่าเกิดอะไรขึ้น พอนึกถึงเนื้อความในจดหมาย ภาพของชายปริศนาก็ปรากฏขึ้นมา เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกหน ผมเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นให้เขาฟัง รู้ดีว่าปิดบังความจริงต่อไปคงไม่มีความหมาย ถึงอย่างไรภูตภูเขาก็คงหาทางรู้ได้อยู่ดี แล้วตอนนี้ยังตามมาอยู่ไหม ผมส่ายหน้า บอกเขาว่าไม่รู้ หมอกร้ายเป็นสิ่งคาดเดายาก มันจะปรากฏกายเมื่อไรก็ได้

นั่งฟังอยู่ได้สักพัก พอดึกกับตอนที่สายฝนเริ่มเบาลง ภูตภูเขาก็ยืนตัวเองลุกขึ้น อยากรู้วิธีการกับหมอกร้ายไหม ยังไม่ทันให้คำตอบ ไคก็หยิบบางอย่างคล้ายก้อนลวดในตอนแรกขึ้นมา ไม่รู้เขาเอามันมาจากที่ใด แต่ก็หยิบมันขึ้นมาแล้ว หันส่วนปลายที่มีดินแข็งพอกลงกับก้อนหินกระทบกัน ไม่นานก็เกิดแสงประกายไฟกระจายทั่วดอกไม้ไฟ เขาบอกผมแบบนั้น

แล้วจู่ ๆ บางอย่างก็ก่อตัวขึ้นชัดเจนเป็นรูปร่างพร้อมเสียงชู่คำรามกึกก้อง มันโอบล้อมเราไว้เหมือนพายุยิ่งดอกไม้ไฟส่องแสง มันยิ่งเกรี้ยวกราด สายลมกรรซrakแรง ภูตภูเขาถือกิ่งก้านดอกไม้ไฟ กวาดแกว่งมันไปทั่ว ทำเหมือนถือดาบ คอยฟาดฟันหมอกสีดำขลับที่คลืบคลานเข้ามา ร้องตะโกนบอกผม

‘ลืมหินเร็วเข้า’

ในทีแรกผมไม่กล้า หวาดกลัวเกินกว่าจะทำ
ตาม ทว่าเมื่อลองลืมหินครั้งหนึ่งจึงพบว่า
ใจกลางหมอกร้าย ผมมองไม่เห็นใคร นอกจาก
เงาของตัวเอง

แล้วหนึ่งเสียงของภูตภูเขาก็ดังขึ้นอีกหน

‘นักวาด เด็กหลงทาง คนขี้ขลาด’

‘ของพวกนั้นมันก็แค่ชื่อเรียกไม่ใช่หรือ ที่
สำคัญจริง ๆ นะคือข้างในต่างหาก แคนายรู้ว่านายเป็นใคร
แค่นั้นก็พอแล้ว’

‘ไม่ว่าใครจะเรียกนายว่าอะไร ก็ทำในสิ่งที่นาย
อยากทำต่อไปเถอะ’

‘เพราะมันไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย จะไม่มีสิ่ง
ใดเปลี่ยนนายได้ อารัน’

จนถึงตอนนั้นผมก็ลั่นมันไว้ไม่ไหว ปล่อยโฮ
ออกมา น้ำตาร่วงพรู หมอกร้ายหายไปตั้งแต่เมื่อไร ผมไม่
อาจรู้ เขาดูตกใจไม่น้อย แต่พอเห็นว่าผมดีขึ้นแล้วจึงค่อย
เริ่มชวนคุย

‘ดีแล้ว ดีแล้ว’ เขาบอกร้องออกมา หากเราได้
ลองแสดงความรู้สึกออกมาแล้ว สิ่งที่กำลังค้างอยู่ในใจจะ
กลายเป็นอิสระ

‘ถ้าไม่ลองแสดงออกมา ก็จะไม่มีการรู้หรือ
นะ’

ผมถาม ‘ไหนว่าได้ยื่นชัดเลยใจ’

‘ที่ว่าได้นั้นก็ได้ยื่นอยู่หรืออก แต่ไม่เข้าใจเลย
สักนิด’ ภูตภูเขาหันมา ‘เรื่องพวกนั้นนะซับซ้อนจะตาย ต่อ
ให้เป็นฉันหรือใครก็ได้ไม่ออก’

‘ไม่อย่างนั้นเราจะมีวิธีสื่อสารกันไว้ทำไม
ถ้อยคำ ภาพวาด บทเพลง มีไว้อธิบายสิ่งที่อยู่ข้างในนะรู้
ไหม ทำให้เรามองเห็น เข้าใจว่าคิดอะไรอยู่รู้สึกยังไง’

แล้วจู่ ๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า
‘ถึงเวลาหนึ่งฉันเองก็ต้องไป นายด้วย เราทุกคน วูบไหว ส่องประกาย ท้ายที่สุดจะดับสิ้นแสง เหมือนดอกไม้ไฟ’

‘แต่ไม่ต้องกลัว เมื่อเวลานั้นมาถึง ฟังมันให้ชัดเจนอย่าทอดทิ้งมัน’

กล่าวซ้ำคำเดิมเหมือนตอนที่เรานอกตามหาของเก็บได้ แล้วใช้เข็มเย็บสัญลักษณ์บางอย่างไว้ข้าง ๆ บอกผมว่าเอาไว้ป้องกันสิ่งชั่วร้าย

‘และอย่าลืมนเลขที่จะเดินต่อไป ได้โปรดอย่าลืมนเลขที่จะเป็นตัวเอง’

ดอกไม้ไฟในมือเริ่มดับวูบลง พร้อมเสียงใครสักคนร้องตะโกน *ไฟไหม้* ผมสวนกลับไป *ไม่ใช่เสียหน่อย* แต่โศกหายไปแล้ว หายไปอย่างที่บอก พา เมฆครีมนบนฟ้าหายไปด้วย ทั้งผมไว้กับหลักฐานและควันไฟเจือจาง เต็มด้านร่วงหล่นลงบนพื้น

จับพลันบางอย่างในใจผมก็เคลื่อนไหวโครม
คราม ผมหันมองหาเขา ถามว่า *ไต้ยีนหรือเปเต่า* ไคปรากฎ
มาแค่เสียง เอ่ยเพียง *เมล็ดฝืนกำลังจะโต*

นาทีเดียวกันนั่นเอง ผมได้รับคำตอบแล้วว่าเขา
เป็นมากกว่าญาติผี ไคคือนักเพาะพันธุ์ความฝันที่เก่งกาจ

© childrenlitwu2020

บทที่แปด

ประกาศารกับสะพานหิน

กว่าผมจะรู้ตัวอีกที หน้าร้อนก็กำลังจะหมดไป และกว่าจะรู้ตัวอีกที ผมก็ขึ้นป็นจิมป็นเจ็อยู่ตรงกลาง ระหว่างประกาศารสีแดงสลัวขาวและสะพานหินทอดยาว ไปข้างหน้าแห่งนี้เรียบร้อยแล้ว

วันนั้นเป็นยามบ่ายในหนึ่งวันอันแสนธรรมดา ที่รอบข้างร้อนอบอ้าวเกินกว่าจะทนไหว ที่เขาวงฟ้าหลัง ฝนมักสาดใส่เห็นจะเป็นเรื่องจริง เพราะเมฆครึ้มไม่ปรากฏ เลยหลังจากนั้น หมอกร้ายเองก็คล้ายจะเลือนหายไปด้วย แดดจัดจ้าเช่นนี้เองคงทำให้ภูตภูเขาร่าเริง ถึงได้ส่งเสียง เรียกผมผ่านริมหน้าต่างตั้งแต่เช้า แต่เพราะเวลานั้นผมยังไม่อยากรีบลุกออกไปข้างนอก จึงแกล้งนอนแน่นิ่งไม่ไหว ดึง ปล่อยให้ไคกลิ้งอยู่บนพื้น นึกสงสัยขึ้นมาว่าหากไม่มี ผมคอยเล่นสนุกกับเขา ภูตภูเขาจะทำอย่างไร

เขาเริ่มต้นจากการก่อกวนมารี เช่นว่าพอมารี ร้องเมี้ยว เขาก็ร้องตาม พอแมวสามสีเริ่มไม่สบอารมณ์ เขาก็เปลี่ยนไปทำอย่างอื่น อย่างอื่นที่ผมแอบหรีตามอง ผมเคยเอ่ยความลับข้อนี้ให้คุณทราบอยู่หลายครั้ง ภูตภูเขามีบรรยากาสรอบตัวหลายประการคล้ายคลึงกับคุณจิมโบ

หนึ่งในนั้นรวมไปถึงความลึกลับที่เขามักเผยออกมา ผ่านสีหน้าและแววตาที่น้อยครั้งนักจะให้เห็น ไคในตอนนั้นดูแตกต่างจากไคในเวลาธรรมดาอยู่มากโข แต่หากจะให้ระบุว่าต่างกันอย่างไร ผมคงทำได้เพียงบอกกับคุณว่าผมไม่อาจรู้

สุดท้ายวันนั้นกลายเป็นผมเองที่อดรนทนไม่ไหว ขอมออกมาที่นี้กับเขาจนได้

อยู่ข้างบนนี้ พื้นที่ของท้องฟ้ามีมากกว่าผืนดินทะเลเบื้องหน้าพราวระยับ ผมมองเขาที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ไค หลับตา สายลมพัดผ่านพาเส้นผมของเขาปลิวไสว เหมือนกำลังแหวกว่ายอยู่ในผืนน้ำ คล้ายจะหายไปกับสายลม แต่ก็ดูหนักแน่นอยู่ในที่ ราวกับเขากำลังดื่มกินช่วงเวลาี่ของวันอย่างทิวกระหาย

เขาบอกให้ผมลองทำคูบ้าง กางแขนออกทั้ง สองข้าง หลับตา และลองเงี่ยหูฟัง ผมทำตามอย่างที่เขาก็บอก ใช้ทุกสัมผัสอย่างตั้งใจ จับปล้นในตอนนั้นเอง มันเป็นเหมือนชั่วขณะที่ความเงียบเริ่มโรยตัวลงมา เป็นชั่วขณะหนึ่งที่เหมือนกับว่ามองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน เห็น

ได้ทิ้งที่หลับตา และเมื่อลองฟังให้ลึกลงไป ไม่ว่าจะฟังซ้ำ
ๆ เท่าไร

เสียงที่ผมได้ยินนั่นคือเสียงจากตัวผมเอง

ไควว่า เชื่อไหม ธรรมชาติเป็นผู้ปกครองทุก
อย่าง หากลองเงี่ยหูฟังสักครั้งหนึ่งจะพบว่าแท้จริงแล้ว
มนุษย์ตัวจ้อยอย่างเราต่างหากที่เย่อหยิ่งและจองหอง คือ
ร้นอยากจับจองทุกสิ่งเป็นของตัวเอง ผมหัวเราะ เห็นด้วย
กับเขาและเล่าเรื่องของนายกเทศมนตรีเรนซีให้ไควฟัง ภูต
ภูเขาทำหน้าที่เหยงเมื่อเรื่องเล่าของผมจบลง แล้วหยอกเย้า
ว่าให้ผมระวังตัวไว้ดี มิเช่นนั้นสักวันอาจเป็นเหมือนเขา
ผมถามว่าเขาเห็นผมเป็นคนเช่นไร ภูตภูเขาว่า *เป็นอย่างนั้น
ล่ะ*

เที่ยงกันได้ไม่นาน ไควก็กระโดดตมหนีลงน้ำ
ผมกระโดดลงไปตาม ความสูงระดับนั้น พอกระโดดลงไป
ก็จมลึกหาย ฟองอากาศกระจายรอบตัว คำพูดคำว่าจน
หน้อยหอบ ไม่นานคลื่นซัดพาเรากลับเข้าชายฝั่ง

พอถึงฝั่งผมก็กระโจนเข้าหาเขา เรียนรู้จากครั้ง
ก่อน เราสองคนล้มกลิ้งลงตามพื้นลาด ทั้งฟุ้งทั้งทรายเลอะ

เปราะอะคละคลุ้งไปทั่ว แต่เวลานั้นไม่สนสิ่งใด ไม่มีใครยอม
ไค ผลัดกันเป็นฝ่ายแพ้ ผลัดกันเป็นฝ่ายชนะ
พอหมดแรงก็นอนแผ่หลาริมหาดทราย เป็นครั้งแรกที่ผม
ไม่นึกกังวลถึงสิ่งใด

และด้วยเหตุผมกลใดไม่มีใครรู้ ู๋ ๆ ผมก็โพล่ง
บอกเขาขึ้นมาว่าจะวาดรูป นายจะวาดเธอ เขาถาม ผม
พยักหน้า โลกกระโดดโลดเต้นดีใจ ตื่นเต้นกว่าผมที่เป็นคน
ลงมือเสียอีก

‘วาดยังไง ลงสียังไง’ แวดตาเขาเป็นประกาย
วาววับแบบเดียวกับเมฆสีดสนในขวดโหลแก้ว ยิ่งผมเล่า
ให้เขาฟังมากเท่าไร บางอย่างในใจยิ่งร้องกระตุ้นให้ผมลง
มือเสียตอนนั้น

ด้วยความสัตย์จริง ภูตภูเขาไม่ได้ทำให้ผมรู้สึก
เพียงแค่อยากวาดรูปหรือสร้างสรรค์ผลงานใหม่ หากแต่
เป็นความปรารถนาที่เกิดขึ้นอย่างแรงกล้าว่าจะต้องทำ
มากกว่า มันเป็นความรู้สึกเช่นเดียวกับตอนที่พู่กันใน
กล่องร้องเรียกให้ผมหยิบมันขึ้นมา

ทันใดนั้น ภูตภูเขาก็ตะโกนบางอย่าง ผมได้ยิน
ไม่ชัด เพราะไม่ทันได้ตั้งตัว จึงถามกลับไปว่าอะไร เขายิ้ม
ถึงเวลาก็คือรู้เอง

จากลับ ภูตภูเขากระโตคขึ้นไปเดินอยู่บน
สะพานหิน ส่วนผมเดินเคียงกันอยู่ด้านล่าง
ไคตะ โทโกนอีกครั้ง ฟังไม่เป็นภาษา แต่คราวนี้ผม
ถู็องตาม ได้ฟ้าสีครามมีเพียงเสียงเราสองคน

© childrenlitwu2020

บทที่เก้า

รั้ง

เหตุการณ์ประหลาดอันเกิดขึ้นกับตัวผมเป็นวันที่สองหลังจากมาที่เกาะทางใต้ต่อนี้ มีความเกี่ยวข้องกันอย่างน่าสงสัย หลังจากวันนั้น นับตั้งแต่วันที่หมอกร้ายไม่ปรากฏกาย จำนวนครั้งที่ภูตภูเขาโผล่เข้ามาลดลงกว่าปกติ จากทุกวันกลายเป็นสองวันครั้ง สามวันหน ทว่าแต่ละครั้งใช้เวลาอยู่นานกว่าเดิมมาก เขาใช้เวลาทั้งวันขลุกอยู่ในห้องหูกเสื้อไม่ยอมลุกไปไหน วุ่นวายอยู่กับการซ่อนของสะสมไว้ตามมุมต่าง ๆ พอผมสังเกตเห็น เขาก็จะรีบเก็บมันลงถุงผ้าข้างเอน เฝ้ารอนกว่าผมจะไม่สนใจ แล้วจึงค่อยหาที่ซ่อนใหม่

ผมสังเกตเห็นว่าร่างกายของเขาโปร่งแสงกว่าเดิมเล็กน้อย แต่แค่คนเดียวเท่านั้น บางทีอาจเป็นเพราะแสงจากอาทิตย์ยามเย็นหรืออาจเป็นเพราะเขาอยู่กลางแดดนานเกินไป ครั้งหนึ่งผมเคยเอ่ยถาม ทว่าภูตภูเขากลับเฉไปเรื่องอื่น ผมยอมแพ้ คิดเพียงว่าหากพร้อมเมื่อไร เขาคงจะบอกเอง

พอใกล้หมดฤดูร้อน จักจั่นริมกำแพงก็ทยอยพากันลอกคราบ เตรียมทิ้งซากเก่าและมองหาถิ่นฐานใหม่ ส่วนมารีเองก็แปลกไป มันเดินวนอยู่ในห้องของผม

ยาวนานกว่าที่เคย ผมไม่อาจเข้าใจในการกระทำของแมว
สามสีตัวนี้ จึงทำได้เพียงเก็บงำความสงสัยนั้นอยู่ภายใน
เวลานี้ขวดโหลบนชั้นของผมเริ่มมีประกายเล็ก
ๆ เปล่งแสง ตัดสินใจคืนมันให้แก่คุณจิมโบ เขาหลังเลนิด
หน่อย แต่พอเห็นแสงวิบวับในขวดโหลก็เปลี่ยนใจ เขาว่า
เอาอย่างนั้นก็ได้ จ่ายตามราคา และเสนอว่าจะตามหา
บางอย่างคืนผมเป็นการตอบแทน ผมปฏิเสธ บอกเขาว่าไม่
เป็นไร ครั้งนี้ทำได้อย่างมั่นใจ

ส่วนเรื่องภาพวาดของผมเองก็เริ่มกลายเป็น
รูปร่าง ภูตภูเขาคูต้นเต็น ไม่น้อย ถึงได้เที่ยวมาเฝ้าทุกครั้ง
ที่ผมลงมือวาด เขาถาม หากวาดเสร็จแล้วจะทำอย่างไรต่อ
ผมว่า ไม่รู้ซี ภูตภูเขาได้ยินดังนั้นจึงให้คำแนะนำ บอกผม
ว่าวาดเสร็จแล้วให้เก็บเอาไว้มืด ผมว่า จะเสร็จหรือเปล่า
ยังไม่รู้

คืนเดียวกันนั้น โคลหีบของเก็บได้บางส่วนมา
วางไว้ข้างหน้าต่าง บอกผมว่ารุ่งสางให้เอาไปให้เด็ก ๆ ที่
หาดทราย ผมถามว่าทำไมเขาไม่ลงมือจัดการเสียเอง เขา
โหว่โหว่ บอกว่ามีใครสังเกตเห็นเขาเสียเมื่อไร ผมเบะปาก
นั้นเพราะเขาไม่ต้องการให้ใครเห็น ไม่ใช่หรือ

‘เอาน่า ช่วยฉันสักหน่อยจะเป็นอะไรไป เร็วเข้า
พ่อศิลปิน’

ผมมาถูกคิดได้ที่หลังว่านั่นคือสัญญาของ
ความช่วยเหลือครั้งสุดท้ายที่เบาหวิว

เหตุเพราะผมไม่รู้มาก่อนว่าสักวันหนึ่งที่โคเคย์
บอกจะเดินทางมาถึงรวดเร็วกว่ารถไฟขบวนแรกของคืน
ฤดูใหม่เสียอีก โคเคย์ไปในเช่ารุ่งขึ้น ทันทีที่อาทิตย์ทอ
แสง และเขาไม่กลับมา จมลงกลับสู่ผืนน้ำ เหมือนถ้อยคำ
กลับสู่ที่ที่เขาเคยจากมา

เกิดจากคืนกลับสู่คืน ประโยคนั้นย้ำเตือนในใจ
ผมอีกครั้งในวันเดียวกัน

© childrenlitswu2020

บทส่งท้าย

เมื่อจกจันตัวสุดท้ายลอกคราบทิ้งเปลือกมันไว้ข้างกำแพง ผมใช้เวลาที่เหลือในหน้าร้อนพยายามตามหาร่องรอยความสอดคล้อง ค้นคว้าไต่ทึ้งอะไรไว้บ้างที่เกาะเล็ก ๆ แห่งนี้ ทว่าเมื่อค้นดู ก็ยังพบแต่ความผิดหวัง เหตุเพราะกฎภูเขากัดบกัดทุกอย่างและจากไปอย่างเงียบจันราวกับไม่เคยมีอยู่ คล้ายว่าไม่เป็นส่วนหนึ่งส่วนใด

พอหมดหน้าร้อน อะไรก็ได้ที่อยากทำจึงจบลงด้วย รถไฟขบวนแรกของต้นฤดูนี้จอดรอเทียบท่า คุณจิม โบอาสามาส่งผมที่สถานี ก้มมองตัวรถไฟในมือ ปลายทางในครั้งไม่ได้ขึ้นไปทางเหนือ ไม่ได้ย้อนกลับลงมาที่เกาะเล็ก ๆ ทางใต้ มันมุ่งตรงไปข้างหน้า สู่จุดหมายใหม่ที่ผมไม่คุ้นเคย

ก่อนเดินทาง ผมตัดสินใจเอ่ยถามเรื่องกฎภูเขากับคุณจิมโบ เล่าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นจบจนให้เขาฟัง เจ้าของร้านซ่อมได้ไม่ได้แสดงออกว่าประหลาดใจอย่างที่ผมคิด กลับกันดูเหมือนเขาทราบเรื่องราวดีตั้งแต่ต้นอยู่แล้วมากกว่า คุณจิมโบคงเห็นผมกังวลไม่น้อย เขาจึงเอ่ยว่า

· ไม่มีใครถูกสืม อารัน ·

· เขาจะอยู่ในบันทึกทุกหน้าที่เธอเขียน ทุกภาพ
ที่เธอวาด ทุกเพลงที่เธอ ได้ยิน ·

· รับมันมา และส่งต่อไป ·

คุณจิม โบทิงท่ายไว้เท่านั้น ผมโบกมือลา ก้าว
ขาขึ้นรถไฟ

ภาพวาดในวันนั้นเสร็จสมบูรณ์เรียบร้อย ผม
นึกเสียดายขึ้นมาที่เขาไม่ทันได้เห็น หรือเห็นแล้วผมก็ไม่
อาจทราบ

ตัวตนของเขายังคงเป็นปริศนาจนถึงวันสุดท้าย
ผมที่ไม่มั่นใจว่าตลอดหน้าร้อนที่ผ่านมาและต่อจากนี้ไป
กฎของเขาเคยเป็นสิ่งที่ใด และจะเป็นสิ่งที่ใดได้อีก

ทว่าตอนนี้มีสิ่งหนึ่งที่ผมเชื่อมั่นยิ่งมากกว่าสิ่งใด

ว่าร่างกายของเขาได้กลายเป็นเมล็ดฝันอันอุดม
สมบูรณ์ หยั่งรากลงลึกอยู่ในตัวของผม การมีอยู่ของใครจะ
กลายเป็นมากกว่าเรื่องเล่า ความทรงจำของเราจะกลายเป็น

หนึ่งเดียวกับดอกไม้ กลายเป็นผืนทราย ซ่อนตัวในสายลม
ร้อน ไหลเวียนเป็นเศษเสี้ยวหนึ่งของความทรงจำ และจะ
ไม่แปรเปลี่ยนผันเป็นอื่น

ผมหลับตา นึกถึงถ้อยคำของเขาคำที่ผมได้ยินมัน
ไม่ชัดในวันนั้น เงี่ยหูฟังราวกับเขากำลังกระซิบบอก
ความลับแก่ผม ผ่านสายลมเท่าที่เขาพอจะทำได้

ก่อนจะลงมือสลักมันลงบนสมุดบันทึกหน้า
สุดท้ายอย่างเชื่องช้า

‘แต่เราทุกคนที่กำลังเริ่มต้นและผลิบาน’

© childrenlitwu2020